HOPE RAMSAY

SON ŞANS'TA AŞK MEVSİMİ

Hayat, düşlediğin yerde yaşanmaya değerdir.

EKSİK PARÇA

ROMAN

Çeviren: Sara Rina Eskenazi

HOPE RAMSAY

SON ŞANS'TA AŞK MEVSİMİ

Sevgili okuyucu,

Tüm oğullarımı baş göz ettiğim için işimin bittiğini düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Çünkü Son Şans Kasabası'nda her zaman, bizim gibi kendini gönül işlerine adamış kadınlar için yapılacak bir iş vardır.

Bu seferki maceramız Miriam'ın damdan düşer gibi kasabaya gelen yeğeni Savannah ile uzun zamandır gönlünün kapılarını kapalı tutan Dash ile ilgili. Küçük Savannah'yı hatırlarsınız, o küçük cadı her yaz teyzesine gelip Dash'i çileden çıkarırdı. Görünüşe göre o cadı büyümüş, sorumluluklarını bilen, zarif bir anneye dönüşmüş. Ama aşktan yana hiç yüzü gülmemiş zavallıcığın.

Şimdi Savannah ile kasabanın uslanmaz delikanlısı Dash'in nasıl birlikte olabileceğini düşünüyorsunuz muhtemelen. Su ile zeytinyağı, değil mi? Ama kalbin işine kim karışabilir ki?

Kuaförümüzde dedikodularınızı dinlemek ve kahve ikram etmek için sizi beklediğimizi biliyorsunuz.

Çok yakında görüşmek dileğiyle,

Ruby Rhodes

ISBN: 978-605-9864-41-1

22₺

/eksikparca1
/Eksik_Parca
www.eksikparca.com
www.ucuzlukvadisi.com

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Son Şans Kasabası kesinlikle umut vaat eden bir topluluk. Bir ziyaret edin derim!
Lori Wilde New York Times Bestseller Yazarı

Tatlı bir kombinasyon... Rhodes kardeşleri anlatan bu romanlar size en samimi haliyle Güney misafirperverliğini verecek.
Library Journal

Hope Ramsay'in Son Şans Kasabası'na yaptığı yeni ziyareti, birbirinden etkileyici karakterlerle ve harika mekân tasvirleriyle örülmüş gerçek bir aşk hikâyesi.
RT Book Reviews

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eksik Parça Yayınları

Son Şans'ta Aşk Mevsimi
Hope Ramsay
Orijinal Adı: Last Chance Book Club
Copyright © 2013 Robin Lanier

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**
Çevirmen: **Sara Rina Eskenazi**
Editör: **Burcu Karatepe**
Redaktör: **Gonca Gidenoğlu**
Sayfa Tasarımı: **Alper Ertekin**

Kapak Tasarımı: **Yusuf Şancı - Mineral Görsel İletişim Hizmetleri**
www.mineraltasarim.com | Tel: 0212 2893010 (pbx)

Baskı ve Cilt: **Sonsuz Matbaa Kağ. Müc. Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.**
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 291 Topkapı / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 - 501 04 95 | Fax: 0212 674 85 29 | sonsuzbasim@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 30173
MATBAA SERTİFİKA NO: 28487

Baskı: Kasım 2015
ISBN – 978-605-9864-41-1

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Grand Central Publishing NY, NY USA'den
Telif Hakları ONK Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla
çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ**
Gülbahar Mah. Elif Sok. No:4/A Mecidiyeköy / İstanbul
Tel: 0212 272 45 46 | Fax: 0212 272 45 55
http://ikiayayincilik.com.tr
http://www.facebook.com/eksikparca1
http://twitter.com/eksik_parca
www.eksikparca.com

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

HOPE RAMSAY

SON ŞANS'TA AŞK MEVSİMİ

Hayat, düşlediğin yerde
yaşanmaya değerdir.

Çevirmen: Sara Rina Eskenazi

EKSİK PARÇA

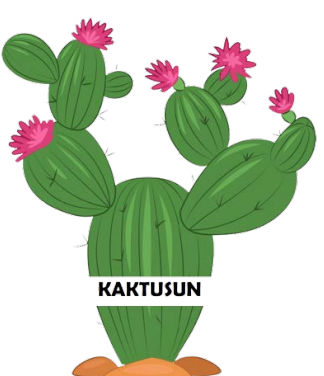
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bryan'a, benim iyi çocuğuma

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Teşekkürler

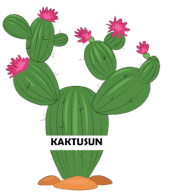
Her yazarın etrafında, her zaman onun yanında olacak birkaç insan vardır. Eleştiri ortaklarım Carla Kempert, Robin Kaye ve Lavinia Kent'e en derin teşekkürlerimi göndermek istiyorum. Harikasınız arkadaşlar. Atlarla ilgili engin bilgisi, koşu takımlarının çıkarıldığı sahneden sağ salim çıkmamı sağladığı için yetenekli Grace Burrowes'a da teşekkür ederim. Sevimli köpeği Şampiyon'u bu hikâyede kullanmama izin verdiği için Lillian Amundson'a da çok teşekkürler. Ve tabii ki, rahip annesine kur yaparken Todd'a yapacak yaramaz şeyler buldukları için Zümrüt Ayakkabılar Kardeşliği'ndeki heyetime teşekkürler. Her zamanki gibi sevgili eşim Brian, yeri asla sarsılmayacak olan menajerim Elaine English ve yetenekli editörüm Alex Logan olmadan bu kitabı asla yazmayı başaramazdım.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 1

Savannah White on iki yıllık Honda'sını Miriam teyzesinin evinin önüne park etti. El frenini çektikten sonra Viktorya dönemi stilinde inşa edilmiş binayı incelemeye başladı. Daha güzel günler görmüştü bu ev. Mor ve altın renkli kiremit ve oymaların boyaları yer yer dökülmüş, verandanın basamakları bel vermiş ve ön bahçenin açelyaları azman gibi büyümüşlerdi.

Uzun uzun baktı bahçeye. Yan bahçenin çam iğneleriyle kaplı toprağından öbek öbek nergisler fışkırıyordu. Demek ki nergisler vardı burada. Hiç farkına varmamıştı nedense. Savannah teyzesini yaz aylarında ziyaret ederdi ve tabii nergis mevsimi değildi. Bu kaprisli sarı çiçekler büyük bir risk almak üzere olduğunu anımsattı. Savannah bütün bir yılı Son Şans'ta geçirmeyi gerçekten isteyip istemediğinden bile emin değildi.

Burada temelli kalmaya niyetli olduğunu kimseye söylememişti elbette. Eski kayınvalidesi bunu duyacak olsa Savannah, Baltimore'dan ayrılmasın diye elinden geleni ardına koymazdı. Claire White, torunu Todd'un eğitimini tamamen kendi denetimi altına almak istiyordu. Savannah Son Şans'a taşınarak neredeyse bir yıldır hafta sonlarında oğlunu almayan ve nafaka ödemelerini sürekli savsaklayan Todd'un babası Greg'i biraz olsun silkeleyebileceğini ümit ediyordu. Gerçi Todd, Greg'in umurunda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bile değildi.

Bu durum Savannah'yı, Greg'in hiçbir zaman göndermediği nafakayı telafi etmekten ayrı bir mutluluk duyan kayınvalidesi Claire ile bitmek bilmeyen bir savaşın içine sokmuştu. Claire'in para yardımını kabul etmenin elbette ağır bir faturası vardı.

Sürekli kayınvalidesine minnettar kalmak Savannah'yı yormuştu. Üstelik, bütün zayıflık ve başarısızlıklarını bire bin katarak yüzüne vuran annesine yakın oturmaktan da bıkmış usanmıştı. Jeremy ile sürdürdüğü son ilişkisi de fos çıkınca, hayatında bir değişiklik yapmaya karar vermişti Savannah. Evindeki öteberiyi yavaş yavaş satmaya başlamış, kalan eşyayı bir depoya yığmıştı. Kira kontratı da dolduğuna göre, Harry amca öldüğünde gitmeye hazırdı. Tanrı onu korusun, adamcağızın ölümü Savannah'nın hiçbir sorun yaşamadan kaçabilmesine mükemmel bir bahane sağlamıştı.

Doğru bile olsa, böyle düşündüğü için suçluluk duydu. Huysuz, yaşlı amcasını bir daha göremeyeceği için üzgündü aslında. Zavallı Miriam teyze onsuz ne yapacaktı acaba? Harry'nin cenazesinde bulunmak için Todd'u birkaç günlüğüne okuldan alacağını söylediğinde, Claire White kuşkulanmamıştı bile. Elbette Todd da asıl niyetini bilmiyordu.

Yanındaki koltukta oturan on iki yaşındaki oğluna baktı. Çocuk elindeki video oyununa kaptırmıştı kendini. Kahverengi saçlarının perçemleri alnına bukleler hâlinde düşüyor, oyuna odaklandıkça ağzının kenarından dilinin ucu görünüyordu. Bir erkek çocuğu için fazla uzun kirpikleri vardı ama o kadar soluk benizliydi ki *Alacakaranlık*'taki ergen vampirlere benziyordu. Gerçi, birazcık daha tombuldu onlardan.

"Hadi, bırak artık o oyunu." dedi Savannah.

Todd duymazlıktan geldi. Annesine metelik vermemek ola-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğan bir durumdu.

"Gitmemiz gerek. Miriam teyze ile tanışma zamanı."

Yanıt yok.

Savannah uzanıp oyunu kaptı elinden.

"Anne..." diye mızıldandı çocuk, "Tam kazanmak üzereydim."

Savannah aleti kapatıp çantasına tıktı. "Özür dilerim ufaklık, geldik artık. Gerçek dünyaya dönme zamanı."

Çocuk güzel kahverengi gözlerini devirdi. "Ya, ben arabada kalsam olmaz mı?"

"Olmaz."

"Harry amcayı tanımıyordum bile, hem eminim Miriam teyze yaşlı bunağın tekidir."

Savannah dişlerini gıcırdattı. "Miriam teyzeye saygılı olacaksın, anlaşıldı mı?"

"Ama buradan nefret ediyorum."

"Bak oğlum, ancak beş dakikadır buradayız ve sen zombilerin arasında dolaşmak dışında bir şey yapmadın."

Çocuk gözlerini devirerek baktı annesine. "Semper Fi oyununda zombiler yok bir kere. Iwo Jima'yı işgal eden Japon kraliyet ordusunun üyelerini vuruyordum."

Savannah ters ters baktı oğluna. "İkinci Dünya Savaşı'nın bittiğinin ve artık Japonlarla dost olduğumuzun farkındasın, değil mi?"

Todd kollarını kavuşturup oturduğu yere biraz daha gömüldü. "Bu saçma sapan cenazeye gitmiyorum, tamam mı?"

"Cenaze töreni yarın. Şimdi ya kıçını kaldırıp bu arabadan iner ve Miriam teyzeye doğru dürüst davranırsın ya da o oyuncağını mikrodalgaya koyup patlatırım."

"Yapamazsın işte. Hem apartman havaya uçar hem de fırın bozulur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dene de gör bakalım, ufaklık."

"Yaparsan, babam bana yenisini alır ve büyükannem de seni bir güzel haşlar."

İşte asıl sorun tam olarak buydu.

Savannah derhâl anne moduna geçti. "Baban veya büyükannenin ne yapacağı umurumda bile değil. Şu anda benimlesin ve derhâl bu arabadan ineceksin. Anlaşıldı mı?"

Çocuk somurta somurta açtı arabanın kapısını.

Savannah da arabadan inip mart ayının mis kokan, huzur verici havasını çekti içine.

"Böyle kusmuk yeşili ve eflatun boyalı bir ev görmedim hayatımda." dedi Todd.

"O kadar da kötü değil."

Çocuk tiksintiyle buruşturdu suratını. "Korkunç sıcak burası. Bütün gün durup bu eve mi bakacağız?"

Savannah'nın omuz kasları düğümlenmiş, Güney Karolina sınırını geçtiklerinden beri mücadele ettiği baş ağrısı iyice şiddetlenmişti.

Tam o sırada evin kapısı gümbürtüyle açıldı. Mavi polyester kumaştan pantolon ceket bir takım giymiş, kırmızı bez ayakkabılı, beyaz saçlı bir kadın belirdi verandada. 1960'ların tarzı, çerçeveleri sahte taşlarla süslenmiş gözlüklerin içinden kapkara gözlerle Savannah'yı süzdü. "Şuna bak, nasıl da güzel bir çiçek olmuşsun sen böyle şekerim." dedi Miriam teyze kollarını iki yana açarak.

Savannah verandanın oynak basamaklarını iki uzun adımda çıkıp teyzesine sarıldı.

"Geldiğine ne kadar sevindim bilemezsin." dedi Miriam teyze.

Savannah, teyzesinin yüzündeki değişiklikleri hemen fark etmişti. Geri çekilip teyzesine dikkatle baktı. Zaman ve üzüntü, her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daim gözlerinde var olan ışıltıyı alıp götürmüş, o pembe yanakları çenesine doğru sarkmıştı. Soluk cildi kâğıt gibiydi. Ziyaretlerine bu kadar uzun ara vermiş olduğu için pişman olmuştu. Miriam teyze yaşlanıyordu. Keşke zamanı geri döndürebilseydi.

"Harry amcaya çok üzüldüm." dedi Savannah.

Miriam anlıyorum der gibi salladı başını. "Çok yaşlanmıştı. Son birkaç senedir de çok hastaydı zaten. Bu dünyayı terk edip asıl evine dönmek istediğini biliyordum." Kadıncağızın sesi titriyordu.

Savannah bir kez daha sarıldı teyzesine sımsıkı. "İstediğine eminim." diye fısıldadı, "Ama sen onun biraz daha kalmasını istiyordun, ona da eminim."

Miriam geri çekilip gözündeki yaşları sildi eliyle. "Bu aşırı duygusal sohbet yetti artık. Şu senin oğluna bakayım bir. Son gördüğümde nokta kadardı."

Miriam bahçede şapşal şapşal dolanan Todd'a çevirdi gözlerini. Çocuk ergen pozisyonunu almıştı—kollar kavuşmuş, yüzünde tamamen ilgisiz bir ifade.

"Hımm..." dedi Miriam teyze, "Kocaman delikanlı olmuş, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Yazık ki burada yaşamıyor. Harlan Atwater, onu Pop Warner futbol takımına mutlaka alırdı."

"Sahi mi? Babası da Maryland Üniversitesi futbol takımındaydı."

"Kalıtımsal olarak babasından almış sanki. Bence Todd mükemmel bir forvet olur."

Savannah, Todd'un futbol ile yakından uzaktan ilgisi olmadığını bilmesine rağmen, bu öneriyi aklının bir köşesine yazdı. Oğlunu koltuktan kaldırma konusunda kararlıydı. Ne yapıp edip onu açık havaya salacaktı. Bol temiz havasıyla Son Şans bunun için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

biçilmiş kaftandı.

Elini sallayarak, "Haydi oğlum" diye seslendi Miriam, "Yukarı çık da Mim teyze ile tanış. Beni hatırlamadığın belli."

Todd ağır ağır çıktı basamakları ve pek hevesle olmasa da teyzenin kendisine sarılmasına izin verdi.

"İçeri girelim." dedi Miriam, Todd'dan ayrılınca. "Kurabiyelerim ve kocaman bir turtam var. Yeme içme ekibi çok fazla çalışıyor bu günlerde. Aslında, Lillian Bray'in mutfağımı sahiplenmesinden bıktım usandım. Hepsini kovaladım bu öğlen. Çok iyi niyetliler tabii ama Lillian ile bir sabah geçirmek yetiyor da artıyor. En sabırlı insanı dahi çatlatır."

Todd'a çevirdi gözlerini. "Açsındır sen, değil mi evlat?"

Todd başını salladı. Zaten her zaman açtı.

"Haydi öyleyse. Doğru mutfağa."

Koridor oldukça serindi. Savannah'nın gözleri içerinin loşluğuna zor alıştı. Son ziyaretinden bu yana geçen sekiz senede evin içi hemen hemen hiç değişmemişti. Sağ tarafta pırıl pırıl parlayan maun masa ve açık yeşil hareli ipek kumaş döşeli sandalyeler aynen duruyordu. Mavi çiçekli porselen takım en uç duvardaki vitrindeydi hâlâ. Yıllar önce büyükannesinin o tabaklarda servis ettiği jambonlu bezelyelerin kokusu bile geliyordu burnuna sanki.

Sol yana baktı sonra. Kırmızı kadife ve çizgili ipek kumaş kaplı Viktorya dönemi tarzı kanepeler hâlâ öndeki salondaydı. Bitmek bilmeyen müzik egzersizleri yaptığı ve Beethoven'ın "Ay Işığı Sonatı"nı çaldığı ufak piyano da pembe mermer şömine ile pencerenin arasındaki yerindeydi.

Gözlerini kapatıp limon yağı, bal mumu cilası ve anıların kokusunu çekti içine. Bir zamanlar bu ev Miriam teyzenin ağabeyi, yani Savannah'nın büyükbabasına aitti. Birçok mutlu yaz geçirmişti bu evde.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Miriam, evin içindeki ahşap merdivenlerin başında durmuş, birine sesleniyordu. "Oh, nihayet gelebildin. Seni aşağı çağıralı beş dakikayı geçti." dedi. Otuz beşlerinde, koyu renk saçlı bir adam merdivenleri ağır ağır inip tırabzana yaslandı.

Başparmaklarını Wrangler blucinin kemerinin köprülerine geçirip kovboy çizmelerini çaprazlamasına birbirinin üstüne koyarak geleneksel kovboy pozunu aldı. Gül pembesi duvar kâğıdı, dantel masa örtüleri ve porselen biblolarla süslenmiş bu eve ait gibi durmuyordu. Daha ziyade ikinci sınıf bir kovboy filminden fırlamıştı sanki.

Bradley Cooper'ın mavi ve seksi gözlerine benzeyen gözlerle Savannah'yı tepeden tırnağa süzdü. Ağzının kenarı çarpık bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Burnundan konuşur gibi "Uzun zaman oldu." dedi kelimeleri uzata uzata.

Elinde olmadan irkildi Savannah. Adamın aksanına şaşırmıştı. Birdenbire, büyükbabasının Amerikan Bağımsızlık Günü'nde yaktığı mumlarla birlikte, adamı da anımsadı.

"Kuzen Dash." dedi, "Hâlâ Teksaslı gibi konuşuyorsun."

Dash'in bakışları bütün vücudunun çevresinde ağır ağır gezinirken, Savannah kendisini çırılçıplak hissetti. "Sen de son gördüğümden bu yana amma büyümüşsün prenses."

"Bana prenses deme." dedi Savannah dişlerini gıcırdatarak. "Artık on yaşında değilim." Büyükbabası son gününe kadar kendisine prenses derdi ama nedense Dash'in ağzından bir hakaret gibi çıkmıştı.

"Değilsin tabii." Adamın gözleri Todd'a takıldı. "Anladığıma göre, anne bile olmuşsun."

Savannah oğluna döndü. "Bu, kuzenim Dash, Todd. On iki yaşındayken yatağımın içine bir yılan koymuş ve Barbie bebeğimi fişekli bombayla havaya uçurmuştu. Eminim yaptıklarına pişmandır

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şimdi. Ben de—"

"Barbie bebek erimiş miydi?" diye sordu Todd.

Dash kıs kıs güldü. "Hatırladığım kadarıyla alevler içinde yanan binlerce parça vardı ve tabii ki eridi."

"En sevdiğim, bukleli saçlı Barbie idi. Ve—"

"Harika. Yatağına ne tür bir yılan koydun?" diye sordu Todd.

"Tamamen zararsız, küçücük bir yılandı ama annenin ödü patladı. Minicik geceliğiyle koridordan aşağı nasıl hızla koştuğunu bir görmeliydin. Bence—"

"Todd'a malzeme olsun diye bütün geçmişimizi ortaya dökmenin hiç de iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Dash, değil mi?" dedi Savannah.

"Konuyu sen açtığın için geçmişten söz ediyoruz, prenses."

Miriam teyze ağız dalaşını böldü. "İkiniz de tıpkı çocukluğunuzdaki gibi davranıyorsunuz. Yeter artık, büyüyün biraz. Hadi mutfağa gelin de yemek yiyelim. Jenny Carpenter'in yaptığı turta var. Hem de vişneli, yani öyle umuyorum."

Dash, Miriam'a bakarak kocaman gülümsedi. "Haklısınız efendim, adam gibi davranmaya çalışacağım. Üzgünüm ama yemek ve turtaya hayır demek zorundayım efendim. Ahırda görülecek bazı işlerim var. Sizi Savannah ile bir süre baş başa bırakmamın bir sakıncası yoktur umarım, değil mi Mim teyze?"

"İşine bak sen, Dash. Gayet iyiyiz biz." dedi Miriam.

Dash, Savannah'ya başıyla selam verdi. "Hoş geldin." dedi pek de coşkulu olmayan bir sesle. Sonra kovboy çizmelerini tahta döşemeye sürte sürte ön kapıya doğru yürüdü. Eskimiş, ter lekeli Houston Astros logolu beyzbol şapkayı kapının yanındaki askıdan alıp başına geçirdi. "Beni beklemeyin, herhâlde geç gelirim." dedi Miriam'a bakarak. Savannah'ya döndü. "Prenses." Şapkasını hafifçe oynatıp selam vererek kapıdan çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dash, kapıyı çarpma—" Uyarıya rağmen kapı güm diye kapanmıştı.

Todd sessizliği bozdu. "Amma sıkı adammış."

Bir bu eksikti. Oğluna örnek olmasını isteyeceği son kişi Dash Randall'dı herhâlde.

***

"Vay canına, çok büyük bir yanlıştı bu." dedi Dash. Barda oturmuş televizyondaki maçı izliyordu. Atlanta Braves'in oyuncusu çok kolay bir top servis etmiş, sopayla vuran oyuncu da 135 metrelik bir hızla vurmuştu topa.

"Hu hu Dash, şekerim, başka bir kola ister misin? Bir saattir aynısını emip duruyorsun, artık su olmuştur." dedi Dottie Cox. Kadın kasabanın içki içilebilen yegâne yeri, Dot'un Barı'nın sahibiydi.

Televizyondaki bahar antrenmanlarından gözlerini ayırıp Dottie'nin abartılı boyanmış gözlerine baktı Dash. Neresinden baksan altmışında vardı bu kadın ama neon yeşili kolsuz bir bluz ve sımsıkı oturan bir kot pantolon giyiyordu. Aslında beş para etmez biri olabilirdi ama altın gibi bir yüreği vardı.

"Şekerim, yeni bir kola vereyim mi?" diye sordu Dot yine.

Dash derin bir iç çekti. "Ver bakalım, mademki seni elde edemiyorum, kolayla yetineceğiz artık."

Dottie barın üstüne eğildi ve barmenlere özgü bir tavırla bilmiş bilmiş baktı Dash'e. "Canın flört etmek istiyorsa Dash, git yaşına uygun birini bul. Hem sana bir önerim olacak: cesaretini topla da Hettie Marshall konusunda bir şeyler yap."

Dash yine televiyona göz attı. "Ramirez'i oyuna sokuyorlar. Bravo, çok iyi." diye mırıldandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bak ne diyeceğim Dash, ödlek tavuğun tekisin sen. Hem öyle fabrikada üretilenlerden değil. Hettie artık bekâr bir kadın ve anladığım kadarıyla herhangi bir girişimde bulunmamışsın daha."

"Yeni kaybetti kocasını. Kadın matemde."

Dottie tek dirseğini barın üstüne dayadı. Dot'un Barı'nda işler biraz kesattı bu gece çünkü pazartesileri orkestra yoktu ve barın müdavimleri ceplerindeki parayı müzik kutusuna boşaltıyorlardı. Müzik kutusundan genellikle içki ve aldatma konulu şarkıları geliyordu.

"Bana kalırsa hayatım, sen Hettie'nin hayır diyeceğinden korkuyorsun."

"Elbette korkuyorum. Yıllardır hayır deyip duruyor."

"İşte benim de anlatmaya çalıştığım bu. Yalnızlıktan o kadar korkuyorsun ki denemiyorsun bile. Ki tabii, bu da hep yalnız kalmaya mahkûmsun demek oluyor."

Dash kaşlarını çattı. "Sen içkiyi fazla mı kaçırdın, Dottie?"

"Hayır efendim. Bu konuda haklı olduğumu sen de biliyorsun."

Kızgınlığını belli etmemeye çalıştı Dash. Dottie'nin korku ve zaaflarından söz etmesine bozuluyordu. Kafasına kurşun sıksa daha iyiydi.

"Hettie'yi seviyorum Dottie ama o beni sevmiyor. İşin aslı bu." Bakışlarını aşağı eğip parmağını bardağının çevresinde gezdirdi. Hettie zayıf noktasıydı.

Ergenlik yaşlarında abayı yakmıştı o kadına. Lise son sınıftayken ateşli bir şeyler yaşamışlardı ama Dash büyük lige katılmak üzere kontratı imzaladığı gün, kadın onu terk etmişti. Dash, birdenbire zengin olmuş fakat Hettie kalbini kırmıştı. Gidip Jimmy Marshall ile evlenmişti.

Fakat Jimmy ölmüştü artık. Her şey farklıydı. Dash büyük

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lig ile kontratı olan büyük bir adam da değildi. Dizi sakatlanmış, ayık kalmaya çalışan eski bir alkolikti.

İtiraf etmekten nefret etse de Dottie haklıydı. Hettie farklı bir adam istiyordu ve eğer Dash onun gönlünü kazanacaksa Dash'in, değişmesi gerekti. Ya hizaya geldikten sonra bile Hettie hayır derse? Ya kadına sırılsıklam âşık olmayı sürdürür ve Hettie yıllar önce yaptığı gibi çekip giderse?

Adsız Alkolikler Derneği'nde kendisine duygusal ilişkilerden uzak durması gerektiğini söylemişlerdi. Yirmili yaşlarında birkaç duygusal ilişki yaşamış ama kadınlar her çekip gittiğinde fena hâlde dağıtmış, teselliyi içkide aramıştı.

Kahretsin, hayatının müzik kutusundan çalan içki ve aldatma konulu şarkılarından farkı yoktu. Ne acınası bir durum.

Dash doğrulup Willie Nelson'un "Yağmurda Ağlayan Mavi Gözler" şarkısı çalan müzik kutusuna çevirdi gözlerini. "Bereket ki silahım yok, olsaydı bu makineyi vururdum herhâlde. Hiç mutlu şarkı yok mu bu lanet olası müzik kutusunda?"

Dottie gülümsedi. "Hayır şekerim, yok."

"Mutluluğa inanmaz mısın?"

"Elbette inanırım ama Vahşi Atlar Orkestrası'nın çalmadığı geceler yalnızca içip acıklı şarkılar dinlemek isteyen müşterilerim gelir. Öyle değil mi Roy?" Dottie daima fitil gibi sarhoş Roy Burdett'e baktı.

"Öyle."

"Buraya her pazartesi geliyorum fakat artık bıktım." Dash bar taburesinden indi ve müzik kutusuna yöneldi. Tüfeği olmasa da o iğrenç aleti darmadağın edebilirdi. Aletin fişini arayıp buldu ve prizden çekti. Dot'un Barı sessizliğe büründü.

Barın müdavimleri içtikleri bira ve viskilerden kafalarını kaldırıp şaşkınlıkla baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hey, neden yaptın bunu?" Roy güç bela ayaklanıp sendeleyerek yürüdü Dash'e doğru. "O şarkıyı seviyorum. Tak fişi geri."

"Takmayacağım Roy. Üstelik adamakıllı sarhoşsun sen. Eve git, Laura Beth'in yanına. Her gece buraya gelip kütük gibi sarhoş olana dek içmeni nasıl karşılıyor kadın acaba, hiç düşündün mü? Belki de Adsız Alkolikler Derneği'ne katılmalısın artık. Allenberg kasabasından oraya giden bazı arkadaşların numarası var, istersen—"

"Bana bak Dash" dedi Dottie, "İnsanları o derneğe kaydedip durmaktan vazgeç. İşimi baltalıyorsun. Neden sen gitmiyorsun eve, Miriam'ın yanına? Geceleri teyzenle olman gerekiyor zaten. Aslına bakarsan, artık buraya ait değilsin. Biliyorsun, değil mi?"

"Ait değil miyim?" Dash sinirlenmişti. Neden her önüne gelen ait olmadığını söylüyordu?

Dottie tatlılıkla onu ikna etmeye çalışıyordu. "İyileşmeye çalışan eski bir alkoliksin Dash, değil mi şekerim? Senin gibi birinin barda zaman geçirmesi biraz tuhaf. Bence çevrende herkes içki yudumlarken ağzına içki koymadan burada saatlerce oturarak herkesin takdirini kazandın zaten. Belki artık hayatını değiştirip yola devam etmenin zamanı geldi. Eminim Hettie'nin çok hoşuna gidecektir."

"Doğru." dedi Roy ileri doğru sendeleyerek. "Sahi, ben de senin müzik zevkinden hiç hoşlanmıyorum."

"Olabilir Roy, çünkü ben de senin zevklerinden hoşlanmıyorum. Bence Willie Nelson berbat."

"Hiç de bile." Ve bir zamanlar Davis Lisesi Amerikan futbolu takımının savunma oyuncusu Roy Burdett, Dash karşı takımın kilit oyuncusuymuş gibi üstüne yürüdü.

Dash ayık olmasına ayıktı ama beyzbol kariyerine son veren haşat dizi onu engelliyordu. Roy ise bir sarhoştan beklenmeyecek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar ataktı.

Roy üstüne çullandığında, Dash'in yıldızları sayacak kadar zamanı olmamıştı. Aslında, yere devrildiğini bile anımsamıyordu.

***

Savannah başını sallanan koltuğa yaslayıp kaşmir kazağına iyice sarıldı. Verandada oturulacak kadar sıcak değildi ama burada geçirdiği yazların anısının kendisini ısıtacağını ümit ediyordu. Her geldiğinde Güney Karolina sıcak ve nemli olurdu ve şimdi de böyle olmasını istiyordu sanki. Tıpkı en değerli anılarında olduğu gibi.

Gecenin bir vakti ya da soğuk diye içeri girmeyecek, burada oturup büyükbabasını yâd edecekti.

Çocukluğunun mutlu anıları yerine, o gün yaptığı müthiş işe takıldı aklı. Gerçekten de, nasıl olduysa kıçını kaldırıp Todd'u birkaç eyalet sınırından geçirip buraya kadar getirmeyi başarmıştı. Kalmaya karar verirse, Claire'in kendisini engellemek için yapabileceği pek fazla bir şey yoktu.

Ama elbette eski kocası Greg sorun çıkarabilirdi. Savannah'nın bu konuda duyguları çelişiyordu açıkçası. Yüreği Greg'in sorun çıkaracak kadar ilgilenmesini ümit ediyor, mantığı ise bunun asla gerçekleşmeyeceğini söylüyordu. Greg, Savannah henüz üç yaşındayken evi terk eden babasına benziyordu.

Yani Savannah acı gerçekle yüzleşmek zorundaydı. Şaşılacak bir şey ama bu yüzleşme kaçış planını daha da hızlandırmıştı. Son Şans'a gelmiş olmak hayatının sorumluluğunu üstlenmek için son bir şanstı belki de.

Belki de büyükbabasının kendisine miras bıraktığı sinema salonu Kısmet ile ilgili bir şeyler *yapabilirdi* nihayet. Kısmet'i yenileyip hayata döndürme hayalini gerçekleştirmeliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu rüyayı gerçekleştirebilmek için bir mucize gerekiyordu tabii. Büyük sinema zincirlerinin rekabeti yüzünden işini kapatmak zorunda kalan büyükbabasının döneminden bu yana pek bir şey değişmemişti. Herhangi bir iş veya finans deneyimi olmayan Savannah'nın büyükbabasının bile baş edemediği bir işte başarılı olma şansı hemen hemen sıfır denecek kadar azdı.

Gözlerini sımsıkı yumup kafasının içindeki olumsuz sesi susturmaya çalıştı. Öyle dua etmeye falan inanan biri değildi ama yine de gökyüzüne ufacık bir yakarış gönderdi. *Tanrım, cesaretimi toplamama yardım et.*

Tam o sırada park yerindeki çakıl taşları ezildi. Bir araba yanaşıyordu. Farların ışığı gözlerini kamaştırdı. Birkaç saniye sonra arabadan inen iki kişinin silueti belirdi.

"Hanımefendi!" diye seslendi biri. "Bayan Miriam, siz misiniz?"

"Hayır, ben Savannah White. Miriam'ın yeğeniyim."

"Sana sözünü ettiğim prenses bu işte, Damian." Savannah o ağır ağır konuşan sesi derhâl tanıdı.

Son Şans polis karakolu üniforması giymiş atletik yapılı siyahî bir adam verandanın önüne geldi. Dudaklarına bir buz torbası bastırmakta olan Dash de peşinden. Dash'in gömleği kan içindeydi.

Polis memuru parmaklarını başındaki Stetson şapkanın kenarlarında gezdirip hafif bir selam verdi. "Hanımefendi, ben Komiser Damian Easley. Bir buçuk saat kadar önce Bayan Dottie beni aradı. Maalesef Dash barda Roy Burdett ile kapışmış."

Asi kuzenine bakakaldı Savannah. "Barda kavgaya tutuşmak için tam Harry amcanın cenazesinden önceki geceyi mi buldun?"

Dash tek kelime etmedi. Belki dudağı yaralı olduğundan ama büyük olasılıkla kendisini savunacak herhangi bir söz bulamadığından.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Komiser Easley bir fıkra falan dinlemiş gibi sırıttı. "Roy Burdett söz konusuysa pek de şaşılacak bir şey değil. Dash'i kliniğe götürdüm, Doktor Cooper dudağına birkaç dikiş attı. Roy, onu oldukça hırpalamış ama beyin sarsıntısı yok gibi duruyor. Olsaydı, doktor kendisini bütün gece müşahede altında tutardı."

"Arabamı almalıyım." Dash'in sesi çatlak çıkmıştı.

"Sabah birini gönderir aldırırım. Bu durumda araba kullanman sakıncalı."

Elbette sakıncalıydı. Ayakta duramayacak kadar sarhoştu Dash. Tırabzana tutunarak yalpalaya yalpalaya çıkıyordu basamakları. Son basamakta durup polise döndü. "Teşekkürler Damian."

Komiser Easley bir kez daha şapkasını hafifçe eğdi. "Hepinize iyi geceler. Başınız sağ olsun." Biraz sonra cipin ışıkları kaybolmuş ve yine her yer karanlığa gömülmüştü.

"Bakma bana öyle." dedi Dash, Savannah'ya dönerek. "Dottie'deki müzik kutusu yüzünden Roy bana saldırdı. Bugünlerde herkes müzik eleştirmeni sanıyor kendini."

Dudağındaki şişlik ve buz torbası nedeniyle söyledikleri zor anlaşılıyordu.

"Yatağa yatmana yardım edeyim mi?" diye sordu Savannah.

"Beni yatırmak mı istiyorsun yoksa?"

Bu bir tahmin miydi? Ya da, haydi benimle yatağa gel mi demekti?

Ve birdenbire Savannah'nın içi titredi. Sosyal hayatı yok denecek kadar azdı. Dash inanılmayacak kadar yakışıklı bir adam olmuştu şimdi—yüzündeki derin çizgileriyle, Harrison Ford gibiydi. Kanlı gömleği ve şiş dudağıyla bile, kovboy filmlerinden fırlamış kadar yakışıklıydı. Her şey bir yana, karşısında duran Dash idi. Yani kuzeni.

Tamam, gerçek kuzeni değilse bile, yine de akraba sayılırlardı.

Üstelik berbat herifin tekiydi. Alkolikti ve her zaman yaptığı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi Savannah'nın aklını başından almaya çalışıyordu.

Savannah gözlerini kısarak Todd'un ödünü patlatan, Beatrix Kiddo rolündeki Uma Thurman ifadesiyle baktı adama. "Aslında, seni azarlamam falan gerekiyor. Kontrolden çıkmış bir ergen gibi davranıyorsun."

Dash, bu ters bakıştan hiç de etkilenmişe benzemiyordu. Parmaklığa tutunarak evin ön kapısına yürüdü yavaşça. Sendelemek istemeyen bir sarhoş gibi, dikkatle ilerliyordu.

"Dur sana yardım edeyim—"

"Yardımına ihtiyacım yok." Öfkeli gibiydi, bir yandan da kapıyı açmaya çabalıyordu. İçeri girip tek ayağını sürüye sürüye merdivenlere doğru gitti. Besbelli topallıyordu. Dengesiz yürüyen bir yaşındaki çocuğunu arkasından kovalayan bir anne gibi, Savannah da peşinden gitti. Vay canına, adam basbayağı küfelikti bu akşam, değil mi?

Belki Harry amcanın ölümü kendisini o kadar sarsmıştı ki teselliyi içkide arıyordu.

Ya da çoğu akşamlar zil zurna olana kadar içmeden edemiyordu.

Daha ilk basamağı çıkar çıkmaz inledi. Eğilip dizini ovalamaya başladı. Bir yana yatmıştı ve neredeyse kıçüstü düşecek gibiydi. Savannah adamı omuzlarından kavrayıp doğrulmasına yardım ederken "Hadi kalk bakalım ortak." dedi yapmacık bir sesle. Parmaklarının değdiği yumuşak pamuklu kumaşın altından beklenmedik, asla kabul edilemez, içten bir karşılık gelmişti âdeta.

Kaynar suyla haşlanmış gibi geri çekilecekti neredeyse ama yapmadı, çünkü geri çekilirse adam yere devrilecekti.

"Teşekkürler prenses." diye fısıldadı Dash. Dengesini bulup birkaç basamağı çıktı ve nihayet sahanlığa vardı. "Biliyorsun, hiç de sandığın kadar sarhoş değilim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sahi mi?" dedi Savannah adamın omuzlarını bırakarak. Adamı salıvermek tavan yapmış yürek çarpıntısını bir nebze olsun azaltmamıştı, özellikle de şimdi adamın Wrangler blucini içindeki poposu gözlerinin önünde dururken. Harika bir kıçı vardı. Bunu fark etmiş olmaktan bile utandı.

Sahanlıktaki çeyrek dönüşü yapmaya çalışırken dahi yalpalıyordu. Derhâl yanına gitti. Dash, kolunu kadının omzundan aşağı sarkıtıp ona yaslandı. Adamın yarı ağırlığını taşırken, göğüs kaslarını kendisini rahatsız edecek kadar hissediyordu.

"Hangi parfümü sürdün?" diye sordu Dash.

"Parfüm kullanmam ben Dash. Bu konuda daha fazla bir şey duymak istemiyorum. Her gün duş yaparım. On yaşındayken de her gün yıkanırdım. Hadi bakalım, birer birer çıkıyoruz basamakları." Topallaya topallaya yukarı tırmandılar.

Savannah'nın saçlarını kokladı. "Bir zamanlar büyükannemin ektiği leylaklar gibi kokuyorsun." O kadar yumuşak ve uzaktan gelen bir ses tonuyla konuşuyordu ki Savannah duymak bile istemiyordu. Gerçi adamın sesindeki özlemi fark etmemek mümkün değildi. Savannah'nın yüreği daha da hızlı atmaya başlamıştı.

Ne demeye *kuzen* Dash'e böyle duygular besliyordu ki? Kuzeniydi neticede. Derhâl vazgeçmeliydi. Hızla.

"Sen ise sevgili kuzen, bira fabrikası gibi kokuyorsun." diye dalga geçti.

"Çünkü beni yere serdikten sonra Roy birasını üstüme boşalttı. Kahretsin, amma acıyor."

"Neresi?"

"Sakat dizim. Doktor, yarına kadar daha iyi olmazsa MR çektirmemi söyledi. Tam da sancıdan arınmışken başıma gelene bak. Futbol oynamayı neden bıraktığımı şimdi daha iyi anlıyorum. Roy'un ise hâlâ tüketmediği birkaç hamlesi kalmış." Dash acısını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dindirmek için içkiden mi medet umuyordu? Savannah, saçma sapan sarhoş lakırdılarını duymazlıktan gelip adamı ikinci kattaki odasına çıkarmaya odaklandı.

Yatak odasının kapısına geldiklerinde Dash onun omzunu bırakıp duvara yaslanarak dengesini buldu. Buz torbasını dudaklarına bastırmayı sürdürüyor, öte yandan keskin mavi gözlerini Savannah'ya dikmiş bakıyordu.

"Tatlım, bence en iyisi birbirimize karşı dürüst olalım, hem de derhâl." dedi Dash uzun bir sessizliğin ardından. "Öyleyse, sanırım şunu bilmende yarar var—"

"Çeneni yorma kuzenciğim. Birbirimizi fazlasıyla tanıyoruz. Zeytinyağı ve su gibi farklıyız. Oldum olası öyleydik zaten. Senin gidip sarhoş olmanı onaylamıyorum. İyi geceler. Umarım sabah kendine gelmiş olursun. Miriam teyze ve Harry amcaya en azından o kadarını borçlusun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 2

Dash beyni kafasından çıkarılıyormuş gibi bir sesle uyandı.

Hayır, mümkün değil. Beyni çıkarılıyor olsa, bilincini kaybetmiş olurdu. Gerçi bilinçsizlik bile bundan iyiydi. Sırtüstü uzandı. Bir yerlerden biri ona bas bas bağırıyordu.

Belki de kafasının içinden?

Ya da kendisini derinlemesine incelemeye hazırlanan uzaylılar tarafından kaçırılmıştı.

Tek gözünü açmasıyla kapaması bir oldu. Odasının kirli camlarından içeri sızan güneş ışığı fazlasıyla parlaktı. Yüzü sancıyor, dudağı zonkluyordu. Ve dizi...

Acısını tarif etmeye yetecek kelime bulamıyordu.

Hem kendine hem de Roy Burdett'e içinden küfürler savurarak öylece yatıyordu. Kim bilir milletin aklına neler gelecekti? Ne halt etmeye çileden çıkmıştı Dot'un Barı'nda? Neden gözü kararmıştı?

O sesler de neydi öyle?

Yan dönüp baş ucundaki saate baktı. Vay canına sekiz buçuk olmuştu bile. Cenaze töreni ondaydı. Kalkıp bir ağrı kesici bulmalıydı.

Zar zor kalktı yataktan. Her bir adalesi bağırıyordu. Vücudunun her bir yanında çürükler vardı. Kahretsin. Ne sert bir oyundu şu futbol. Sendeleyerek kapıya kadar yürüdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beynindeki uğultu daha da artmış, kapıyı açtığında karşılaştığı manzara hiç de hoşuna gitmemişti.

Daracık eteği, yüksek ökçeli pabuçları ve göğüslerini ortaya çıkaracak şekilde vücuduna sımsıkı yapışan kazağıyla Savannah eski püskü halıya elektrik süpürgesi tutuyordu. Başını kaldırıp, atkuyruğu topladığı sarı saçlarından yayılan ışık kadar parlak bir gülüşle karşıladı kendisini.

Sancının yanı sıra, hiç de istemediği bir tepki sardı içini. Tamam kadın kibirli olmasına kibirliydi ama aman Tanrım, o ne vücuttu öyle.

Derin bir soluk alıp kapının arkasında asılı bornozuna uzandı.

Savannah halının üzerinde gezdirdiği elektrik süpürgesini durdurdu. Tek kaşını havaya kaldırmış, gözlerini kısmıştı. Penisinin sertleştiği dikkatinden kaçmamıştı besbelli, bunu anlamak için kâhin olmak gerekmiyordu.

Ama tabii bir prensese yaraşır biçimde, hiç istifini bozmadı. "Günaydın. Hiç kalkmayacaksın sanmıştım." dedi sakin sakin.

"Elektrik süpürgesiyle temizlik yapıyorsun." Sesi yağmurda kalmış çiviler gibi paslıydı. "Prensesler temizlik yapmaz ki."

Savannah kaşlarını çatmış bakıyordu kendisine. "Güzellik uykunuzu böldüğüm için çok üzgünüm. Koridor çok tozluydu da bir süpürge geçeyim dedim. Öğleden sonra ev misafirlerle dolup taşacak." Başını kaldırdı ve atkuyruğu iki yana sallandı.

"Özür dilerim. Tuvalete gitmeliyim." Kadının yanından yalpalayarak geçip banyoya girdi. Dolabı karıştırıp ağrı kesiciyi buldu ve üç tane yuttu hemen. Başını doğrultup aynaya bakmadan önce ellerini musluğun altına koyup en az on avuç su içti.

Suratı acınacak hâldeydi. Patlak dudağı iyice şişmişti. Morarmış gözü de çok etkileyiciydi doğrusu. Elini başının arkasında gezdirdi. Evet, yumru hâlâ ele geliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kahretsin. Üç gün, üç gecedir âlem yapıyordu sanki.

Nasıl olur da ayık bir adam amcasının cenazesinin kalkacağı gün bu hâle gelirdi?

Bir yandan önceki gecenin her bir utanç verici anını yeniden gözünde canlandırırken, öte yandan aynada uzun uzun baktı kendisine. Savannah ile birlikte merdivenleri nasıl çıktıklarını anımsayınca, kalbi küt küt atmaya başladı. Kim bilir neler düşünmüştü kadın. Ve bu arada kendisi ne yapmıştı? Kadının saç kokusundan ve bedeninin sıcak temasından neredeyse tahrik olacaktı.

Elbette bunun nedeni uzun zamandır abazan olmasıydı, çünkü Savannah ile ilgili cinsel düşler kurmak son derece gülünçtü. Varsın Miriam teyzenin bütün arkadaşları Savannah'nın çok şeker olduğunu düşünsün, Dash gerçeği biliyordu. O munis görüntünün altında, azılı bir köpekten daha acımasız bir kadın yatıyordu.

Daha Son Şans'ta geçirdiği ilk yaz hayatına girer girmez, anında Dash'in özel hayatını arkadaşları ile dedikodu konusu yapmakta bir sakınca görmemişti. En yakın dostları Rocky ve Tulane Rhodes'u aleyhine çevirmek için elinden geleni yapmıştı. Onu küçük düşürmüş, kendisini önemsiz, değersiz ve gereksiz hissetmesine neden olmuş, hayatını cehenneme çevirmişti.

Derin bir iç çekti. Çok uzun zaman önceydi bütün bunlar. Artık büyümeliydi. Şimdi seçenekleri vardı. Denetleyebileceği seçenekler. Ve işte şu anda, seçimini yapıyordu. Roy'un üstüne başına döktüğü birayı duşun altında yıkayacak ve Savannah Reynolds White'tan uzak duracaktı.

"Kahrolası kadın!" diye mırıldandı Dash. "Geldiği yere döneceği günü iple çekiyorum."

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk beş dakika sonra Dash aşağı inip sendeleyerek mutfağa girdiğinde Savannah, kılıcıyla gösteriş yapan bir Viking kraliçesi edasıyla elindeki kahve demliğini sağa sola sallıyordu. Savaş alanı o kadar temizdi ki yerdeki muşambanın parlaklığı Dash'in gözlerini kamaştırdı. Yoksa kadın evi temizlemek için geceyi ayakta mı geçirmişti?

"Kahve iyi fikir." dedi.

"Nasıl içersin?"

"Sıcak ve çıplak, lütfen."

Savannah'nın yanakları kıpkırmızı oldu. Tamam, ilk golü atmıştı Dash. Kadının yüzünün kızarması görülecek manzaraydı. Daha bir hoş olmuştu.

"Çıplak?"

"Evet prenses, doğru duydun, çıplak. Kahvemi de bir dolu başka şeyi de böyle severim."

Savannah arkasını döndü, buharı tüten koca bir fincan kahve doldurup uzattı. "Otur bakalım Dash. Kahvaltı için ne hazırlayayım sana?"

Yüksek sesle konuşuyordu ve ağzı kulaklarındaydı. İşte o an Dash, kadının kendisinin akşamdan kalma olduğunu sandığını idrak etti. Hiçbir şey istemeyeceğini varsaymıştı büyük olasılıkla. Hadi canım. Blöfünü görecekti. Prensesin yemek yapmasını bilmediğine kalıbını basabilirdi.

"Omlet yapar mısın?"

Savannah gözlerini kırpıştırdı. "Omlet mi istiyorsun? Sahi mi?"

"Evet. Gerçek batı usulü omlet yapmayı bilir misin? Soğanlı, yeşilbiberli, jambonlu ve acı soslu falan."

"Acı sos da mı istiyorsun?"

"Öyle prenses, çıplak omlet yemem ben." Mutfak masasına kurulup sırıttı kadına.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dur bakalım malzemelerimiz var mı?" Buzdolabına doğru seğirtti. Sanki mutfakta her şeyin yerini biliyormuş gibi bir sağa bir sola koşuşturuyordu. Nedense Dash beklemiyordu bunu.

Bu mutfakta kimse böyle koşuşturmayalı uzun zaman olmuştu. Bir zamanlar Savannah'nın Sally teyze ile birlikte yemek pişirdiğini anımsadı neden sonra. Yani kadın omlet yapmayı gerçekten biliyor demekti bu. Eğer Sally teyzenin omletleri gibi omlet yapacaksa, o zaman Savannah her şeye rağmen çok yararlı bir misafirdi.

Ayaklarını sürüyerek Miriam teyze girdi içeri. Hiç de iyi görünmüyordu. Doğru dürüst örmeyi beceremediği saçları darmadağındı.

"Çok yüksek sesle konuşuyordunuz." dedi masaya otururken. Savannah bir bardak kahve koydu önüne hemen. Miriam bir yudum içtikten sonra, "Vay canına" dedi, "Amma güzel kahve yapıyormuşsun sen."

"Umarım öyledir. Bir kafede yarı zamanlı barista olarak çalışıyorum."

Miriam kahve fincanını masaya koyup göz ucuyla Dash'i süzdü. "Aman Tanrım, Dash, bu ne hâl böyle? Dosdoğru bir pervane kanadının içine dalmış gibisin." Öne eğildi. "Dudağına dikiş mi attılar?"

"İyiyim ben, Mim teyze."

"Hah işte!" dedi Savannah bir yandan mutfak dolaplarının kapılarını çarparken. Demek ki yumurta, jambon, acı sos ve soğanları bulmuştu.

Miriam dikkatini prensese çevirdi. "Eğer yumurtaları da öyle çarparsan hepsi kırılır şekerim."

"Kuzen Dash'in kafasında kırmak istiyorum onları."

"Yapma canım, zaten bayağı hırpalanmış. Ne geldi başına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

acaba, çok meraktayım. O kaliteli atlarından biriyle mi kapıştın?"

Savannah kap kacağı ve kapıları çarpmayı bırakmış, yumurtaları hızlı hızlı çırpıyordu. Dash acıdı zavallı yumurtalara. "Hayır atla değil, Roy Burdett ile kapıştık."

"Aman Tanrım." Miriam başını salladı. "Roy yine sarhoş muydu?"

"Öyleydi."

Savannah kâseyi güm diye koydu tezgâhın üstüne. Bereket kâse plastikti.

"Laura Beth'e acıyorum." dedi Miriam.

"Ben de." diye karşılık verdi Dash. "Zaten Laura Beth'ten söz ettim diye kudurdu."

"Sahi mi? Seninle Laura Beth arasında—"

"Yok canım. Ayık kalırsa Laura Beth'in çok daha mutlu olacağını söyledim. Orangeburg'deki derneğin telefonunu vermek istedim."

"Bravo, aferin sana."

"Tamam da, pek iyi karşılamadı bunu Roy. Hem müzik kutusunu fişten çekmeme de öfkelendi."

"Eh, buna sinirlenmiştir tabii."

"Öyle oldu. Herifin bir zamanlar amma da iyi bir futbolcu olduğunu unutmuşum. Karşı takımdan birine çullanır gibi geldi üstüme."

"Vah canım, çok mu sancın var?"

"İyileşirim, merak etme."

Savannah dönüp bir Dash'e, bir de Miriam'a baktı. "Miriam teyze, yoksa sen bu zırvaya inanıyor musun?"

"Zırva mı?"

"Dün gece eve fitil gibi sarhoş geldi. Bira fabrikası gibi kokuyordu. Ayakta zor duruyor, lafları ağzında geveliyordu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Miriam gülümsedi Savannah'ya bakıp. "Yok canım, hiç sanmam. Evde tek bir televizyon var ve ben kendi programlarımı izliyorum diye Dot'un Barı'na beyzbol maçlarını izlemeye gider Dash. Ağzına koladan başka bir şey koymaz. İçkiyi çoktan bıraktı, şekerim. Ama Roy Burdett *gerçekten* ayyaşın tekidir. Ve eskiden de saldırgan bir oyuncuydu."

Savannah, Miriam'ın dediklerinin tek kelimesine inanmasa bile, hiç karşılık vermeden arkasını dönüp işine koyuldu. Değişen bir şey var mıydı ki? Ezelden beri Dash'in hep kötü taraflarını görürdü.

Değişen bir şey yoktu, değil mi?

***

"Aman Tanrım, canım benim, yıllar oldu görüşmeyeli." Barones Woolham, diğer adıyla Rocky Rhodes deBracy, içtenlikle ve pahalı bir parfüm kokusuyla sarıldı Savannah'ya. Bir zamanların darmadağınık saçlı, yarık dizli ve yalınayak kızı Rocky Rhodes ne zaman büyümüş de böyle çok bilmiş, klas bir kadın oluvermişti? Çok şıktı. Daracık etek ve çiçek desenli siyah beyaz bir ceket giyiyordu. Harry amcanın cenazesine tıpatıp Colin Firth'e benzeyen bir adamın kolunda gelmişti.

Kocası gerçekten de çok yakışıklıydı. Adamın sesi bile Colin Firth'ün sesine benziyordu. Takdim edilir edilmez, cenaze sonrası eve gelen herkes gibi, o da çabucak özür dileyip Jenny Carpenter'ın turtasını aramaya gitti.

Rocky, cenaze sonrası taziyeye gelen kalabalığı evin önündeki verandada karşılayan Savannah'nın yanında kaldı. Kasabadaki hemen herkesi tanıdığından, Rocky'nin bu davranışı çok makbule geçmişti.

"Ne kadar kalıyorsun burada?" diye sordu Rocky misafirler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

azalmaya başlayınca.

"Doğrusu, ben... Ben..." Savannah ne diyeceğini kestiremiyor, bocalıyordu. "Doğrusunu söylemem gerekirse, temelli burada kalmayı düşünüyordum Rocky. Sinema salonunu yeniler, üst kattaki dairede kalırım diyordum. Todd ile ben küçük yerlerde yaşamaya alışığız nasılsa."

Rocky gözlerini kırpıştırdı. "Sahi mi?" diye sordu hayretle.

Rocky'nin şaşkınlığı Savannah'yı şoke etmişti ama etmemeliydi aslında. Elbette Rocky, Savannah'nın planını saçma bulacaktı. Rocky üniversiteyi *bitirmiş* ve bir zamanlar bir senatörün yanında çalışmıştı. Daha sonra aynı zamanda zengin bir iş adamı olan bir İngiliz baronu ile evlenmişti. Büyük olasılıkla Savannah'nın acınası yarım yamalak planının yanı sıra, aklından geçenleri de okumuştu.

"Bu planından Dash'e söz ettin mi?"

"Dash'e anlatıp da kendimi cezalandırayım mı? Neden yapayım ki bunu?"

Şaşırma sırası Rocky'deydi. "Kendini cezalandırmak mı? Neden?"

"Benimle dalga geçer. Dash, planlarımı paylaşacağım en son insandır herhâlde."

"Çocukluğunuzdan bu yana epey olgunlaştı Dash. Üstelik de karun kadar zengin. Sinema salonuna yatırım yapabilir. Hem, anımsadığım kadarıyla büyükbabanla son derece yakındılar."

Savannah tek bir laf etmedi. Dash'ten para istemenin düşüncesi bile son derece aşağılayıcıydı.

"Biliyorsun, Dash kocam Hugh'nun ortağı aynı zamanda. Onun sayesinde Hugh fabrikasını Son Şans'ta kurabildi." diye ekledi Rocky.

Bak işte bunu hiç beklemiyordu Savannah. Hugh gibi klas bir adam kalksın Dash gibi bir ayyaşla ortak olsun, olacak iş değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bilmiyordum. Aslına bakarsan Dash'in Miriam ve Harry ile oturduğundan da haberim yoktu."

Rocky verandanın tırabzanına yaslandı. "Sahi mi? Beyzbolu bıraktığından beri onlarla yaşıyordu hâlbuki."

Bak *ne de incelikli* söylüyordu. Dash'in beyzbolu "bırakması" kendi isteğiyle olmamıştı ki. Gazete sayfaları Dash'in tonlarca bardak bira tükettikten sonra nasıl olup da motosiklete bindiği ile ilgili yazılarla doluydu. Bir skandaldı bu. Bereket olan dizine olmuş, kimse ölmemişti.

Hayır, Savannah ortak olarak böyle bir adam istemiyordu.

Tam o sırada, Harry amcanın cenaze törenini yöneten rahip verandaya doğru yürümeye başlayınca Savannah, Dash ile ilgili yorum yapmaktan kurtuldu.

Uzun bacaklı, ince yapılı ve yakışıklı bir rahipti Bill Ellis. Siyah bukleleri alnına öylesine düşüyordu ki insanın onları geriye itesi geliyordu. Aydınlık gök mavisi gözleri, hoş ve anlamlı bir ağzı vardı. Frank Capra'nın Noel filmi *Şahane Hayat*'ta başrolü oynayan genç James Stewart'ı anımsattı Savannah'ya. Bill Ellis, Frank Capra'nın hemen hemen her klasik filminde yarattığı o küçük Amerikan kasabası kahramanlarından biriymiş hissini uyandırıyordu.

Rahip basamakları çıkıp kendisini resmen tanıttıktan sonra, "Cenazeden önce konuşma fırsatımız olmadığı için çok özür dilerim." dedi. "Başınız sağ olsun. Ta Baltimore'dan buraya gelip törene yetişmenize çok sevindim. Burada olmanız eminim Miriam için çok önemli. Bildiğim kadarıyla hayatta olan tek akrabası sizsiziniz. Dash dışında, tabii."

Adamın eli sımsıcak, gülüşü çok nazikti. "Yakın akraba olmasak da, Dash aile ferdimiz ve kuzenim sayılır." deyiverdi Savannah.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Samimi bir bakışla, "Ben de öyle duymuştum zaten." diye karşılık verdi rahip Ellis. İki yanağında da hafif gamzeleri vardı sanki.

"Miriam ve Dash içerideler. Dash dikilen dudağına bakım yapıyor." dedi Savannah gülümseyerek.

"Gidip taziyelerimi sunayım öyleyse. Jenny Carpenter'ın turtasından kaldı mı acaba?"

"Kalmıştır sanırım."

"Acele edeyim o zaman. Turta çabuk biter." Rahip, Miriam ve Dash'i bulma bahanesiyle ama aslında bir dilim turta arayışı içinde eve girdi.

"Kim Tanrı aşkına bu Jenny Carpenter? Neden her adam onun turtasına âşık?" diye merak etti Savannah.

"Lisemizin matematik öğretmeni. Turtaları çok ünlüdür."

"Anlamıştım zaten."

"Çevremizdeki bekâr erkeklerden birinin ona evlenme teklifinde bulunmaması çok acayip doğrusu. Bana kalırsa Rahip Ellis'in niyeti var ama kadın Metodist inancından olduğu için yapamıyor. Rahibimiz başka inançtan biriyle evlenecek olursa, bizim Lillian Bray kalp krizi geçirir."

"Rahip evli değil mi?" diye sordu Savannah. Aklından geçeni bastırdı hemen. Şu anda romantik bir ilişki kurmanın hiç sırası değildi. Yüreğinin devamlı aklının önüne geçmesine son vermeliydi.

Rocky kıkır kıkır güldü. "Hayır, evli değil. Sen sormadan ben söyleyeyim. Nasıl olur da otuz beşine gelmiş bu kadar yakışıklı bir rahip evlenmemiş olsun, değil mi? Hayır, eşcinsel olduğuna hiç inanmıyorum. Gerçi Lillian Bray bu konuda endişelenmeye başladı gibi. Lillian, Kilise Gönüllü Hanımları'nın başkanı ve eşcinsel bir rahibimiz olmasına mümkünü yok göz yummaz. İşte bu yüzden yeni misyonu, Bill Ellis'e bir eş bulmak. Yani dikkatli ol demek istiyorum, anladın değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hiç işim olmaz." dedi Savannah. Gerçi hangi otuzunu geçmiş kadın rahip Ellis'e ilgi duymazdı ki? Adam yakışıklıydı. Sürekli ve sağlam bir işi vardı. Film yıldızı gibiydi. Ama tabii, bu bir sorundu. Bir dahaki sefere suratı köpeğe benzeyen bir adam seçmeye kararlıydı.

"Tatlım, seni uyarmalıyım. Senin yaşında bekâr bir kadın bu kasabada yasal olarak hedef kabul edilir. Yaşlı hanımların hepsi seni baş göz etmek için derhâl kolları sıvayacak. Bill de kasabadaki en uygun bekâr erkek, ona göre."

Savannah asla olmaz der gibi salladı başını. "Hazreti İsa şu kapıdan içeri girip evlenmem için önümde diz çökse, onu bile reddederdim."

Hınzır hınzır gülümsedi Rocky. "Ama şekerim, ben de Hazreti İsa ile evlenmek isteyeceğimi hiç sanmıyorum. Çok sıkıcı olurdu."

"Heyecan falan aradığım da yok. Kendi ayaklarımın üstünde durmak istiyorum."

Rocky kolunu Savannah'nın omzuna doladı. "Bak işte *bunu* anlayabilirim ama sonsuza kadar tek başına kalınmaz. Yürümemiş bir ilişkinin etkisindesin, ancak toparlanırsın."

"Keşke tek bir ilişki olsaydı. Aşk konusunda felaketim ben. Yirmi iki yaşında boşandım. Son birkaç yılda başımdan bir nişanlılık geçti, peşinden iki tane de berbat ilişki daha yaşadım."

"Tanrım, çok üzüldüm canım. Gerçi kalp kırıklığına iyi gelecek bir önerim var."

"Lütfen Bill Ellis deme sakın. Hoş bir adam ama—"

"Yok yahu. Yarın akşam seni Son Şans Kitap Kulübü'ne götürüp herkesle tanıştırmayı düşünüyorum. Başarısız ilişkileri konuşmak ve içini dökmek için en uygun yer."

"Nasıl bir yer ki orası? Yalnız kalpler kulübü falan mı yoksa?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tam öyle denemez. Kütüphaneci hanımımız Nita Wills mutlu sonlara inanmaz. Okuduğumuz her kitabın konusu acıklı bir ilişkiye dayanır. Yemin ederim, kızlar bıktı usandı. Yarın akşamki toplantı bardağı taşıran son damla olabilir. Daha bu sabah Nita'ya rastladım. Bu ay da başka bir Nicholas Sparks romanı okutacağım dedi. Nasıl olduklarını bilirsin tabii."

"Hayır, bilmem."

"Romanın sonunda ya erkek ya da kadın kahramandan biri mutlaka ölecektir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

Çiçek desenli ceket giyen koyu saçlı kadın, herkese annesinin bu aptal kasabaya yerleşeceğini söylüyordu. Temelli. Todd kulaklarına inanamadı. Bu kasaba çok sıkıcıydı. Yaşayanların hepsi yaşlıydı. Hiçbir eğlence yoktu. Üstelik Baltimore'a çok uzaktı. Bu kadar uzak bir yere babası belki de hiç gelemeyecekti. O çok meşgul bir adamdı. Hafta içi avukat olarak çalışıyor, hemen her hafta sonu bir tür bilardo yarışmasına katılıyordu. Çok iyi bir bilardo oyuncusu olduğundan, kimi zaman Todd'u görmeye bile zaman bulamıyordu.

Todd'un midesine bir şeyler oluyordu. Galiba turtayı fazla kaçırmıştı. Belki de makarna ile turtayı karıştırmamalıydı.

Kalabalığın arasından geçip odanın karşı tarafına yürüdü. Annesi rahiple sohbet ediyordu. Annesinin adama bakışını beğenmemişti, sanki *aman Tanrım ne hoş adam* diye düşünüyordu. Annesi ne zaman adamlara böyle baksa, arkasından kötü bir şey olurdu. Çoğunlukla da başı belaya girerdi. Annesinin ağlamasına dayanamıyordu Todd.

"Anne, oradaki kadın eve dönmeyeceğimizi söylüyor." dedi Todd. Sohbeti böldüğünün farkındaydı ama kim takardı ki. Önemli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir meseleydi bu.

Annesi kaşlarını çatıp Todd'a baktı. Herhâlde böyle bakınca sert falanmış gibi göründüğünü sanıyordu.

Züppe rahip de ayıpladı kendisini. "Araya girmek kabalıktır."

"Doğru mu?" diye sordu Todd rahibi duymazlıktan gelerek.

"Todd, Rahip Ellis'ten özür dile."

Todd kaçamak bir bakış fırlattı adama. "Özür dilerim." Sonra annesine döndü yine.

"Doğru mu?"

"Sonra konuşuruz."

"Hayır, şimdi. Çünkü kalmayacaksak, o hanıma çenesini kapamasını söylemelisin." Bu kez sesini yükseltmişti ve parmağıyla çiçek desenli ceket giyen kadını gösteriyordu.

Herkes susmuş ona bakıyordu. Ne kadar tipik. Hep böyle olurdu zaten.

"Odana git, Todd."

"Doğru mu?" diye sordu kuzen Dash. Todd arkasına baktı. Elinde bir turta tabağıyla Dash kapının eşiğinde duruyordu. O hanımın dedikleri Dash'in de pek hoşuna gitmemişti besbelli.

"Doğru *olan* ne?" diye araya girdi Miriam teyze.

"Prenses buraya yerleşecek ve Kısmet'i yeniden açacakmış." dedi Dash.

Herkes annesine bakıyordu. Annesi biraz sinirlenmiş gibiydi. "Sanırım öyle olacak." dedi.

Büyükler alkışlamaya başladı. Annesi şaşırmış, tüm bu heyecan arasında Todd unutulmuştu.

Çocuk arkasını dönüp uzaklaştı, midesi bulanıyordu. Tam merdiven sahanlığına varmıştı ki kuzen Dash yetişti peşinden.

"Keyfini bozma ufaklık." dedi tırabzana yaslanarak, "Eski sinema salonunun yıkılmak üzere olduğunun farkına varır varmaz,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

annen tabanları yağladığı gibi Baltimore'a dönecek."

"Bak, üstüne vazife değil, ben kafayı sıyırırım diye tasalanma sen."

Dash kaşlarını çattı. "O da ne demek?"

"Yani depresyona falan girerim diye endişelenme."

"Ha, yok canım, depresyona girmeyeceğini biliyorum. Nasılsa bir hafta sonra evinizin yolunu tutacaksınız."

Todd, büyük kuzeninin bayağı kafa dengi bir adam olduğuna karar verdi. En azından Todd ve Dash aynı saftaydılar.

"Umarım haklı çıkarsın." dedi. Ama yine de işi sağlama almak için annesinin cep telefonunu isteyip büyükannesini aramayı düşünüyordu. Büyükannesi , annesine ne yapması gerektiğini söylerdi. Her zaman.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 3

Ertesi sabah Savannah, Todd'un bayıldığı tarçınlı çörekleri yapmak için erkenden kalktı. Niyeti, oğlunun gönlünü almaktı ama umduğu gibi olmadı. Todd kötü tarafından kalkmıştı. İki çöreği midesine indirdikten sonra bile, tek bir laf etmeden arkasını dönüp verandaya çıktı. Kulaklığını takmış, oyuna gömülmüştü.

Dash de çok iyi görünmüyordu. Kahvesini ve çöreğini aldığı gibi dosdoğru verandaya gitti.

Oğlunun ve sonradan olma kuzeninin dışarıda, hem de birlikte surat asıp oturmaları Savannah'nın pek de hoşuna gitmiyordu.

"Gidip konuşmalısın onlarla." dedi Miriam. Hâlâ sabahlığı vardı üstünde, saçları da karmakarışıktı. Ama en azından çörekler için Savannah'ya teşekkür etmiş ve ikinci kahvesini içerken kendisine eşlik etmişti.

"Keşke Rocky ağzını sıkı tutsaydı." dedi Savannah hayıflanarak. "Todd'un, hele hele senin ve Dash'in planlarımı bu şekilde duymanızı istemezdim. Uzun zamandır aklımdaydı ama Harry amcanın ölmesi olayı tetikledi. Mademki buradayım, bari şimdi..."

"Büyük bir adım olduğunun farkındayım." dedi Miriam gülümseyerek. "Ama sinema salonunu yeniden açarsan, bütün kasaba sevinçten havalara uçacak. Özellikle de ben. Earnest ne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar severdi orayı."

"Öyle." Savannah kahvesini son damlasına kadar içtikten sonra, kalkıp bardağı suda çalkaladı.

İşi bitince sırtını tezgâha yasladı. "Bak teyzeciğim, kendi kendimizi davet ettirmek için geldiğimizi düşünme sakın. Niyetim sinemanın üstündeki daireye taşınmak. Hem böylelikle ne sen ne de Dash, sorgusuz sualsiz tepenize indiğimizi düşünmezsiniz."

Miriam kaşlarını kaldırdı. "Ne demek o? Sen ailedensin. Bu evde de bir sürü oda var."

"Biliyorum ama Dash—"

"Sus bakalım. Sen, Dash ve oğlun benim hayattaki tek ailemsiniz. Burada kalmanızda ısrar ediyorum. Hiçbir şey beni daha mutlu edemez. Şimdi lütfen hatırımı kırma, dışarı çık ve kuzeninle olgun insanlar gibi konuş. Todd'un surat asması gayet normal — onu evinden uzaklaştırıyorsun— ama Dash koca adam, böyle davranmamalı."

Miriam ayağa kalktı. "İzin verirsen yukarı çıkıp biraz uzanacağım. Artritlerim azdı yine." Yaşlı kadın ayağını sürüye sürüye çıktı mutfaktan. Onu rahatsız eden artritleri değildi. Cenaze töreni bitmiş ve Harry'nin yokluğu iyice kendini hissettirmeye başlamıştı büyük olasılıkla. Bu sabah daha bir üzgün gibiydi Miriam.

Savannah'nın sorun çıkarmaması için işte bir geçerli neden daha.

Omuzlarını dikleştirip emin adımlarla verandaya yürüdü. "Bir dakika konuşabilir miyiz acaba, Dash?"

Dash, yüzünde hiçbir ifade olmadan Savannah'ya baktı. Patlak dudağı biraz iyileşmiş, gözündeki çürük yeşil bir renk almıştı.

"Elbette, prenses." Yanındaki sallanan koltuğu gösterdi eliyle.

"Belki içeride konuşsak daha iyi olur." Todd'a göz attı.

Dash çocuğa döndü. "Hey, ufaklık."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Todd duymazlıktan geldi.

"Hey, sen." Çocuğun ayağını dürttü ve Todd nihayet ekrandaki oyundan kafasını kaldırdı.

"Çim biçme makinesi kullanmayı bilir misin?"

Çocuk, Dash sanki uzaylıların dilinde konuşuyormuş gibi baktı Dash'e.

"Ah, nereden bilsin? Apartman çocuğu o, apartmanda yaşıyoruz ve—" diye açıklamaya çalıştı Savannah ama Dash sözünü kesti.

"Tüh, o zaman sana öğretmem gerekecek. Eğer burada kalacaksanız, bütün gün tembel tembel oturmak yok. Harry amca bir sürü iş bıraktı geride."

Todd tek bir laf etmeden ayağa kalkıp kös kös eve girdi.

Savannah gülsün mü bağırsın mı bilemedi. Bağırmak galip geldi. "Bana bak kuzen, nedenini bilmiyorum ama bana bozuk atıyorsun, anladık. Öfkeni Todd'dan çıkarma lütfen. Aramızdaki sorun her neyse, onu halletmeye geldim buraya."

"Todd'dan bir şey çıkardığım yok prenses. Yalnızca evin kurallarını anlasın istedim. Bu evde yaşayan herkesin yapması gereken birtakım günlük ev işleri vardır. Hatırlıyorsun herhâlde, değil mi?"

Tıpkı büyükbabası gibi konuşmuştu. Savannah, çocukluğunu burada geçirdiği günlerde, bazı ev işleri onun göreviydi. Belki de bu sabah o yüzden erkenden kalkmış, temizlik yapmış, bulaşıkları yıkamıştı. Bir şeyler de pişirmişti. Doğrusu buydu, böyle olması gerekiyordu. Ne zaman burada kalsa, erkenden kalkardı. Yapılması gereken işler vardı mutlaka.

Savannah ağırlıktan bel vermiş basamağa göz attı. "Sana düşen ev işlerini nasıl yerine getirdiğini gayet iyi görebiliyorum."

"O basamağı onaracağım. Harry amcaya bakıyordum son zamanlarda. Evle ilgili yapmak istediği işlerin listesi vardı elinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama şayet biri ona yardım etmeye kalksaydı, vay hâline. Öfkeden deliye dönerdi. Öfkelenmesi kalbi için çok zararlıydı. Bir gün iyileşip üstüne düşen ev işlerini yapacağına inanıyordu. O nedenle, asla karşı gelmedim. Kendimi oyalayacak başka şeyler buldum. Artık aramızda olmadığına göre, onarım işlerine başlayacağım. Ev işlerinden söz açılmışken, yemek pişirmeyi üstlenecek misin? O yaptığın tarçınlı çörekler var ya, inan Sally teyze dirildi sandım."

Savannah çok gururlanmış ve elinde olmadan yüzü kızarmıştı. Kulaklarına inanamıyordu. Dash gerçekten de ona iltifat mı etmişti? Bu bir ilkti. "Büyükannemin tarifiydi o, teşekkür ederim. Burada kalmamıza gelince—Todd ve ben sizlerle yaşamayı düşünmüyoruz. Sinemanın üstündeki katta yaşayacağız onarım süresince."

Dash, iskemlede sallanmayı bırakıp şaşkın şaşkın baktı ona. "Burada oturmuş, yaptığın planın ne kadar imkânsız bir şey olduğunu sana nasıl anlatacağımı düşünüyordum prenses. Kısmet'i onarmanın sana ne kadara mal olacağıyla ilgili en ufak bir fikrin var mı?"

Savannah'nın yüzünü alevler basıyordu. Dash tabii ki planındaki boşluklara dikkatini çekecekti. Hep yapmaz mıydı bunu? Omuzlarını dikleştirip adamın sürekli ışıldayan gözlerinin ta içine baktı. Ekim ayı gökyüzü gibi, tuhaf bir maviydi.

"Hayır Dash, henüz hesaplamadım. Önce gidip binayı görmem lazım."

"Bak işte, bu *çok iyi* olur. Planlarını önüne gelenle paylaşmadan önce yapmalıydın bunu."

"Planlarımı herkesle paylaşmadım. Yalnızca Rocky'ye söz ettim."

"Aynı şey. Gidip bakma zahmetine katlanırsan, Kısmet'i toptan yerle bir etmekten başka çaren olmadığını anlayacaksın. Bina dökülüyor. Öyle olmasa dahi, ücra bir yerin ortasında küçük bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sinema salonu işletmek için bile yasal izinlerin olması gerekir. Herkes üç boyutlu ve çok ekranlı, stadyum gibi rahat sinema salonları istiyor. Mümkün değil rekabet edemezsin."

Dash hayallerinin yıkılması için gereken her türlü bahaneyi şak diye özetlemişti. Hayır, acımasız veya olumsuz değildi. Aslında gün gibi açık şeylere dikkatini çekiyordu.

Her zaman yaptığı gibi.

Bu da onu deli ederdi hep. Dash her zaman bunu da yapardı. Omuzlarını dikleştirdi. Dash savaş istiyorsa, buna hazırdı. "Ama benim avantajlarım var. Hem bina hem arazi benim üstüme. Hiçbir pürüz yok. Vergi borcum da yok."

"Artı puan. Peki deneyimin var mı? Baltimore'dayken ne iş yapıyordun?"

"Sigorta acentesinde yönetici asistanıyım. Hafta sonları da yarı zamanlı barista, yani kahveci kız."

"O da ne Tanrı aşkına?"

"Yerel bir kahvecide farklı kahveler yaparım. Kimi zaman dükkânın sahibi satmam için pasta falan gibi şeyler de alır. Yemek yapmayı severim."

"Ohh..." dedi Dash, hafif alaylı bir tebessümle.

"Filmlerle çok ilgiliyim, özellikle de eski filmlerle."

Adam her iki kaşını kaldırarak, "Herhangi bir iş planın var mı? Pazar araştırması yaptın mı? İşi bitirmek için bir yapı mühendisiyle anlaştın mı? İhtiyacın olacak." diye sordu.

Savannah'nın gözü kararır gibi oldu. "Hayır ama daha yeni geldim buraya."

Dash koltuğundan fırladı. "Hadi gel şu eski binaya bir bakalım. Eminim bir bakışta kaybedilmiş bir dava olduğunu anlayacaksın."

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kısmet, Son Şans'ın iş merkezinde, Palmetto Bulvarı ile Chancellor Caddesi'nin kesiştiği yerdeydi. Mazide kalan bir dönem sinema salonlarının minyatür bir örneğiydi. 1929'da inşa edilmişti. Dış cephesi ağırlıklı olarak Mağribi mimarisinin etkilerini taşıyordu. Oymalı tahta kolonları, koyu mavi boyanmış, yanıp sönen yıldızları andıran ufak, gömük ışıklarla bezeli yüksek bir kubbesi vardı. Savannah küçükken yıldızları büyükbabasının yakıp söndürdüğüne inanırdı.

Gerçi bu yıllar önceydi. Şimdi kapı önündeki saçağın arkasından yükselen minareye bakınca, Savannah uzun zaman önce terk edilmiş yapının çürümekte olduğunu açıkça görebiliyordu.

"Tam bir çöp yığını." dedi Todd, gözlerini oyundan ayırarak.

"Bana kalırsa da öyle." diye onayladı Dash.

Savannah'nın kalbi sıkıştı. Dash ve Todd'a olumsuz düşüncelerini uygun bir yerlerine sokmalarını söylememek için kendisini zor tuttu. Haklıydılar. Bina berbat durumdaydı.

Anahtarı kilide sokunca, ön kapı gıcırdayarak açılmış ve iğrenç kokan bir hava çarpmıştı yüzüne. Öksürmemeye çalışıyordu.

"Göt gibi kokuyor." dedi Todd.

"Laflarına dikkat etsen iyi olur evlat." diye çıkıştı Dash. "Bayan Lillian böyle konuştuğunu duyarsa, önce eline bir kalıp sabun alır, soruları sonra sorar."

"Sabun mu? Niçin?"

"Ağzını yıkamak için. İster inan ister inanma ufaklık, sabunun tadı iğrençtir. Burada durup yarasa pisliği koklamaktan beter."

"Yarasa pisliği mi?" diye sordu Savannah.

"Evet tatlım, çan kulesinin her yanı yarasa yuvası." Hafif alaylı bir gülümseme vardı Dash'in suratında. Kadının küçük düşmesinden zevk alıyor gibiydi. Suratının ortasına bir yumruk atıp, adamın dudağını bir kez daha patlatmak geliyordu Savannah'nın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içinden.

Arkasını dönüp lobiye doğru ilerledi. Dash ve Todd da peşinden. "Abartıyorsun" dedi omzunun üstünden, "Hep abartırsın zaten."

"Yarasa kakası nasıl kokar prenses, bilir misin bari?"

"Aa, hayır."

"O zaman, inan bana burada bir yarasa sorunu var. Bahse varım ki fareler ve Tanrı bilir daha neler var. Yılan çıkarsa da hiç şaşırmam."

Savannah adama döndü. Lobi oldukça loştu. "Sadece beni korkutmaya çalışıyorsun. Yeter artık."

"Buralarda kapalı yerlerde her zaman yılan çıkar, özellikle de fareler varsa."

"Çıngıraklı yılanlar da çıkar mı kapalı yerlerde?" diye sordu Todd iğrenerek. Belli ki bu sohbeti pek sevmemişti.

"Güney Karolina'da ender de olsa vardır. Ama asıl dikkat etmen gereken evlat, engerek yılanlarıdır. Yarı zehirlidirler. Karayılanlar da yağmur kadar boldur."

Todd gözlerini kıstı. "Neden bana evlat diyorsun? Senin çocuğun değilim ki."

Yine yarı çarpık bir gülümseme belirdi Dash'in suratında. "Lafın gelişi işte. Buralarda herkes böyle der. İlk geldiğimde ben de bozulurdum. Ama zamanla alışırsın."

"Ama ben alışmam, asla. O yüzden bana evlat deme ve patronluk taslama. Babam değilsin." Todd rutubetten yosun tutmuş duvara yaslanıp bela çocuk bakışıyla süzdü Dash'i. Dash gülümsedi.

Savannah başını salladı. "Tamam beyler, bu kadar yeter. İyi geçinmeye çalışalım, olur mu? Sen de Dash, yılan hikâyelerinle bizi korkutmaktan vazgeç. Bunun sürekli suratıma vurulmasından bıktım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O yılanı neden yatağına koyduğumu hâlâ bilmiyorsun, değil mi?"

"Gerçekten yeter artık Dash, lütfen ondan *söz etmeyelim.* Sana her ne yaptıysam özür dilerim."

"Neden özür dilediğini bilmiyorsan, o özrün hiçbir anlamı yoktur. Hem zaten hatırlarsan, o zaman da özür dilemiştin."

Evet, özür dilediğini hatırlıyordu. Bütün o yılan hikâyesi yüzünden büyükbabası onu suçlamış ve Dash'ten özür dilemesini istemişti. Yine de, yılanı yatağına koyan Dash olmasına rağmen neden suçun kendisinde olduğuna hâlâ akıl sır erdiremiyordu. Koskoca bir kadın olmasına karşın, şimdi bile yatağa girmeden yorganın altını iyice gözden geçirirdi. Asıl özür dilemesi gereken Dash değil miydi? Kendisinin yılanlardan bu kadar korkmasında Dash'in hiç mi suçu yoktu yani?

Todd ve Dash'e arkasını dönüp tozlu gişelerin önünden geçerek lobinin iç tarafına doğru ilerledi Savannah. Halıların üstünde patlamış mısır kutuları, şekerleme kâğıtları ve fare pisliği vardı. Salon da berbat durumdaydı. Fareler istila etmişti. Halıları kemirip koltuklara yuva yapmışlardı. Her yer komple ilaçlanmalıydı. Sabun ve bilek gücü kesmezdi bu işi. Her şey yeniden yapılmalıydı.

Yukarıya çıktıklarında dairenin oturulacak durumda olmadığını ve projeksiyon aletlerinin de kemirgenlerin saldırısına uğradığını keşfettiler.

Savannah'nın hayalleri gerçekleşemeyecekti. Sorun yalnızca kemirgenler değildi. Çatı da feci hâldeydi. Yağmurdan ve küften zarar görmüş, bütün kirişlere yarasalar yuva yapmıştı.

Felaketi gözden geçirirken gözleri yanmaya başladı. Yalnızca tozdan değil, tutmaya çalıştığı gözyaşlarından. Son yıllarda kaldırabileceğinden çok daha fazla felaket yaşamıştı Savannah ama her nedense bu son darbe hepsinden beterdi. Yıllardır bu sinemayı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yeniden açma hayalini kuruyordu.

Ama olanaksızdı. Ölüyü diriltemezdiniz. Ve Kısmet ölmüştü. Çocukluğunun o harika eğlence yeri yok olmuştu. Bir daha asla Palmetto Bulvarı'nı ışıl ışıl aydınlatamayacaktı.

"Haydi." dedi güçlükle, "Göreceğimi gördüm. Gidelim artık." Gözyaşlarını tutmak için o kadar çaba sarf ediyordu ki sesi kalınlaşmıştı.

Dönüp lobiye inen merdivenlere yürüdü. "Haydi Todd, gidiyoruz."

"Anladığıma göre, evinize döneceksiniz o zaman." dedi Dash. Kuşkusuz kazandığı zaferle övünüyordu.

"Öyle olacak sanırım. Sen kazandın Dash, sinema salonu kaybedilmiş davaymış."

***

Zeph Gibbs uyuyan yavru köpeği eskimiş gömleğinin kıvrımları içine soktu. Yumuşacık ve sımsıcaktı. Bir hafta öncesine kıyasla çok daha sıhhatliydi şimdi. Artık tamamen sütten kesilmişti.

Onu başkasına vermenin zamanı gelmişti.

Zeph, köhne kamyonundan inip caddede yürümeye başladı. Palmetto ile Chancellor Caddesi'nin kesiştiği yerde durakladı. Ayakları sağa gitmek istiyordu ama yüreği hayır dedi. Çarşamba akşamları kitap kulübü hanımları kütüphanede toplanırdı. Kütüphane kalabalık olurdu.

Üstelik bir başkasının Bayan Nita'dan daha fazla ihtiyacı vardı bu yavruya.

İş merkezine doğru ilerledi. Günler uzamıştı ve nihayet güneş batıyordu. İyi işte. Gündüz vakti olsa, vitrinlerin camında kendi yansımasını görürdü göz ucuyla. Zeph'in görüntüsü biraz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ürkütücüydü. Ürkütücü olan giydiği tulum ya da oduncu gömleği, hatta ağarmış saçları değil, gölge gibi peşinden gelendi.

İşte bu yüzden Zeph yürürken hep önüne bakar, Bluff Sokağı'ndaki evinde hiç ayna bulundurmazdı.

Sola, Baruch Caddesi'ne döndü ve kaldırımla Bayan Miriam Randall'ın evi arasındaki çamlara gelince soluklanmak için çamların gölgesine çömeldi. Bayan Miriam verandada oturuyordu. Yorgun ve üzüntülü gibiydi. Dünkü cenaze töreninde izlemişti kadını Zeph. Onu ve yeğenlerini.

Ve çocuğu.

Zeph, gömleğinin kıvrımları arasında uyuyan yavru köpeği usulca eline alıp yerdeki çam yapraklarının üzerine yerleştirdi. Ormana doğru birkaç adım attı. Rüzgâr çamların arasında uğulduyor ve Zeph bu uğultuda bile peşindeki gölgenin kendisiyle konuştuğunu duyuyordu. Sesi tanımıştı.

Ama karşılık vermedi. Zaten asla konuşmazdı onunla. Gölgeye var gücüyle direnirdi ama her nasılsa sonunda hep gölgenin istediğini yapardı.

Yine çömeldi yavrunun yanına. Uyanmasını bekliyordu. Görevini yerine getirene dek buradan ayrılmayacaktı.

***

"Ben öyle fazla kitap okuyan biri değilim." dedi Savannah. Rocky, onu her ayın ilk ve üçüncü çarşambası kitap kulübünün buluştuğu Allenberg Halk Kütüphanesi'ne doğru sürüklüyordu. "Dahası, burada kalmaya karar vermedim henüz."

"Aman şekerim, okuma faslını dert etme. Kitap seçme işini Nita'ya bırakırız. Seçtiği kitaplar hep biraz sıkıcıdır nasılsa ve doğal olarak da fazla tartışmayız. Aslına bakarsan, sosyal bir kulüp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bizimkisi. Hem Baltimore'a dönecek hâlin yok. Burada kalıp sinema salonunu onarmalısın."

Yarım yamalak tasarladığı planının suya düştüğünü Rocky'ye söylemenin yeri ve zamanı değildi. Ağzına kilit vurup Rocky ile birlikte kütüphaneye girdi. Neşeli bir yerdi burası. Sarıya boyanmış tuğla duvarlar çocukların yaptığı resimlerle süslenmişti. Kulüp üyelerinin bir kısmı içeride ikram masasının başında toplanmış, kadife kırmızısı küçük keklerden yiyorlardı.

"Ooo, sana söylemeyi unuttum. Bu akşam ikramları Arlene üstlenmişti." dedi Rocky. "Her zaman Allenberg'deki pastahaneden alır kekleri."

Savannah'yı kolundan çektiği gibi masanın çevresinde kümeleşmiş bir grup kadınla tanıştırmaya başladı Rocky. Biri ona üstünde kadife kırmızısı bir kek bulunan bir karton tabak uzattı. Savannah tadına baktı. Kreması *gerçekten* harikaydı ama kek çok kuruydu. Büyükannesinin keki çok daha güzel olurdu.

"Gel seni Jenny ile tanıştırayım." dedi Rocky, Savannah'yı daldığı düşüncelerden koparark.

Jenny'nin üstünden dökülen çiçekli elbisesi dizlerinin altına kadar uzanıyordu. Dağınık bir topuz şeklinde topladığı kahverengi saçları ve kocaman gözlükleri vardı.

"Savannah da Harry'nin cenaze sonrası için yaptığın turtaların ne kadar güzel olduğundan söz ediyordu şimdi." dedi Rocky.

Jenny sıkılgan bir tebessümle, "Bay Randall'ın cenazesine katılamadığım için çok özür dilerim." dedi. "O gün okul vardı da."

"Turtalar çok makbule geçti." diye karşılık verdi Savannah. Bu utangaç kadının nasıl olup da Son Şans'ın bütün erkeklerini damak tadıyla baştan çıkardığına hayret etmişti. Bir de Jenny makyaj yapıp görünümünü değiştirse, kasabadaki diğer kadınların işi çok zorlaşırdı. Çillerine, topuzuna ve sakil elbisesine rağmen, bem-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beyaz teni ve kehribar rengi gözleriyle aslında çekici bir kadındı.

Tam Savannah, Jenny'ye turtanın tarifini soracaktı ki Rocky yine kolundan çekip uzaklaştırdı kendisini. "Hadi gel, Molly Canaday ile tanışmalısın. Annesi tuhafiyenin sahibi. Cenazeye o da gelememişti çünkü oto tamirhanesinde çalışır."

"Sahi mi?"

"Öyle. Sakın arabanı başka yere götürme. Molly ve Bubba, Allenberg kasabasının en usta tamircileridir. Şayet bir gün örgü örmeye heves edersen, öğrenmek için Molly'ye danış, annesine değil. Molly hem arabalar konusunda hem de el işlerinde çok marifetlidir."

Odadaki herkesi imrendirecek kadar güzel, kıvırcık ve gür siyah saçları vardı Molly'nin. Başka da özenilecek bir dişiliği yoktu. Makyaj yapmamıştı, dizleri yırtık bir kot pantolon ve göğsünde *Sabahları benzin kokusuna bayılırım* yazan gri bir tişört giymişti.

Rocky'nin eltisi Jane Rhodes, Molly'nin hemen yanındaydı. Savannah bu hamile kadını cenazede gördüğünü hatırlıyordu. Rocky'nin en büyük ağabeyi Clay'in karısı Jane, Kes Kıvır Güzellik Salonu'nda çalışıyordu.

Hemen önlerindeki sıraya örmekte olduğu ve Savannah'nın hayatında gördüğü en şekilsiz, en çirkin kazağı sermişti Jane. Yün, güzel bir pembeydi ama ilmikleri karman çormandı.

Savannah ile Rocky yaklaşırken Molly, Jane'e "Bence" diyordu, "Reglan kollara gelince azaltacağın ilmek sayısını şaşırmışsın."

"Öyle mi?" diye sordu Jane.

"Ta buraya kadar sökmen gerekecek." dedi Molly.

"Asla beceremeyeceğim bunu. Bebek bir ay sonra geliyor, yoksa yeni bir kazağa başlardım." Jane kafasını kaldırdı. "Oo Rocky, Savannah, hoş geldiniz."

Rocky kıs kıs gülüyordu. "Jane hayatım, söylesene, bu kaçıncı bitmemiş kazak?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Var birkaç tane." dedi Jane ve sonra Savannah'ya baktı. "Sinema salonu ile ilgili planlarına bayıldım. Müthiş bir şey yapmış olacaksın."

Savannah dişlerini sıktı. Bu kadar insana nasıl anlatacaktı planlarından vazgeçtiğini? Midesi bulanıyordu. Çok fazla yeni insan vardı burada.

Bir tanesi Vera Bradley imzalı bir çantayla gelmişti. Çantasını masaya koyup bir örgü çıkardı içinden. "Molly canım, bana yardım et. Nerede yanıldım acaba?"

Molly bıkkın gibiydi. "Neden örgünü anneme göstermiyorsun? Dükkânın sahibi annem değil mi?"

"Gösterdim ama ne dediğini pek anlamadım. Hâlbuki sen öğretmen olmak için yaratılmışsın canım. Hem de örgü ustası tabii. Hani bana sözünü ettiğin o üç tığlı birleştirme var ya, onu nasıl yapacaktım?"

Savannah yeni gelen Cathy Niles ile tanıştırıldıktan birkaç dakika sonra, Cathy ve Molly örgünün üstüne eğilip hararetle tartışmaya başladılar. Rocky, Savannah'yı kolundan tuttuğu gibi kısa sürede adlarını anında unutacağı en az bir düzine hanımla tanıştırdı.

İçeri en son Hettie Marshall girdi. Armani marka olması kuvvetle muhtemel gece mavisi bir takım giymişti. Oscar töreni öncesi salına salına kırmızı halıda yürüyen film yıldızları gibi zarifti. Hettie Marshall'ın gelişiyle toplantının başlama işareti verildi âdeta. Kitap kulübü üyeleri derhâl masalardaki yerlerini aldılar. Moda gurusu Hettie ve örgü perisi Molly dışında, kadınların hemen hemen yarısı örgülerini de getirmişti.

Toplantı, kütüphaneci Nita Wills'in, "Bu yeni kitabı nasıl buldunuz?" sorusuyla açılmış oldu.

Öyle derin bir sessizlik oldu ki Savannah örgü şişlerinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tıkırtısından başka hiçbir şey duyamadı. Nita hiç de memnun değildi. "İçinizde kitabı okuyan var mı?"

"Ben okudum." dedi Jenny yüzü hafifçe kızararak.

"Ve?"

"Yani, bence biraz acıklı."

"Okuduklarımızın hepsi acıklı." diye söylendi Cathy.

"Ama sona gelince—"

"Cathy de Jenny de haklı." diye lafa karıştı Molly. "Seçtiğin kitapların hepsi çok iç karartıcı. Bu kitabın da büyük bölümünü okudum ve doğrusunu istersen, kahramanından nefret ettim. İçler acısıydı. Yani, bir insan durumu düzelsin diye kaç kere konuşur kendi kendine? İsteseydi pekâlâ aşkı, özgürlüğü bulabilir ve güzel bir hayatı olabilirdi. Tek yapacağı şey, işinden ayrılmaktı. Sonunda ölmesi iyi oldu, pısırık adam, bence hak ettiğini buldu."

"Ben sonuna gelemedim bir türlü." dedi Arlene, "Adam kendi kendine konuşmaya başlayınca uyuyakalıyordum hep."

"Hiçbiriniz yazarın mesajını anlayamadınız mı?" diye sordu Nita.

"Yani ezikler hep ezilmeye mahkûmdur, onu mu demek istedin?" diye sordu Molly.

Ters ters baktı Nita. "Hayır efendim, kitap büyük şirketlerin sıradan insanı nasıl öğütüp suyunu çıkardığını göstermek için yazılmış."

Arlene bir iki öksürdükten sonra, "Aman, ne kadar iç açıcı bir mesajmış." dedi.

"İçinizi açmak zorunda değil. Bir uyarıydı bu. Bakın büyük şirketler kültürümüzü ne hâle getirdi. Hiç televizyon izlemediniz mi son günlerde?" diye çıkıştı Nita.

Arlene gözünü kırpmadan karşılık verdi Nita'ya. "Nita, şekerim, biraz hayatını yaşamaya bak. *Gerçek Ev Hanımları* dizi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sini izlemiyor musun? Çok eğlenceli."

"Hayır, o diziyi izlemiyorum." dedi Nita. "Ama onun gerçek hayatla bir ilgisi olmadığının farkındasınız umarım, değil mi? Ve bu son okuduğumuz kitap tam da o konuda sosyal bir eleştiride bulunuyor."

"Doğru." dedi Cathy, "Ama bir kerecik olsun sosyal eleştiri yapmayan bir kitap okuyamaz mıyız? Belki bir aşk romanı falan. Ben June Moring hayranıyım örneğin."

"Aa, evet, evet." diye atıldı Arlene. "*Kader*'i okudunuz mu? Yemin ederim o korsan yüreğimi fethetti. Kadının kahramanlarına bayılıyorum."

"Hanımlar, burası edebiyat kitapları kulübü. Burada aşk romanı okuyacak değiliz." Nita öfkeyle baktı masanın çevresindeki hanımlara.

"Ama bir kerecik olsun, olmaz mı?" diye sordu Cathy çekinerek.

Nita'nın çene kasları oynamaya başlamıştı. Savannah kadının patlamaya hazır olduğunu fark edip endişelendi. Eski kayınvalidesi Claire de tepesi atmadan önce aynen böyle olurdu. Ve Claire'in tepesi atınca, vay hâlinize. Tabanları yağlayıp odadan kaçmaktan başka çareniz kalmazdı.

Savannah diğerlerinin yerine söz aldı hemen. Claire patlamaya hazır olduğunda da böyle yapardı. "Aranızda misafir olduğumun farkındayım ama edebi bir aşk romanı okuyamaz mısınız? Örneğin, *Gurur ve Önyargı* gibi."

Herkes dönüp kendisine, sonra da Nita'ya baktı. Raket ve top yerine örgü şişleri ile oynanan bir tenis maçındaydılar âdeta. Tıpkı Claire'e karşı gelme cesaretini bulduğunda olduğu gibi, Savannah'nın avuçları terlemeye başlamıştı. Ama karşısındaki Claire değildi. Halk kütüphanesinin idarecisi ve görünüşe bakılırsa,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kitap kulübünün başkanı, gayet mantıklı bir kadındı. Claire ile kıyas kabul etmeyecek derecede mantıklı.

Nita gülümsedi. "Önerin için sağ ol Savannah ama eminim o kitabı herkes okumuştur zaten."

"Ben okumadım." deyiverdi Savannah. "Elbette bütün film adaptasyonlarını *izledim*. BBC'nin yaptığı dizi en iyisiydi bence."

"Aa tamamen aynı fikirdeyim." dedi Rocky. "Colin Firth istisnasız en mükemmel Darcy idi."

"Kocan Colin Firth'e benziyor ve onun gibi konuşuyor diye böyle söylüyorsun." diye yorum yaptı Cathy.

"Hayır efendim. Hugh'un Colin Firth ile alakası yok."

"Amma da yok!" dedi Arlene bol rimelli kirpiklerini kırpıştırarak.

Nita hayretle baktı Savannah'ya. "*Gurur ve Önyargı* romanını gerçekten okumadınız mı?"

"Hemen havalara girme Nita" dedi Molly. "Ben de okumadım."

"Ben de." dedi Hettie.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu kez herkes dönüp Hettie'ye baktı.

Hettie gülümsedi. "Bana öyle bakmayın. Okumadım işte. Filmini de izlemedim. Hadi elleri görelim bakalım. Kaçınız okudu kitabı?"

Rocky ve Nita dışında kimsenin eli kalkmadı. Son noktayı Rocky koydu. "Ben okudum ama zevkle bir daha okuyabilirim. En favori romanımdır."

"Tamam kızlar, bu iş halloldu." dedi Hettie. "*Gurur ve Önyargı*'yı okuyoruz bundan sonra."

"Bir dakika, Hettie, bence—"

"Nitacığım, edebi bir kitap kulübümüzün olmasını ne kadar istediğini biliyorum. Ama bu, hafif komedi veya aşk romanlarının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arada bir de olsa okuma listemize giremeyeceği anlamına gelmez. Doğrusunu istersen, aklımı geliştiren kitaplar okumaktan bıktım. Biraz da eğlenceli bir şey okumak isterim. Sonu iyi biten bir şey olsun. Hem *Gurur ve Önyargı*'yı okursak, Savannah'ya güzel bir *grubumuza hoş geldin* hediyesi vermiş oluruz. Çok güzel bir öneriydi Savannah. Burada olman beni ne kadar sevindirdi, bilemezsin. Eminim yakın dost olacağız."

Savannah, Hettie'ye baktı. Kadının yüzünde o kadar açgözlü bir ifade vardı ki Savannah'nın içi titredi. Hettie mutlaka kendisinden bir şey istiyordu.

Neydi acaba?

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 4

Dash sallanan sandalyede oturmuş, Mim teyze konusundaki endişelerini bastırmaya çabalıyordu ama o çabaladıkça elindeki video oyunu ve kulağında kulaklıklarıyla yanı başında oturan Todd giderek daha fazla sinir bozucu oluyordu.

Aslında sorun çocuk değil, Mim teyzeydi. Gerçi Todd'a her baktığında içinden onu dürtmek geliyordu. O veletin içini dışını biliyordu. Bu çocukla ilgilenmek zorunda kalmak onu çıldırtıyordu. Elinden gelse Dot'un Barı'na kaçacaktı ama kadın kendisini orada görmek istemediğini açıkça söylemişti.

Dişlerini gıcırdatarak bir kez daha göz attı çocuğa. Amma da beyaz ve soluktu. Güneşe çıkmalıydı. Hava sıcak olsa, onu nehir kıyısına yüzmeye götürebilirdi. Ne talihsizlik!

Belki de çocuğu ahırları temizlemeye göndermeliydi. Olur mu hiç? Onunla ilgili ne biliyordu ki?

Gözlerini yumdu, başını arkaya yaslayıp cırcır böceklerini dinlemeye başladı. Earnest amca yaşasa, çocuğu sinema salonunda çalışmaya yollardı. Dash'in yüreği küt küt atmaya başladı. Evet, o vakit Harry amcayla dalaşırlardı mutlaka. Taa ilk günden beri Harry ile Dash kavga edip dururdu. Yaşlı adam ölmeden önceki gün bile enerjikti ve hakkını savunuyordu. Dash ve Harry amca çok benzeşirdi. İkisi de Randall soyundandı, Randall kanı vardı damarlarında.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gerçi Earnest amca sesini asla yükseltmezdi. Bir beyzbol topu ve eldiveni alır, dikilirdi karşısına.

Elbette ya. Nasıl olmuştu da Dash bunu düşünememişti şimdiye dek?

Sakat dizinin elverdiği kadar hızla eve girip merdivenleri çıktı. Eldivenleri yatağının ayak ucundaki tahta sandıktaydı. Oyun eldivenini ve şekli bozulmasın diye içine bir beyzbol topu sıkıştırıp sakladığı küçük beyzbol eldivenini çekip çıkardı. Eskimişti artık ama uzun süre çok iyi kullanıldığı belli oluyordu. Earnest amcanın eldiveni eve getirdiği ilk günü anımsadı.

Eldiveni kaptığı gibi aşağı indi. "Haydi ufaklık!" dedi verandaya çıkınca.

Herhangi bir tepki alamadı. Çocuk çoğunlukla etrafındakiler duymazlıktan geliyordu.

Eğilip çocuğun elinden tableti kaptı. Kulaklıkları da fırlamıştı tabii.

"Hey, geri ver onu."

Dash döndü ve oyun tabletini var gücüyle bahçedeki çam ağaçlarının arasına fırlattı. Çam iğnelerinin üstüne düşüp aletin korunacağını ümit ediyordu, aksi hâlde yenisini almak için birkaç yüz dolar sökülecekti.

Todd yüzünde saldırgan bir ifadeyle kalktı ayağa. "Annem haklı, sen delisin."

"Pekâlâ, durmuş saat bile günde iki kez doğru zamanı gösterir." dedi Dash.

Çocuk suratını buruşturdu. "Ne demek bu şimdi? Hadi gel de oyun tabletimi bulalım."

"Hayır efendim. Benimle beyzbol atışı yapacaksın."

Todd, Dash'in elindeki eldivenlere öfkeyle baktı. "Beyzbol oynamak istemiyorum. Berbat bir oyun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Laflarına dikkat et genç adam." dedi Miriam oturduğu yerden. Dash, Miriam'ı sallanan koltukta uyuyor sanarak yanılmıştı.

"Korkuyor musun yoksa?" diye sordu Dash.

"Şaka yapıyorsun herhâlde, değil mi? Korkacak ne var ki?" Çocuğun suratı hafif pembeleşmişti. Demek ki *korkuyordu.*

"Ne bileyim" diye karşılık verdi Dash, "Topu düşürmekten, kız gibi top atmaktan, topun gözüne gelmesinden."

"Hayır efendim." Todd kabadayılık taslıyordu.

"Beyzbol ile ilgili şunları bilmelisin. Üçte iki kaybetme olasılığın olduğu tek oyundur. Topu düşürmek yağmur kadar olağandır."

"İyi de oynamak istemiyorum. Beni zorlayamazsın. Gidip oyun tabletimi bulacağım. Dua et de kırılmış olmasın."

Todd, Dash'in yanından geçip doğru çam ağaçlarına yöneldi.

"İyi denemeydi." dedi Miriam, "Ama oyun tabletini atmakla abarttın biraz."

"Öyle ama dolaysızdı ve netti. Günlerdir izliyorum da Savannah çocukla mantık yolu ile baş etmeye çalışıyor ama olmuyor."

Miriam omzunu silkti. "Elinden geleni yapıyor. Eşinden ayrılmış bir kadının tek başına çocuk yetiştirmesi kolay değil. Hem unutma, Earnest seni beyzbol oynamaya ikna etmek için kaç hafta dil dökmüştü." Kadın öyle tatlı gülümsüyordu ki Dash'in yüreği sızladı. Tüm kalbiyle seviyordu Miriam'ı. Annesini hiç hatırlamıyor, büyükannesini de hayal meyal anımsıyordu. Ama Miriam hep vardı. Miriam ve kardeşi Earnest. Aralarında kan bağı olmamasına rağmen, Dash'in hayatını birçok yönden değiştirmişlerdi. Dash girdiği bütün işlerde çuvallamıştı ama Miriam ve Earnest olmasaydı bugün geldiği noktaya bile gelemezdi, asla.

"Çocukla yakından ilgilendiğin için seninle gurur duyuyorum. Sakın vazgeçme." dedi Miriam. "O çocuğun yardıma ihtiyacı var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mim teyzenin övgüsünden memnun mu olsun yoksa nasıl oynanacağını bilmediği bir role balıklama daldığı için korksun mu bilemedi Dash.

Dash ne yapacağına karar veremeden, Todd çamların gölgesinden seslendi. "Bakın ne buldum. Gözlerinize inanamayacaksınız."

Todd, elinde hayatlarında gördükleri en çirkin yavru köpekle Dash ve Miriam'a doğru koşmaya başladı. Gövdesi pis bir kahverengi, suratı beyaz ve kocaman kafası cılız vücuduna göre fazla büyüktü. Yavru, bir yandan kuyruğunu sallıyor, bir yandan pembe diliyle Todd'un suratını yalıyordu.

"Şükürler olsun dualarım kabul oldu." dedi Miriam. "Çocuğun yüzündeki gülümsemeye bak."

***

Nita kütüphanenin ön kapılarını kilitlerken, Hettie sigarasını yere atıp ayağıyla söndürdü.

"Sen de farkındasındır herhâlde." dedi Nita, "Kimseyi kandıramazsın. Sigara içtiğini hepimiz biliyoruz. Ve de senin *Gurur ve Önyargı* romanını okuduğunu en azından ben biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Kütüphaneci önsezisi diyelim. Neyin peşindesin?"

"Kasabayı kurtarmaya çalışıyorum."

Nita kıkır kıkır güldü.

"Seni evine bırakayım mı?" diye sordu Hettie.

"Barış teklifi mi bu?"

"Sanırım öyle. Senin başkanlığına el koymak değildi amacım Nita. Kızların bir değişikliğe ihtiyacı var. Hem Savannah kendisini dışlanmış hissetsin istemedim. Duymuşsundur belki, Kısmet'in sahibi kendisi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biliyorum ve o viraneyi adam etmek için bir ton paraya ihtiyacı olacağını da. Anlamamak için aptal olmalı insan. Savannah gibi biri o parayı nereden bulacak?"

"Bir melek lazım ona."

"Aman Tanrım, yoksa o işe de mi bulaşacaksın şimdi?"

"Hadi arabaya bin, Nita. Toplantıda sözünü kestiğim için çok üzgünüm."

Nita ön yolcu koltuğuna oturdu ve Hettie küçük Audi'sinin marşına bastı.

"*Gurur ve Önyargı*'nın okunmasına karşı çıktığım yok, Hettie. Eminim Lola May de zevkle okur ve hepiniz yemek tarifleri değiş tokuşu yapmak veya Molly'ye örgülerinizi göstermek yerine, belki kitabı tartışırsınız bu kez."

"Aman Nita, hayat kısa. Yemek tarifleri, örgü, bebekler ve aklımızda ne varsa onu konuşmamıza izin verdiğin için de senin kitap kulübüne bayılıyoruz. Aslında kendimizi geliştirmemize yardımcı olman bizi çok sevindiriyor. Seni çok severiz Nita."

"Biraz gelişmeye ihtiyacınız var ama. Hepinizin."

"Somurtmanın sırası değil Nita. Birlik olmalıyız. Savannah'nın burada kalıp sinema salonunu yenilemesine yardım etmeliyiz. İstesen de istemesen de sen de bu işin içindesin. Rocky'nin görevi onu sosyal hayatımıza kazandırmak. Benimki de ona bir melek bulmak."

"Bert Rhodes ile konuş istersen. Bir golf sahası dolusu meleği var onun."

"Öyle melek değil. Yatırım yapacak melekten söz ediyorum."

"Aaa."

"Kâr beklediği için değil, sadece benimsediği için kâr ümidi çok zayıf bir işe para koyacak birini arıyorum." Tam o sırada Palmetto Bulvarı'na döndüklerinde eski Ford kamyonuna doğru

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

alelacele yürüyen Zeph Gibbs'i gördüler.

"Zavallı Zeph." dedi Nita.

"Bataklığın orda kamp kurup yaşaması ne rezillik." dedi Hettie. "Bence bir bakım yurduna konmalı. Bu konuda bir şeyler yapmalıyız."

"Olmaz. Olduğu yerde çok mutlu. Ormanı seviyor. Böyle olmasına sebep Vietnam değil bana kalırsa. Gabe Raintree öldükten sonra içine kapandı."

"Onu yakından tanıyorsun galiba."

Nita omuzlarını silkti. "Genç kızken onu iyi tanırdım. Dubois Lisesi'nde son sene aynı sınıftaydık. Hani Dubois Lisesi ile Davis Lisesi birleşmeden önceki sene. Her zaman sıkılgandı. Gerçi, kilise korosunda nasıl şarkı söylediğini hâlâ hatırlarım. Çok hoş bariton bir sesi vardı ama son zamanlarda kiliseye uğramıyor. Kimi zaman evdeki ufak tefek işler için onu çağırırım. Benim gibi birçokları da. Özellikle marangozluk işlerinde çok ustadır."

"Hiç bilmiyordum. Engelli tazminatı veya ne bileyim, kiliseden aldığı bağışlarla yaşıyor sanıyordum."

"Öyle olduğunu düşünmüyorum. Zeph fazlasıyla özgür ruhlu biri, bir şeye bağımlı yaşamak istemez." Zeph'in ve Kısmet'in dökülen girişinin önünden geçerken Nita içini çekti. "Tanrı aşkına Hettie, sözünü ettiğin meleği nereden bulacaksın?"

"Düşündüğümüzden da yakınımızda bence."

***

Dash parmaklıklara yaslanmış, Lizzy Rhodes'un atı Desperado'ya nasıl volta attırdığını izliyordu. Kız binicilikte öylesine ustalaşmıştı ki Dash'in eğitmenliği yetersiz kalıyordu. Şerif Rhodes'a kızına daha deneyimli bir eğitmen bulmasını söylemeliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Artistik binicilik yapacak düzeye gelmişti artık.

Boyalı Köşe Ahırı'nı çevreleyen yumuşak kıvrımlı tepelere baktı Dash hayıflanarak. Bu yer onun gurur ve sevinç kaynağıydı. Amerikan Boyaları'nı tanıtma programı mali açıdan başarısız olmuştu maalesef. Gerçi parayı umursadığı yoktu. Bir insanın arzu edebileceğinden fazlası vardı onda.

Beş yıl takımda oynama şartıyla Astros takımı ile kırk milyon dolarlık bir kontrat imzalamıştı. Büyük olasılıkla yüz milyon dolardan fazlasına bir beş yıl daha oynamayı kabul edeceği kontrat üzerinde tam anlaşmaya varacaklarken anlaşmanın son yılında dizini mahvetmişti. Barda birayı fazla kaçırıp salak bir sarışının ayartmasıyla Harley Davidson motosikletini alana dek, Dash beyzbolda otuz turluk vuruşta en yüksek sayıyı yapabilen başarılı bir oyuncuydu.

Milyonlarca dolarına mal olmasına rağmen parayı kaybettiğine değil, bu yanlışı yüzünden şöhretini kaybettiğine pişmandı.

Ahırları çevreleyen araziye baktı. Çoğu kendisine aitti. Çok ucuza satın almış, ekonomik kriz göz önünde bulundurulursa, bir kısmını gayet iyi zamanda, gayet iyi fiyata satmıştı. Son Şans'ın ekonomisi ortağı olduğu DeBracy Limited Şirketi sayesinde patlama yapmıştı.

Birden bir toz bulutu belirdi. Bunu bekliyordu zaten.

Hettie Marshall her öğleden sonra kurtarıp yetiştirdiği atı Safkan'ı, Kanat ve Yakarış ile birlikte günlük talime çıkarır, Dash de ahırdaki işlerle meşgulmüş gibi yapar ama aslında sadık bir yavru köpek gibi kadının at üstünde dönüşünü beklerdi. Atın koşu takımlarını çıkarırken paylaşacakları birkaç dakika için yaşardı.

Lizzy, Desperado'ya volta attırmaya son verdiğinde, Hettie ahırlara vardı. Lizzy atından inmiş, atın teri soğusun diye onu ağılın çevresinde dolaştırıyordu. Ahıra geldiğinde Kanat her zamanki gibi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kişnemeye başladı. Dash parmaklıklara asılmış, Hettie'nin atın koşu takımlarını sökmesini izliyordu. Ne de güzel bir kadındı. Hettie ile Lizzy birlikte atlarını ağılda gezdirmeye başladılar.

Lizzy'nin atı terini attığında Dash onu ahıra sokup koşu takımlarını çıkardı.

Tam işini bitirmişti ki Hettie ve Kanat belirdi ahırın girişinde.

"İşte tam da görmek istediğim adam." dedi Hettie.

"Yıllardır bana bunu söyleyeceğin günü bekliyorum."

Hettie ters ters baktı. Dash, kadının rahatsız olduğunu anlamıştı. Hettie, Dash'in çok fazla sırrını bilirdi.

O da Hettie'nin sırlarını.

Bu denge, tıpkı yer çekimi gibi, her ikisini de birbirlerinin yörüngesinde tutardı.

"Ne yaptım ben şimdi?" dedi Dash, Kanat'ın sağ tarafına doğru yürüyerek.

"Rocky bana Bay Brooks'un torununun Kısmet'i tekrar açmak istediğini söyledi. Dün akşam kitap kulübünde karşılaştım Savannah ile. Nita Wills'e karşı bizi savundu. Bayağı etkilendim."

"Hiç konuşmak istemiyorum Savannah ile ilgili. Beni kızdırıyor. Dün gece kitap kulübünden döndüğünde oğluna bulduğu sokak köpeğini derhâl dışarı atmasını söyledi. Çocuğun köpekle nasıl bir bağ kurduğunu kesinlikle anlamadı. Herkese tepeden bakan burnu büyük annesini anımsatıyor bana. Katie teyzeden oldum olası nefret ederdim."

Hettie atın dizginlerini başının üstünden geçirip yularını çıkarmaya başladı. "Bana hiç de burnu büyük veya herkese tepeden bakan biri gibi gelmedi Savannah. Başka ne biliyorsun onun hakkında?"

Dash elini Kanat'ın ensesine koyup gözlerini Hettie'ye dikti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

At hafifçe kişnedi. "Bir bakıma kuzenim sayılır ama kendisiyle ilgili çok fazla şey biliyorum denemez."

"Bir bakıma da ne demek?"

"Katie teyze Miriam'ın akrabasıdır. Ben Harry'nin. Yani ortak bir ailemiz olması dışında, Savannah ile hiçbir kan bağımız yok aslında."

"Göründüğü kadar akıllı mı?" Hettie atın sırtının üstünden Dash'e baktı. Atın dizginini kulağının üzerinden geçirip sol çapraz bağı üzerine çat diye kapattı.

"Ne bileyim. Öyledir herhâlde. Kolej öğretmeni annesi Katie teyze bilmiş kadının tekidir. İkisinden de hoşlanmam. Yakın kuzen değiliz zaten."

"Zaten kuzen bile değilsiniz aslında, değil mi?"

"Öyle."

"Mali durumu iyi midir?"

Kanat'ın dizginini sağ el kayışına sıkıştırırken Dash, "Parası yok." diye homurdandı. "Doğru dürüst bir fikri de yok. Yani, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde dökülen bir sinema salonunu yeniden açmak düpedüz çılgınlık."

Hettie öyle bir bakış fırlattı ki Dash'in göğsüne bir hançer saplanır gibi oldu yine. Kahretsin, yine hayal kırıklığına uğratmıştı kadını. "Ne oldu?" diye sordu.

Atın sırtı üzerinden birbirlerine bakakaldılar. Vay canına, nasıl da kayboluyordu o menekşe gözlerin içinde Dash.

"Bakma bana öyle, Dash Randall."

"Nasıl?"

"Aşka susamış köpek yavrusu gibi. İlgilenmiyorum."

Dash cesur olma zamanının geldiğine karar verdi. "Hettie, benimle mi ilgilenmiyorsun, yoksa genel olarak erkeklerle mi? Bilmem lazım, çünkü ona göre hamle yapacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne hamlesi?"

"Evet, hanımefendi. Sana bir oyun yapmaya karar verdim."

Başka yöne baktı Hettie. "Lütfen, Dash. Seni her zaman sevdim. Ama kendimi yine tek bir erkeğe bağlamak istemiyorum. Hayatımda ilk defa istediğim hayatı yaşıyorum. İstediğim gibi yaşıyorum. Bu kasaba için faydalı işler yapmayı düşünüyorum. Bunun içinde o eski sinema salonu da var. Yani, sadece buna odaklanabilir misin acaba? Bir bakıma kuzenin olan bu kadınla ilgili ne varsa öğrenmem lazım."

Ve böylece Dash bir kez daha en hoşlanmadığı konu ile ilgili konuşmak zorunda kaldı—kuzen Savannah.

"Savannah ile ilgili söylenecek pek bir şey yok." dedi. "Şımartılmış bir çocuktu. Büyükbabası sinema salonunu ona bıraktı. Düne kadar salonu onarabileceğini sanıyordu. Aklını başına devşirmesini sağladım."

"Ne yaptın?"

"Aklını başına getirdim. Sinema salonuna gittik. Çatı çökmüş, kirişlere yarasalar yuva yapmış, projeksiyon sistemi hem eskimiş hem de fareler tarafından kemirilmişti. Doğru dürüst yenilemek için Savannah'nın toplayabileceği paradan çok daha fazlasına ihtiyaç var. Parayı bulsa bile, sinema salonu onun geçimini sağlamaz. Orangeburg'daki çok salonlu sinema kompleksi ile mümkün değil yarışamaz. Kadın boş hayaller peşinde, Hettie. Sen ve Rocky etrafta bu hayal gerçekleşecekmiş gibi konuşmasanız iyi edersiniz. İnsanlar Kısmet'in ışıklarını özlüyor tabii ama salon ölmüş."

Hettie, Kanat'ın eğerini çözmeye başlamıştı. "Peki..." dedi bir süre sonra, "Senin hiç hayallerin yok mudur?"

Vardı elbette. Büyük lige geri dönmek gibi örneğin. Diğer hayali de Hettie Johnson Marshall'ın ona sırılsıklam âşık olmasıydı. Ama hayallerinden söz etmeye niyeti yoktu. Çok fazla yarayı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

deşebilirdi. "Benim hayallerimin Kısmet ile ne ilgisi var?" diye sordu.

"Hiç yok tabii. Gerçi, Lord Woolham'a yardım ettiğin gibi, Kısmet'e de el uzatabilirsin diye düşünmüştüm."

"Hugh'un işine yatırım yapmak iyi bir fikirdi. Endüstriyel tekstil işinde devrim yaratacak, patentli bir yenilik vardı ortada. Yaptığım yatırım fazlasıyla kâr getirecekti. Ama Kısmet..." Sesi giderek azaldı.

"Sorun ne, Dash?"

"Bir bakıma Boyalı Köşe Ahırı gibi. İyi bir fikir ama kimseyi zengin etmez."

"Zengin olmaya ihtiyacın yok ki. Kasabada herkesten zenginsin zaten."

"Mesele o değil."

"Değil mi?"

Dash yanıt vermedi. Eğerin sağ yanını çözmeye odaklandı, sonra eğeri kaldırıp Kanat'ın ahırdaki bölmesinin rafına yerleştirdi.

"Buradaki insanların seninle ilgili fikirleri değişsin istiyorsan bunu bir daha düşün derim Dash. Son Şans'ta ufak çaplı bir yenilenme yaşanıyor. Hiçbir zaman bu kadar çok iş olanağı olmamıştı. İnsanlar kasabamıza taşınıyor. Gurur duyabilecekleri bir iş merkezine ihtiyaçları var, hayalet bir kasabaya değil. Bu kasaba için sen de bir şeyler yapabilirsin."

Uzun bir süre Hettie'yi süzdü Dash. Eğer yaparsa, Hettie'nin kendisiyle ilgili fikirleri değişir miydi acaba? Yoksa ortaya çıkıp bir şeyler yapsa bile, kadın yine canını acıtır mıydı?

"Savannah bir iş planı yaratabilecek parlak fikirleri olan insanlardan değil bence." dedi. Sözler ağzından çıkar çıkmaz bunun inandırıcılıktan uzak bir bahane olduğunu anlamıştı.

Hettie eğilmiş Kanat'ın toynağını temizliyordu. "İyi ya, sen öğret."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama—"

"Aması maması yok. Kadına yardım etmez de onun kasabadan ayrılmasına göz yumarsak, kasabanın göbeğindeki o göze batan çirkin binayı asla onaramayız. Elimize geçmiş bir fırsat bu Dash, beğensen de beğenmesen de hepimizin —sen, ben, Rocky ve Tulane Rhodes— ortaya çıkıp kasabanın ekonomisine hız kazandırmak için bir şeyler yapması gerekiyor. Rocky aklına koymuş bu işi bir kere. Savannah'yı bütün kasabaya tanıştırıyor ve insanlar onu seviyor. Dün akşam kitap kulübündekilerin fikirlerini nasıl değiştirdiğini bir görmeliydin. Hepsi hayran kaldı."

"Elbette herkes sever onu. Böyle cezbediyor insanları, sonra da fena çarpıyor."

Hettie atın bacağını bırakıp doğrulmuştu. Öyle bir gülümsedi ki Dash'in kalbi titredi. "O kadınla çocukluğunuzda aranızda her ne geçmişse üstesinden gelmelisin, Dash. Hem bunu yaparsan beni çok mutlu edersin. Lütfen, bunu yapar mısın? Hatırım için."

Aman Tanrım, kadın, on yedi yaşındayken âşık olduğu, ilk kez sosyeteye tanıştırılan genç kız gibiydi.

Basıp gitmeliydi. Pek çok kez canını yakmıştı Hettie. Tıpkı âşık olduğu diğer kadınlar gibi. Gerçi, pazartesi akşamı Dottie Cox dediklerinde haklıydı. Değişiklik yapmak için bir girişimde bulunmazsa, hayatının sonuna kadar yalnız kalmaya mahkûmdu. Hem üstelik Hettie için ne olsa yapardı. O kadar seviyordu bu kadını yani.

Omuzlarını dikleştirdi ve kadının gözlerinin içine baktı... "Tamam, Hettie. Senin hatırına yapacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 5

Savannah fırından çıkardığı gevrekleri kırmızı beyaz kareli peçeteyle kaplı sepete yerleştirmeye başladı. Büyükannesinin dizinin dibinde yemek pişirmeyi öğrendiği bu mutfakta yemek yapmaya bayılıyordu. Sanki büyükannesi yanı başında duruyor ve ona hamuru nasıl açması ve kesmesi gerektiğini söylüyordu.

"Aman Tanrım, ne güzel kokuyor." dedi Miriam mutfağa girerken. Bugün elindeki bastona iyice yaslanıyordu.

"İyi uyudun mu?"

"Dinlendim." Miriam küçük mutfak masasına oturdu. "İnan bana, gözlerimi açtığımda bir an Sally'nin hâlâ hayatta olduğunu sandım."

"Ben de bu mutfakta yemek yaparken kendimi büyükanneme ne kadar yakın hissettiğimi düşünüyordum." dedi Savannah başını çevirip. "Keşke Baltimore'da da böyle büyük bir mutfağım olsa. Gerçi çoğu akşam Todd ve ben baş başayız, iki kişi için ne gerek var. Ama yine de isterdim."

"Hani burada kalıp Kısmet'i yenileyeceğine karar vermiştik şekerim. Anlaştık sanıyordum."

"Kısmet'i yenilemek boyumu aşar. Bina harabeye dönmüş ve param yok. Aklımdan ne geçti bilmiyorum. Hayal gördüm herhâlde."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çocukken buraya geldiğinde gevrek ve sos yapmasını biliyordun sanki. Öğrendin ama. Bana kalırsa, yemek konusunda bütün bildiklerini sana Sally öğretti ve Tanrı biliyor ya, kadın Allenberg'in en iyi aşçısıydı."

"Yemek yapmayı öğrenmekle Kısmet'i yenilemek arasında çok fark var ama. Kısmet benim becerilerimi ve mali olanaklarımı aşıyor. Dash bunu açıkça anlamama yardımcı oldu."

"Sen buna yardım mı diyorsun? Yani vazgeçtin, öyle mi?"

"Başka seçeneğim var mı?"

"Öğrenmen gereken şeyi öğrenebilirsin. Beni iyi dinle, bir şeyler öğrenmeyi bıraktığın an, yaşlanmışsın demektir."

"Bilgiden fazlasına ihtiyacım var. Para lazım."

"Korktuğun için böyle diyorsun. Yarın Todd'u okula kaydettirmeliyiz. Sonra gidip Bayan Ruby'yi ziyaret etmelisin. Seninle işi bitince, daha doğru düşüneceksin."

"Bayan Ruby kim? Bankacı falan mı?"

"Yok canım, Rocky'nin annesi. Kes Kıvır Güzellik Salonu'nun sahibesi. Her cuma manikür için oraya giderim ama senin daha fazlasına ihtiyacın var şekerim. Bu sabah Rocky beni aradı ve her ikimiz de aynı karara vardık. Ruby seni baştan yaratacak. Ruby seni toparladıktan sonra, inan bana kendini çok daha iyi hissedeceksin. Eminim Kısmet sorununa da çözüm bulacaksın."

Savannah gülmemek için zor tuttu kendini. Keşke bu kadar kolay olsaydı. "Baştan yaratılmaya ihtiyacım yok."

"Yok mu? Bu mutfakta büyükanneninki gibi bir kalabalığa yemek yapmanın özlemini çekiyorsun. Her akşam yemek yapacağı bir sürü insan bulmanın tek yolu şekerim, yeni bir koca edinip birkaç yeni bebek doğurmaktır. Ve eğer önce kendine bakmazsan, inan bana, aradığın o kahramanı elde edemezsin."

"Ne kahramanı? Ne diyorsun sen?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Savannah ocaktaki tencerelere sırtını verip teyzesinin karşısına oturdu. Endişelenmişti birdenbire. Miriam'ın gözlerinde daha önce hiç görmediği bir ışıltı vardı. Miriam'ın yumru yumru elini avucuna aldı. Kadının eli buz gibiydi. Yıllar onu ne hâle getirmişti. Yoksa Harry'nin ölümü ile birlikte kadıncağız bunamaya mı başlıyordu?

"Meraklanma, gayet iyiyim. Bunamadım da." dedi Miriam, Savannah'nın aklından geçenleri okumuş gibi. "İştahlı bir adam aramalısın diyorum. Aynen büyükannenin yaptığı gibi."

"Ama ben erkekler konusunda tövbeliyim. Greg, büyük bir yanlıştı. Yakın geçmişim de çocuklara hiç ilgi duymayan, görev bağımlısı işkolik adamlarla dolu."

"Eminim onların hiçbiri senin ruh eşin değildi. Onlara hak ettiklerinden daha fazla değer vermişsin."

"Ruh eşi mi? Ne demek o?"

"Bak canım, dinle beni. Sen büyükbaban gibi bir erkek istiyorsun."

Savannah, Miriam'ın elini okşamaya başladı. "Büyükbabam gibi adamlar bulmak çok zor. Greg'in öyle biri olduğunu sanmıştım ama yanılmışım." Aslında *Şahane Hayat* filminin kahramanı George Bailey gibi bir adam istiyordu. Gerçi George Bailey gerçek bir insan olmadığından, bunun imkânsız olduğunun farkındaydı. Gerçek insanların, büyükbabasının sevmeyi ve değerini bilmesini öğrettiği o siyah beyaz filmlerdeki kahramanlarla ilgisi yoktu.

"Kalbinin kırıldığını biliyorum Savannah. Ama bir gün aradığın adamı bulacağını da *biliyorum*. Hissedebiliyorum bunu, adım gibi eminim. Onu bulmak kolay olmayacak. Yüzeyi kazıyıp ortaya çıkarman gerekecek."

Savannah yemeğin sosuna bakmak için kalkıp ocağın yanına gitti. Miriam anlayamayacak kadar yaşlıydı. Büyük teyzesi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kırk yıldan fazla tek bir adamla evli kalmıştı. Böylesi evlilikler çok enderdi. Savannah'nın evliliği ancak üç yıl sürmüştü. Savannah'nın annesi de üç koca değiştirmesine karşın kendine uygun olanı bulamamıştı. Yani kısacası, özgür yaşamanın bir yolunu bulmak en akıllıca çözüm gibi görünüyordu.

Cep telefonu çaldı. Arayan Savannah'nın annesiydi. Bu telefonu bir gün öncesinden beri bekliyordu çünkü Baltimore'dan ayrılırken bugünlerde eve dönmüş olacağını söylemişti herkese. Annesi elbette meraktaydı.

"Savannah Elizabeth Reynolds, çıldırdın mı sen?"

Eyvah. Annesi genç kızlık adını söylüyorsa, peşinden atıp tutacak demekti.

"Merhaba anne, nasılsın?" dedi Savannah dikkatle.

"Pek de iyi sayılmam. Son Şans'ta kalıp Kısmet'i yenileme saçmalığı da nereden çıktı?"

"Kim dedi bunu sana?"

"Todd aradı. Sen duşta iken cep telefonunu almış anlaşılan. Savannah, Greg ne olacak? Oğlunu görmeye hakkı var, biliyorsun."

Harika. Oğlu kendisini ispiyonlamıştı. İlk kez yapmıyordu bunu.

Sakinleşmek için derin bir soluk aldı. "Oğlunu görmek Greg'in umurunda değil, sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Greg, aylardır Todd'un yüzünü bile görmedi. O elinden düşürmediği kahrolası oyun tabletini vermek için görüştüler yalnızca. Belki Güney Karolina'ya gelmemiz Greg'i biraz sarsar da kendine gelir. Keşke öyle olsa. Greg gibi bir baba ile elbette büyük olasılıkla bu gerçekleşmeyecek. İkimiz de biliyoruz."

"Tamam." dedi annesi uzun bir hayıflanmadan sonra. "O bakımdan sana katılmam gerekir. Ama Son Şans sana uygun bir yer değil, orada yaşamak istemezsin. Hem oğlunu buna zorlaman

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da doğru değil. Ben orada büyüdüm, bilirim, futbol maçlarından ve kiliseden başka yapacak bir şey yoktu."

"Sinema salonu vardı."

"Doğru ya, kültürün en üst noktası sanki." Annesinin sesi iyice tizleşmişti. "Babam senin kafanı sinema salonunu tekrar açmak gibi saçma sapan fikirler ile doldurduğunda ona engel olmalıydım, biliyorum. Bu *onun* hayali idi, senin değil. Böyle bir iş için parayı nasıl bulacaksın? Hem o küçük kasabadaki okulların kalitesi ile ilgili en ufak bir fikrin var mı? Korkunç bir hata yapıyorsun. Budala olma."

Savannah yan bahçedeki meşe ağacına baktı pencereden. Büyükbabasının kendisine yaptığı ağaç evi anımsadı. Yerinde yoktu artık ama anısı capcanlıydı. Neden Todd'un böyle bir babası olmamıştı? Neden kendisinin böyle bir babası olmamıştı? Ya da sürekli hayallerinin ne kadar boş olduğunu söyleyen bir anne yerine, neden hayallerini destekleyen bir annesi yoktu?

"Anne..." dedi titrek bir sesle, "Yapmak istediklerimin en azından bir kısmını desteklesen ne iyi olurdu."

"Şehirde, birkaç müşteri bulabileceğin ve bildiğin bir iş açıyor olsaydın *mutlaka* desteklerdim. Tanrım, Son Şans gibi bir yerde başarı şansın yok Savannah."

"En son ne zaman geldin sen buraya?"

"Bilmem. Yıllar önceydi. O yerden uzak duruyorum. Todd'u o tek atlı kasabada büyütmeni istemiyorum."

Daha Savannah karşılık veremeden, annesi devam etti. "Hem Dash'in de orada olduğunu söyledi Todd. Dash oyun tabletini parçalamış. Todd'un o adamla uzaktan yakından ilişkisi olmamalı. Buna izin verdiğine gerçekten inanamıyorum. Aman Tanrım, küçükken sana nasıl davrandığını unuttun mu yoksa? Todd'u da suistimal edebilir. Hatta daha beter şeyler yapabilir.

"Bu durumu Greg'e anlattığımda sevincinden havalara uça-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cağını sanmıyorum. Claire desen, kan beynine sıçramış durumda zaten. Kadının Todd'un okul taksitini ödeme teklifini nasıl olur da geri çevirirsin? Hem de Gilman gibi bir okulun."

Savannah'nın nihayet tepesi attı. "Claire'in niyeti, Todd'u sen ve de Greg gibi, burnu havada bir züppeye çevirmek. Bu yüzden teklifini reddettim. Üzgünüm anne ama ben Son Şans'ta kalıyorum. Miriam'ın bir aşçıya ihtiyacı var. Todd'un da temiz havaya. Üstelik Dash bir çocuk tacizcisi değil. Yöntemlerini pek onaylamasam da, o salak tableti kırmakla bana büyük bir iyilik yaptı. Hem bu *benim* hayatım. Senin, Greg'in ya da Claire'in değil. Eğer canım burada Miriam teyze ve kuzen Dash ile yaşamak istiyorsa, ben de bunu yaparım."

Kulaklığını çekip çıkardı ve düğmeye basıp telefonu şak diye kapattı.

"Bravo."

Dash mutfak kapısına yaslanmış, alkışlıyordu. Bedenine oturan kovboy gömleği geniş omuzlarını ve daracık kalçalarını ortaya çıkarmıştı. Yanık teni ile sağlıklı ve inanılmaz erkeksiydi. Hemen yanında Todd'un bulduğu yavru köpek hayran hayran bakıyordu yüzüne.

"Sanırım Katie Lynne teyze sana nasıl yaşaman gerektiğini söylüyordu, değil mi?"

Başıyla onayladı Savannah ama tek laf edemedi. Eyvahlar olsun, annesiyle yaptığı ağız dalaşının ne kadarını duymuştu acaba?

"Benim adıma da payladığın için sağ ol. On üç yaşımdan beri bunu yapmak istemişimdir. Bana kötü tohum dediğinden bu yana."

Savannah pişmanlık duydu. Zamanında annesinin Dash ile ilgili düşüncelerini onaylamış, dahası bunu *tekrarlamıştı.* Herkese. Her yerde. Annesinin çirkin laflarını sağda solda yinelediği için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başına gelmişti o meşhur yılan hikâyesi.

On yaşındayken anlayamamıştı ama Dash'e yaptıklarından ötürü şimdi kendisini suçluyordu. Birdenbire anılar hücum etmişti sanki. Acımasızlık etmiş, kötü kalpli biri gibi davranmıştı.

Bir bakıma annesi gibi.

Derin bir soluk alıp yemeğin sosunu karıştırmaya başladı. Geçmişte olanları veya gelecekte olabilecekleri düşünüp duracağına, yemeği akşama yetiştirmeliydi. Nasılsa her iki seçenek de kötüydü.

Gözlerini yumdu ve cesaret toplamak için yakardı kendi kendine—cebi dolu bir yatırımcı bulsa da fena olmazdı hani.

"Kısmet ile ilgili fikirlerim değişti prenses." dedi Dash.

Dönüp baktı Savannah. "Ne?"

"Son Şans'ın bir sinema salonuna ihtiyacı var. Bu yüzden seninle iş yapmam gerekecek."

***

Savannah kaşlarını çatınca Dash, ne olur ne olmaz belki teklifi reddeder diye hiç oyalanmadan çekip gitmesinin daha uygun olacağını düşündü. Hettie'ye vermiş olduğu sözün ne kadar karmaşık olduğunu kestirememişti. Kuzeni Savannah'nın, Hettie'yi geri kazanma planına engel olabileceğini düşünmek canını sıkmıştı.

Arkasını dönerek kocaman adımlarla koridoru geçti ve verandaya çıktı. Acınası bir hâlde verandada bir başına oturuyordu Todd. Savannah'ya gıcık olmuştu ama bu çocukla kurduğu empati sayesinde yatıştı.

"Anneanneni arayıp anneni şikâyet etmen kötü bir hamleydi."

Çocuk kafasını kaldırdı. "Fikrini soran oldu mu?"

"Olmadı. Öylesine dedim. Annen o kadar sinirlendi ki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kıyamet kopsa Baltimore'a dönmeyeceğinizi söyledi. Miriam teyze de yarın seni buradaki okula kaydettirmeyi düşünüyor. Yani anlayacağın, bir süre daha buradasınız."

"Bilardo turnuvasında oynamadığı boş bir hafta sonunda babam gelip beni alacak."

Dash acıdı çocuğa. Kendi babası da aynı şeyi yapmaz mıydı? Babası da hep bir sonraki rodeo turundan sonra eve döneceğine söz verirdi. Todd'un babası da bilardo turnuvalarını oğlundan çok seviyordu besbelli. Umarım bir dolandırıcı ya da kumarbazın teki değildir, diye geçirdi içinden.

Yavru köpek Todd'un kucağına atlamış, pembe diliyle çocuğun yüzünü yalamaya başlamıştı. Çocuğun dudakları titredi. "Köpeğe bakmama bile izin yok." dedi hayvanın sarkık kulaklarını okşayarak.

"Bak bunu halledebiliriz. Mim teyze karşı çıkmaz. Benim de umurumda değil. Sinemanın üstündeki daireyi onarana kadar da annen burada misafir. Yani bu konuda söyleyecek lafı olamaz. Bence köpek pekâlâ bizde kalabilir. Şimdi tek yapmamız gereken, ona bir isim bulmak. Ben ona Kocabaş deyip durdum. Ne dersin?"

Çocuğun ağzının kenarı kıvrıldı. "Çok aptal bir isim."

"Olabilir ama bu köpeğe yakışıyor. Baksana, sanki sosis kadar ince bir gövdenin üstüne kocaman bir boksör kafası oturtulmuş. Tuhaf görünümlü bir köpek edinmişsin evlat."

Çocuk burnunu çekip köpeğin yüzüne uzun uzun baktı. "Hiç de tuhaf görünmüyor. Ona Şampiyon diyelim."

"Şampiyon mu?"

"Evet. Boksör gibi kocaman bir kafası var, öyle değil mi?"

"Öyle sanırım. Tamam, Şampiyon olsun." Dash bir süre sustu. Neden sonra, "Ha, bu öğleden sonra Orangeburg'a gittim." dedi. "Sana bir şey aldım." Çocuk kafasını kaldırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Arabamda duruyor." Dash park yerinde duran arabasına işaret etti. "Hadi gidip alsana."

Çocuk yerinden fırladığı gibi arabaya koştu. Sürücü koltuğunun yanındaki koltukta yepyeni bir oyun tableti duruyordu.

"Yenisini mi aldın bana?" Gerçekten şaşırmıştı çocuk.

"Aldım ya. Senin malına zarar vermemeliydim. Ama bak, her işte bir hayır vardır. Tabletini fırlatmasaydım, Şampiyon'u bulamayacaktık."

"Herhâlde."

"Bir şey daha var. Madem bu evde yaşayacaksın, bazı ufak tefek işleri üstlenmen gerekecek. Ben on iki yaşımda buraya geldiğimde, çimleri biçmekle görevliydim. Ve Earnest amca —senin büyükbabanın babası— beni sinema salonunda çalışmaya, kiliseye gitmeye ve hiç de bayılmadığım bir sürü şey yapmaya zorlardı. Gerçi bazı iyi şeyler de olmuyordu değil. Örneğin Bay Nelson'ın ahırlarında ona yardım ederdim ve atları çok severdim. Bir de beyzbol oynardım."

"Spordan nefret ederim. Hiç beceremem."

"Futbol oynadın mı hiç?"

Hayır der gibi salladı başını çocuk. "Babam üniversitede okurken oynarmış. Takımın forvet oyuncusuymuş. Neredeyse Ulusal Futbol Ligi'nde oynayacakmış, hep ondan söz eder durur."

Dash gülmemek için zor tuttu kendisini çünkü çocuğun vücudu da forvet oyuncusu olmaya uygundu. On iki yaşında olmasına rağmen iri yapılıydı. Çocuğu bir an önce Pop Warner futbol liginin kaptanı Harlan Atwater'la tanıştırmalıydı. Ertesi gün Orangeburg'a gidip bir futbol topu almayı koydu kafasına.

"Belki de video oyunlarından fırsat bulamadığın içindir. Gel bir anlaşma yapalım seninle. Köpeği gezdirip ev ödevlerini tamamladıktan sonra, akşamları video oyunları oynayabilirsin. Evde bazı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ufak tefek işlerde de senin yardımına ihtiyacım olacak."

Futbol topuyla antrenman yapmanın sözünü bile etmedi. Mim teyzenin dediği gibi, alıştıra alıştıra ikna etmeliydi.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır efendim. Köpeğin kalmasını ve video oyunu oynamayı istiyorsan, şartlar bu. Anlaştık mı?"

Şampiyon kuyruğunu sallayarak Todd'un ayağının dibinde duruyor, onu hayranlıkla izliyordu. Köpekçik Dash'in asla yapamayacağı kadar belli ediyordu hislerini. Todd oyuncağını koltuğa bırakıp yere çömeldi ve hayvanı okşamaya başladı. Şampiyon, kuyruğunu sallayıp yarım yamalak öpücüklerle karşılık vermeye başladı.

Elinde olmadan gülümsedi Dash. Kayıp çocukları ve terk edilmiş köpekleri kollayan meleklere bir şükran duası okudu içinden.

Tam o sırada içeriden verandaya doğru bir fırtına esti. Sıkılmış yumruklar, sallanan sarı saçlar ve çarpılan kapılar eşliğinde.

"Mutfakta yemeği karıştırırken öfkemi bastırmaya ve seni anlamaya çalışıyordum bir yandan. Tamam, pes ettim. Söylesene bakalım, seninle iş yapmam gerekecek de ne demek oluyor?" Savannah sıktığı yumruklarını blucinin sarmaladığı küçücük, hoş kalçalarına dayadı.

Mutfakta giydiği önlüğü çıkarmıştı ve yanakları pembe pembeydi. Göğüslerini iyice ortaya çıkaran sımsıkı lacivet tişörtüne de biraz un bulaşmıştı. Akşam için ev yapımı gevrekler, vay canına, ağzı sulanmıştı Dash'in.

"Bak şimdi." dedi parmaklıklara yaslanıp kollarını kavuşturarak. "Söylediklerim gayet açık ve netti. Benimle iş yapacaksın. Aslında, ben seninle iş yapacağım demek daha doğru." Dash gülümsedi.

Buyurgan bir prenses bakışıyla, "Ben seninle işe *girmiyorum*." dedi Savannah.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İşte bu tahmin edilemeyecek bir şey değildi. Dash pes etmemekte kararlıydı çünkü Hettie kendisinden yardım istemişti. Bir sınavdı bu. Hem zaten Hettie en şık takımını giyip Manş Denizi'ni yüzerek geç dese, gülümseyerek atlardı suya. "Sana karşı gelmekten nefret ederim prenses ama sen ve ben ortak olmak üzereyiz."

"Ölürüm de olmaz." dedi ve dönüp eve girdi.

"Annem senden sahiden nefret ediyor, değil mi?" dedi Todd alay eder gibi.

Evet, ediyordu. Savannah kafasına koyduğu şeyden asla vazgeçmezmiş gibi geliyordu Dash'e.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 6

Savannah, pazar günü kilisenin sıralarından birinde oturuyordu. Anıları canlanıyordu teker teker. Bu ilahiyi kaç kez dinlemişti acaba? En azından sözlerini ezberlemeye yetecek kadar:

Hepimizin babası
Ruhumuzun derinliklerinde
Gözyaşlarından başka sesi olmayan,
Söylenmemiş korkularımızı
Sana soluyoruz;
Elimizden tut,
Ve her inançlı başıboş çocuğuna
Usulca yol göster.

Mademki Baltimore ile olan bağlarını koparmıştı, tam kendisine uygun sözlerdi bunlar. Cuma günü Todd'u kasabanın okuluna yazdırmıştı. Cumartesi tatlı çörek dükkânında yarı zamanlı iş bulmuştu. Baltimore'dan ayrılmadan önce buraya gönderdiği koliler de ulaşmıştı.

Resmen Son Şans'taydı artık ve burada kalacaktı.

Ayin sona erdiğinde Miriam teyze, Dash ve Todd ile birlikte gösterişli tören kıyafetini giymiş Rahip Ellis'e doğru ilerledi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Savannah.

Bugünkü vaaz öyle pek değişik değildi ama rahibin kendisi göz alıcıydı. Büyük olasılıkla kilisedeki kalabalığın nedeni buydu. Belki de sadece İncil Kuşağı'na ait bir kasaba oldukları için, basbayağı dindar insanlardı ve dinlerine önem veriyorlardı.

Rahibi selamlama sırası Savannah'ya gelmişti. Adam elini avucuna aldı. "İsa'nın Kilisesi'ne hoş geldiniz."

Rahibin büyük ve sımsıcak bir eli vardı. Gözleri gök mavisiydi. Yakışıklıydı. Ama Savannah ilgilenmiyordu. "Teşekkür ederim. Çok güzel bir vaazdı." Aslına bakılırsa uzun ve sıkıcıydı ama kimi zaman zararsız bir yalan söylemek gerekirdi.

Rahip gülümsedi, gamzeleri ortaya çıktı. "Sanırım Todd'u da pazar günü okulumuza yazdırmak isteyeceksiniz. Yılın bu zamanı çocuklarımız bayağı meşguldür. Jübilemiz için Paskalya hazırlıkları var, bilirsiniz, yumurta avı gibi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başını eğip Todd'a göz attı.

Todd alnını kırıştırdı ve ağzını açtı.

O andan sonra her şey ağır çekim ilerledi. Todd utanç verici, kaba, kötü veya hepsi türünden bir şeyler söylemek üzereydi. Onu durdurmanın yolu yoktu. Savannah oğlunun derin bir soluk aldığını, keskin, huysuz ve küçük beynindeki makaraların hızla döndüğünü görüyordu ama eliyle çocuğun ağzına bir tokat vurup kelimeleri boğmak için geç kalmıştı.

Kendisini frenledi.

Ve Dash arbedenin ortasına balıklama daldı. Todd'un omzunu öyle bir sıktı ki çocuk tam yumurta avı, Paskalya ve Son Şans'la ilgili parlak yorumlarını ortaya atacakken, ancak bir ciyaklama sesi çıkarabildi. Dash çocuğun omzunu sıkmaya devam ederken rahibe dönüp gülümseyerek, "Todd, pazar okuluna gelmeyi çok arzu ediyor, muhterem rahip. Aslına bakarsanız, bence ayinlerde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mükemmel bir rahip yardımcısı olur." dedi.

Rahip mavi gözlerini Dash'e çevirip yüzünü öyle bir ekşitti ki Dash Randall ile ilgili görüşlerini söylemesine gerek kalmamıştı. Başıyla kısa bir selam verip "Dash." demekle yetindi yalnızca.

"Bill." diye benzer bir karşılık verdi Dash ve gökyüzüne baktı. "Mart ayı için oldukça sıcak bir gün daha olacağa benziyor, ne dersiniz?"

Dash, rahibin cevabını beklemeden ve çocuğu omzundan sımsıkı tutarak öne doğru ilerledi. Miriam ve Savannah'nın da kilise müdavimleri ile rahiplerini ayin sonrası sohbet için baş başa bırakıp peşlerinden gitmekten başka çareleri kalmamıştı.

Minnettar mı olsun küplere mi binsin bilemedi Savannah. "Bırak çocuğu." diye homurdandı basamakları inerken.

Dash, Savannah'nın isteğini duymazlıktan gelip kocaman eli ile Todd'u omzundan tutmaya devam etti. "Bana öfkelenmen için hiçbir neden yok, prenses. Az önce Todd'u hayatının içine etmekten kurtardım." Gözlerini indirip baktı çocuğa. "Bana bak evlat, eğer aklın varsa, bu kasabada rahiple zıtlaşmazsın."

Giriş avlusuna vardılar ve kilisenin arkasındaki kahve ikramı yapılan vakıf salonuna doğru yürüdüler. Dash nihayet çocuğun omzunu bırakmıştı.

Kapıya gelmeden durdu Todd. Yüzü nefret ve öfke doluydu. "Neden bunu yaptın? Acınası paskalya yumurtaları avına katılmayacağım. Ne Paskalya var ne de çocuklara şeker getiren Paskalya ayısı. Bunları yutacak kadar küçük mü sandın beni? Din okuluna gitmeyeceğime de adım kadar eminim. Kesinlikle gitmem."

Çevrede hemen herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle söylemişti bunları.

Savannah oğlunu yersiz ve zamansız sözleri nedeniyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

azarlamaya fırsat bulamadan Dash, Todd'u haşlamaya başlamıştı bile.

"Bana bak evlat, kilise bahçesinde böyle konuşamazsın. Bir rahibe kaba sözler sarf edilmez. Ne anneni ne beni ne de Mim teyzeyi utandırmaya hakkın yok. Bizimle yaşarken bunları yapamazsın. Anlaşıldı mı?"

"Sizlerle yaşamak istemiyorum."

"Onu anladık ama şu anda benimle *yaşıyorsun* ve saygı göstereceksin. Hem burada yaşadığın sürece, istesen de istemesen de, pazar okuluna gideceksin, çünkü Son Şans'taki bütün çocuklar bunu yapar. Rahip yardımcısı olursan, belki biraz aklın başına gelir. Geçen gün yaptığımız o ufak anlaşmayı bilmem hatırlatmama gerek var mı?"

Todd'un kahverengi gözleri önce şaşkınlık, sonra da küçümseme dolu bir bakışla iyice açıldı. "Anlaşmamızda pazar okulu falan yoktu. Üstelik sen benim patronum değilsin." dedi, destek bekler gibi annesine baktı sonra.

Savannah annelik güdülerine gem vurmak zorunda kaldı. Bir parçası Todd ile böyle konuştuğu için Dash'in suratına tükürmek istiyordu. Ama bir taraftan da Todd'u daha önce pazar okuluna göndermediği için müthiş bir suçluluk duyuyordu. Kendisi küçükken büyükbabası yazın din okuluna gitmesini şart koşardı.

Üçe kadar sayıp derin bir soluk aldı ve haddini bildirmek için buz gibi bir bakış fırlattı Dash'e. Mesele Todd'un disipline ihtiyacı olup olmadığı değildi. Oğlu şımarığın tekiydi, biliyordu. Onun sorumluluğunu üzerine almak için gelmişti buraya. Yerini başkasına devretmeye değil.

Oğluna baktı sonra. "Todd, cezalısın. Eve döndüğümüzde, tabletin olmadan odana kapanacaksın ve kilise bahçesinde kaba saba konuşmanın neden uygun olmadığını düşüneceksin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama anne, ben bir şey—" Sesi Savannah'nın çok iyi tanıdığı bir sızlanmaya dönmüştü.

"Şimdi değil. Eve varınca konuşuruz. Ve bilesin, *ben de* pazar okuluna gittim küçükken, buradaki çocukların hepsi gider. Hadi Miriam teyzeyle doğru salona git bakalım. Ben de Dash ile birazdan gelirim." Todd'un gayet iyi bildiği o patentli, anaç ve sert bakışlarından biriyle bakıyordu. Çocuk daha fazla tartışmanın yararı olmayacağını anlamış gibiydi.

"Haydi şekerim, eminim senin gibi sürekli karnı aç olan çocuklar için nefis kurabiyeler vardır içeride." dedi Miriam. Oğlu vakıf salonuna doğru tıpış tıpış yürürken, Savannah içinden Tanrı bu yaşlı kadını korusun, deyip derin bir oh çekti.

Sonra, bir adrenalin dalgasının daha gelmekte olduğunu hissederek Dash'e döndü. "Çok gereksizdi yaptığın." diye söylendi.

"Hiç de değil." Dash sinirlenmişti.

"Bak Dash, Todd'un annesi benim, tamam mı? Buna saygı duyarsan çok sevinirim. Terbiye edilmesi gerekiyorsa, bunu ben yapmalıyım."

"Tamam, saygı duyarım. Ama annesiymiş gibi davranmaya başla o vakit, prenses. Çocuk terbiyesiz. Araya girmeseydim, Bill'e kim bilir neler söyleyecekti. Çirkin bir laf etseydi, bu döner dolaşır Lillian Bray'in kulağına giderdi. İnan bana, çocuk için hiç hoş olmazdı. Bir zamanlar benim başımdan geçti."

Savannah artık sadece sinirli değil, gerçek anlamda öfkeliydi. Baltimore'dan kaçma nedeni tam da buydu işte. Eleştiri yapan annesi yahut kayınvalidesi gibi aileden biri olsa hadi neyse, katlanabilirdi ama Dash ile akraba bile sayılmazdı. Nasıl örnek bir anne olması gerektiğini söyleyecek en son kişiydi Dash.

"İşine bak sen, kovboy." dedi. Dağılmaya başlamış olan kilise müdavimlerine hiçbir şey çaktırmamak için son derece sakin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyordu. "Todd benim oğlum. Nasıl istersem öyle yetiştiririm. Fikirlerini kendine sakla. Ve sakın, bir daha bana danışmadan çocuğumla ilgili bir karar verme. Sakın."

Adamın yüzündeki tebessüm kaybolmuş, dudakları incecik bir çizgiye dönüşmüştü. "Tamam Savannah, hiç karışmayacağım. Ama sen ve oğlun benden uzak durun öyleyse. Eğer o veletin ağzından Miriam ya da Son Şans ya da herhangi başka bir şeyle ilgili kaba bir söz çıkarsa, yemin ederim, onu doğru odunluğa götürürüm. En az senin o yaşlarda olduğun kadar şımarık."

***

Amma aptalım. Aptal. Aptal. Dash, karton bardağı sıcak kahveyle doldurmuş ve bir yudum içip dilini yakmıştı. Renkli bir küfür savurmamak için kendini zor tuttu ama başardı. Masanın hemen karşısında duran mavi saçlı Lillian Bray'e kendisinden nefret etmesi için bir neden daha vermediği için mutlu oldu. Gönüllü Hanımlar'ın başkanıydı Bayan Lillian Bray. Bu makam anonim dedikoducular ile eş anlamlıydı. Bu nedenle, Son Şans'ın tüm erkekleri o moruk tavuğa hitap ederken en kibar tavrını takınmaya özen gösterirdi.

Artı bir puandı bu. Lillian Bray'in eline koz vermemek, hemcinsleri adına manevi bir zafer sayılırdı.

Bir başına sakin sakin düşünebileceği boş bir köşeye çekildi. Ne demeye o pısırık rahip Ellis'e Todd'un pazar okuluna katılacağına söz vermişti? Peki, Todd'u odunluğa götüreceğini söylemek de nereden çıkmıştı? Kahretsin, çocuğun terbiyeye ihtiyacı vardı elbette, dayağa değil. Bunları bizzat yaşadığı için aradaki farkı gayet iyi biliyordu. Son Şans'a gelmeden önce defalarca pataklanmıştı. Suçluluk duygusu sardı içini.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kalabalığa göz gezdirdi sonra ve bakışı Savannah'ya takıldı. Ağırbaşlı pembe elbisesi ve yüksek ökçeli pabuçlarıyla kilise kıyafeti giymiş bir Barbie bebeğe benziyordu. Her yanından seksapel akmasına rağmen, asil bir tarafı vardı. Topu topu birkaç gündür aynı evde yaşıyorlardı ama Dash kadının herkesin gönlünü kazanan bir gülüşü ve herkesi rahatlatan tavırları olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Gerçi kendisini değil. Kendisini rahatlatmıyordu. Özellikle de uzun bacaklarını ya da banyo kapısında çarpıştıklarında yuvarlak ve yumuşak kıvrımlarını fark ettiği zamanlar.

Savannah'yı çekici bulması kafasını karıştırmak bir yana, cehennem azabı yaşatıyordu. Sarışınlara özel bir zaafı vardı. Tam da içkiden kurtulduğunun on sekizinci ayında bu zaafının ortaya çıkması hiç hoş değildi—karşı konulması gereken eski bir alışkanlık daha.

Kahvesini yudumlarken rahiple sohbet eden kuzenini izliyordu bir yandan. Kadın adamla resmen cilveleşiyordu ama Bill'in umurunda değildi. Dedikoduları şimdiden duyabiliyordu. Bill'in mutfakla arası olan bir eş aradığı biliniyordu, Savannah da değme aşçıya taş çıkarırdı.

"Hey Dash" dedi ihtiraslı bir ses tam o anda. Gözlerinin rengine uygun açık eflatun renkli bir kıyafet giymişti Hettie Marshall. Hemen sol yanındaydı. Nasıl sokulmuştu gizlice yanına? Genelde pazar günleri burada kadının her hareketini uzaktan izlerdi.

Dash hem utandı hem şaşırdı. Nasıl olmuştu da Savannah, Hettie'den baskın çıkmıştı?

"Söyle bakalım" dedi Hettie, "Sinema salonu ile ilgili planlar ne durumda?"

Dash iç geçirdi. "Savannah kesinlikle istemiyor benimle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ortak olmayı. Plan falan yapamıyorum. Çörek dükkânında yarı zamanlı kahveci olarak iş bulmuş. Burada kalıyor ama sinema salonundan vazgeçmiş."

"O zaman sen de onu ikna etmek için daha fazla çaba göster. Senin gibi bir yardım meleğine kim hayır diyebilir ki?"

"Kim dedin?"

Hettie güzel gözlerini Dash'in yüzüne dikti. "Yardımcı melek dedim. Tam karşılığı, bir projeden kâr beklediği için değil, o projeye inandığı için yatırım yapan, cebi dolu biri demek."

"İyi de Hettie, ben bu projeye *inanmıyorum*." Kısmet ile o kadar ilgileniyorsa, neden kendisi yatırım yapmıyor diye soracaktı neredeyse Hettie'ye ama sonra kocasının arkasında bir dolu mali sorun bıraktığını hatırladı.

Aslına bakılırsa Dash, Hettie'ye yardım etmek istiyordu, Savannah'ya değil. Gerçi Hettie yardımını kabul etmeyecek kadar gururluydu.

Savannah da öyle.

Yani, bir açmazın tam ortasındaydı.

"Yapma Dash" diye söylendi Hettie. "Seni tanıyorum. Aslında çok cömert birisin. Hem eskiden Bay Brooks'u sevdiğin kadar seversin o sinema salonunu. Bırak kasabanın hatırını bir kenara, kendi hatırın için bir yolunu bulamaz mısın?"

Acı aromalı kahvesini bitirip karton bardağı buruşturdu. "Anlamıyorsun Hettie. Amcam Savannah'ya 'prenses' derdi. Prenses kadar gururlu bir kadındır. Ne paramı ne de yardımımı kabul eder. Benden nefret ediyor. Zaten oldum olası nefret etmiştir."

"Saçmalama, Dash. Eminim onun gönlünü çalabilirsin. Allenberg kasabasının hemen bütün kadınlarını, hatta beni bile kendine hayran bırakmışlığın vardır. Sana güveniyorum."

Hayatının aşkından bunları duyduktan sonra, sırtını dönüp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

doğru Bill Ellis'e yöneldi Dash. Savannah neredeyse bütün salonu aydınlatan kocaman bir gülümsemeyle baktı ona.

Neden Hettie *kendisine* hiç böyle gülümsemezdi?

***

Todd'un odasının kapısını tıklattı fakat yanıt beklemeden daldı içeri Dash. Gördüğü manzara karşısında karın boşluğuna bir yumruk yemiş gibi oldu. Çocuk boylu boyunca yatağa uzanmış, gözlerini boşluğa dikmişti.

"İçeri gelebilir miyim?" diye sordu usulca, kapı pervazını tıklayarak.

Todd ters ters baktı. "Din okulu ile ilgili zırvalarını mı dinleyeceğim?"

Çocuk, bakışlarını penceresinin önündeki meşe ağacına çevirdi. Kollarını göğsünde kavuşturdu, çene kasları oynamaya başladı. Dash bu vücut dilini iyi bilirdi.

"Özür dilemeye geldim." dedi.

Herhangi bir tepki vermedi Todd. Yüksek pencerelerden meşe ağacının yosun kaplı gövdesini incelemeye devam etti.

Dash davet beklemeden kürsünün yanındaki iskemleyi aldı, yatağın yanına çekti, ters çevirip oturdu ve dirseklerini iskemlenin sırtına dayadı. "Gerçekten özür dilemek istiyorum. Hayatını altüst edecek bir yanlış yapmanı önlemek benim haddim değildi. Bundan sonra evlat, canın dışarı çıkıp at bokuna basmak istese bile asla karışmam sana."

Ağzı bozukluğu çocuğu şaşırtmıştı. Şaşıracağını bildiğinden Dash kasten bozmuştu ağzını.

"Geç kaldın. Annem pazar okuluna gideceğimi ve o saçma sapan yumurta avına katılacağımı söyledi. Yapacağını yaptın bile."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dash gülmemek için zor tutuyordu kendisini. Çocukluğunda o da aynen böyle konuşurdu. "Kimi zaman elden bir şey gelmez, iş olacağına varır. Ama iyi tarafından bak bir—başka çocuklar tanıyacaksın, fena mı?"

Todd bu güzel lafları yemedi. "Sanki buranın, Güney bilmem neresinin çocukları çok umurumdaydı. Sanki onlarla arkadaşlık edeceğim de. Bu asla olmayacak."

Dash derin bir nefes aldı ve acaba Baltimore'da arkadaşları var mı, diye merak etti. Sonradan bu sorunun, çocuğu küçük düşürme ihtimalini düşünüp sormaktan vazgeçti.

Yeni bir yöntem denemeye karar verdi. "Aslında buraya senden yardım istemeye geldim."

Çocuk acı acı gülümsedi. "İyi de ben cezalıyım. Akşam yemeğine kadar odamda kalmalıyım."

"Çaresini buluruz."

"Nasıl?"

Dash gülümsedi. "Annen bana niçin yardım ettiğini görünce, odandan çıktığın için ve bugün olanlardan ötürü seni affedecektir."

"Ne yani, izin almadan odamdan çıkıp anneme karşı gelmemi mi istiyorsun?"

Dash başını sallayıp onayladı. "Evet. Tek çıkar yol bu, çünkü annenden izin almaya kalkarsak, ikimizin de kellesini uçurur."

Todd bir kahkaha attı. "Doğru dedin. Bence sana daha öfkeli."

"Öyle mi dedi?"

"Kesinlikle."

"İşte bu yüzden yardımına ihtiyacım var. İkimizin de başı belada, bir kadının şerrinden kurtulmak çok zordur. Hadi kalk ve en eski blucinini geçir üstüne."

Çocuk kuşkuyla baktı. "Ne yapacağız?"

"Benimle gelirsen öğrenirsin. Lovette Nalbur'a kadar gide-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ceğiz, elektrikli takımlar alacağız ve bol gürültü yapacağız. Mühendislik de gerekecek tabii. Yavru köpek de gelebilir."

Düşünüp bir karar vermeye çalıştığı çocuğun ciddiyetle bakan gözlerinden belli oluyordu. Acaba annesine olan görevi mi yoksa elektrikli aletlerle bir maceraya atılma olasılığı mı ağır basacaktı? Dash elektrikli aletlerin galip geleceğine emindi.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 7

Savannah elmalı turta için hamur açıyordu. Bu pazar yemekleri olmasa ne yapardım, diye düşündü. Yemek yapınca aklı dağılıyor, sorunlarını düşünmüyordu.

Eski vinil sandalyelerin birinde oturan Miriam eşlik ediyordu yeğenine. "Dash bir erkeğe göre mutfak işlerinde oldukça beceriklidir ama rozbif, ev yapımı gevrek veya sos falan yapmayı bilmez. Sally'nin yaptığı elmalı turtayı da beceremez elbette. Hayatımda yediğim en lezzetli şey Sally'nin elmalı turtasıydı. Sabırsızlıkla bekliyorum canım."

Kıkır kıkır güldü Savannah. "Benim yemeklerimi beğenmene çok seviniyorum." Umarım bu gece bir iki kaşıktan daha fazlasını yer, diye geçirdi içinden. Sabah saçlarını Savannah örmüştü. Yaşlı kadıncağız kafayı sıyırıyor gibiydi ve Savannah onun için çok endişeleniyordu.

"Aaa aklıma gelmişken, akşama sofraya bir servis daha koyacaksın." dedi Miriam.

Savannah elindeki oklavayı tezgâha koydu. İçi bir tuhaf olmuştu. Yoksa kaybettiği Harry amcayı mı yemeğe davet etmişti Miriam?

"Kim geliyor yemeğe?" Savannah, sanki sıradan bir şey soruyormuş gibi bir hava takınmıştı ama her aklı başında insan bunun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapmacık olduğunu anında anlardı.

"Bill Ellis."

Dönüp şaşkın gözlerle baktı büyük teyzesine. "Aman Tanrım. Rahibi yemeğe mi davet ettin?"

Yaşlı kadın kırışık suratından en az yarım asır genç görünen hınzır gözleriyle Savannah'ya bakıp gülümsedi. "Elbette çağırdım. Bu sabah sana nasıl baktığının farkında bile değildin, değil mi şekerim? Bana kalırsa bütün vaazı doğrudan sana hitaben verdi."

Savannah hamuru oklavayla açmaya devam etti yine. "Hatırladığıma göre, vaaz baştan sona günahların nasıl cezalandırılacağıyla ilgiliydi. Aman Tanrım, bana yardım et. Tek ihtiyacım olan şey şu anda benim ölümsüz ruhumu kurtaracak bir rahip. Dünyevi hayatımı nasıl yaşamam gerektiğini söyleyen bir sürü insan var zaten."

"Doğru, nefsin günahlarıyla ilgili şiirsel bir vaaz verdi vermesine ama onun tam olarak aklında olan bu değildi bence. Adam yalnızlık çekiyor, karşı cinsten birinin eşliğine ihtiyacı var."

"Miriam teyze!" Savannah gözlerini devirerek baktı teyzesine. "Kulaklarıma inanamıyorum."

"Sonuçta o da bir erkek, bir eş arıyor ve senin de onu yakışıklı bulduğunu zaten biliyorum. İşin güzel tarafı, iştahı çok yerinde. Senin turtanın bir tadına baksın, ayağını buradan kesmez artık. Allenberg'de bir dolu kadın ona yemek yapmak için yarışır. Ama hiçbirinde, Jenny Carpenter'da bile, Sally teyzenin elmalı turtasının tarifi yok."

Bıkkın bıkkın ofladı Savannah. "Miriam teyze, bu konuyu daha önce konuştuk. Koca aramıyorum, hatta sevgili bile istemiyorum. Bana ne düşüneceğimi, ne yapacağımı veya nasıl biri olacağımı dikte edecek bir erkek istemiyorum hayatımda."

"Dash'in sinema salonu ile ilgili yardımını bu yüzden mi geri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çevirdin?"

Savannah mutfak tezgâhına yaslanıp hamur açma tahtasının üstündeki hamura baktı. Bu konuda verecek doğru dürüst bir cevabı yoktu. "Herhâlde." dedi.

"Saçmalık bu. Dash en az senin kadar severdi Earnest'i. Üstelik onda para var, sen yemek yapıyorsun. Başarılı bir ortaklık olabilir pekâlâ."

"Yemek yapmanın ne ilgisi var?"

"Düşünüyordum da Kısmet'i insanların hem bir şeyler yiyebileceği *hem* de film izleyebileceği bir eğlence yerine dönüştürebilirsiniz. Dilediğin gibi yemek yaparsın. Orangeburg'deki büyük salonlu modern sinema da sizinle bu konuda yarışamaz. Senin gevreklerinin üstüne yok doğrusu."

Savannah dönüp teyzesine baktı uzun uzun. "Ne parlak fikir sahiden!"

Gururla gülümsedi Miriam. "Evliliğe gelince şekerim, Bill'i yakından tanımalısın. Hiç bu kadar zarif ve Tanrı sevgisi ile dolu bir adam tanımadım hayatımda. Hem seninle ilgili bazı şeyler doğuyor içime. Böyle olunca, bil ki yakında evlilik çanları çalıyor demektir."

"Miriam teyze ciddi olamazsın, benimle rahibin—" Verandanın yakınından gelen elektrikli testere sesi Savannah'nın sözünü kesti.

"Aman Tanrım, bu gürültü de nesi?" dedi Miriam.

"Sakın yerinden kalkma teyze." dedi Savannah ve fırladığı gibi ön kapıya koştu. Gördüğü manzara onu hem şaşırtmış hem de keyfini kaçırmıştı. Mevsimsiz mart ayı sıcağının altında Dash, elektrikli testerenin üstüne eğilmiş, çalışıyordu. Rengi atmış bir blucin ve belindeki alet kemerinden başka hiçbir şey yoktu üstünde. İnanılmaz yakışıklıydı. Şapkasının kenarı ve blucinin kemer kısmı terden kararmıştı. Yanaklarından ve omuzlarından

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aşağı ter damlıyordu. Yıllardır bu kadar erkeksi bir görüntüyle karşılaşmamıştı Savannah.

Dash gibi sırtı çıplak oğlunu gördü sonra. Bembeyaz teni güneşten ıstakoz gibi kızarmıştı bile. Ne işi vardı Todd'un bahçede? Todd cezalıydı, odasında olmalıydı. Dizlerinin üstüne çökmüş, verandanın aşınmış basamağını kaldıraçla kaldırmaya uğraşıyordu. Yavru köpeği hemen yanı başında kuyruğunu sallıyor, hoplayıp zıplıyordu.

Savannah ağzını açıp oğlunu terbiye etmek konusunda süregelen savaşta yeni bir saldırı fırsatı bulamadan, Miriam ayaklarını sürüyerek verandaya çıktı. Parmağını sallayıp Dash'i azarlıyordu. "George Dasher Randall, verandamda ne yapıyorsun sen öyle? Pekâlâ, biliyorsun ki o basamağı söktüğün için Harry amcan seni topa tutacak."

"Miriam teyze ama Harry amca—" diye başladı Todd.

"Hasat zamanı ya, Bobby Pine'ın karpuz biçmesine yardım ediyorum." diye karşılık verdi Dash çocuğun sözünü kesip. Mart ayının ortasında ne karpuzu? Savannah bahaneyi nasıl tamamlayacağını merak etti. "Hımm, Harry amca karpuzdan dönene kadar bu kırık basamağı onarmamı istedi."

"Öyle mi?" diye sordu Miriam. "Ne yaptığını biliyor musun? Ev işlerinde çok titizlenir Harry, farkındasın herhâlde."

"Meraklanma Mim teyze. Harry amcanın bizzat yazdığı talimat var elimde. Görmek ister misin?" Dash doğrulup kamyonetine doğru yürümeye başladı. Ne usta yalancıydı ama! Ne biçim sallıyordu! Profesyonel masal anlatıcısı gibi.

Boğum boğum elini salladı Miriam. "Oh hayır, hiç gerek yok. Ama sana söylüyorum Dash, ödümü patlattın. O gürültü patırtıya başlamadan beni uyarmalıydın. Şimdi biraz yatacağım. Savannah, rahip Ellis'e altı buçukta yemek hazır olacak dedim. Beni

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

altıya çeyrek kala uyandırır mısın? Hazırlanmam lazım."

Savannah olur der gibi başını salladıktan sonra, yaşlı kadın arkasını dönüp içeri girdi.

"Vay canına, Miriam teyze Harry amcanın hâlâ yaşadığını sanıyor anne." diye fısıldadı Todd, Miriam gözden kaybolunca.

Üçü de birbirine bakakalmış, söyleyecek söz bulamıyordu.

"İlk kez mi yapıyor bunu?" diye sordu Savannah nihayet.

Dash başını salladı. "Harry öldükten hemen sonra bir süre doğru olup olmadığını araştırmaya çalıştı. Emin olmak istedi. Kuşkuluydu ama ölmüş olduğunu asla unutmadı. Sen gelene kadar gayet iyiydi."

"Pek de iyi sayılmaz. Doğru dürüst yemiyor." dedi Savannah.

"Onu Doktor Cooper'a götürmeliyiz. Gerçi, bize direnecektir." Dash duraksadı. "Bunamaktan ödü patlıyor."

"Belki bir şeyler yapabilirim. Yarın Kes Kıvır'a gitmemi istiyor. Oradaki hanımlardan rica etsem, bakarsın bir doktor kontrolüne gitme zamanının geldiğine ikna ederler onu."

Dash başını salladı.

"Rahibi akşam yemeğine davet etmiş. Benimle onun arasını yapacakmış. Öyle bir çılgın fikre kapılmış sanırım."

Dash kaşlarını çattı. "Sana doğrudan söyledi mi bunu? Yani rahiple senin uygun bir çift olacağınızı."

"Öyle denebilir."

Dash bir kahkaha attı. "Vay canına, Kes Kıvır'ın yaşlı kızları bayılacaklar buna." Todd'a baktı. "En iyi tavırlarımızı takınacağız, değil mi?"

"Dash, Todd neden dışarıda? Odasında kalmalıydı."

"Yukarıda odasında pineklemektense, yararlı bir iş yapmasının daha doğru olacağını düşünmüştüm." Gülümsedi.

Savannah kızmak istedi ama adam böyle gülümseyince

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nedense tetiği çekemedi. Bu sırıtışın nesi vardı da karşı koyamıyordu? Doğrusu, Todd hayatında ilk kez yararlı bir şey yapıyordu. Gerçi güneş altında kavruluyordu ama olsun.

"Todd, sırtın çıplak, güneş kremi sürdün mü bakalım?"

Gözlerini devirerek Dash'e baktı. "Çok beyaz tenli, bir dahaki sefere gömleğini çıkarmadan önce lütfen güneş kremi sürsün."

Todd'a bakarak, "Banyo dolabında güneş kremi var." dedi. "İçeri gir de yüzüne ve omuzlarına biraz sür."

Todd kapıyı arkasından çarparak içeri koştu.

"Tamam, suçluyum. Bana istediğin kadar bağırabilirsin prenses." dedi Dash.

"Bağırmayacağım." Derin bir soluk aldı. "Basamağı onardığın ve Todd'u da bu işe dâhil ettiğin için teşekkürler."

"Bir şey değil."

Dash tişörtünü yerden toplayıp yüzündeki teri sildi. "Sana bir hediye aldım. Barışalım diye. Daha önce odunlukla ilgili sözlerimden ötürü senden özür dilemem gerekir sanırım. Todd'un dayağa ihtiyacı yok. Aslında hiçbir çocuk hak etmez bunu. Onarım işlerinde yardım etmesi daha iyi olur diye düşündüm."

Savannah gülümseyerek, "Teşekkür ederim." dedi. "Özrün kabul edildi ama bana hediye almana gerek yoktu." Bir süre duraksadıktan sonra ellerini kalçalarına dayadı. "Bir zamanlar hediye kutusuna koyduğun örümcek gibi bir hediye değildir umarım."

Dash kahkahalarla gülmeye başladı, feci seksi bir kahkahaydı bu. "Hayır, hanımefendi, değil. O örümcek hikâyesi için üzgünüm. Çok acımasızdı. Basamak için kereste aldıktan sonra, hediyeyi Allenberg'deki kitapçıdan aldım." Savannah'nın tepkisini beklemeden 1970 model eski tip kamyonetine doğru yürüdü.

Bu eski araç bir zamanlar Harry amcanındı. Savannah son gördüğünde boyaya ve bakıma ihtiyacı vardı. Şimdi ise, tıpkı Dash'in

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üstü açık El Dorado arabası gibi pırıl pırıl parlıyordu güneşin altında.

Dash arabanın kapısını açıp üstünde kitapçının adının yazılı olduğu bir naylon torba çıkardı. Çimenleri arşınlayıp bir çırpıda verandaya sıçradı, tam Savannah'nın burnunun dibine. Sağ kolunu kaldırıp verandanın kolonuna yaslandı ve sol eliyle torbayı uzattı. Savannah göz ucuyla baktığında, adamın göğsündeki kılları görüyordu bu poz yüzünden. Derin bir soluk alıp her ikisini de utandırmamak için başka yöne bakmaya karar verdi.

Adamın yüzünün keskin çizgilerine bakmak da fayda vermedi çünkü kalbi küt küt atıyordu. Göğsündeki kılları büyüleyici bulmaktan vazgeçmiş, şimdi çene çukurunun çevresindeki kirli sakalına dikmişti gözlerini. Uzanıp yüzüne dokunma isteğine karşı koyabilmek için ellerini yumruk yapıp sıktı.

"Bu hediyeyi alacak mısın yoksa beni burada dikecek misin poz verir gibi?" dedi Dash.

Sözleri Savannah'yı sarsıp gerçek dünyaya indirdi ama yüzünün kızardığını hissediyordu. Bakışlarını indirip hediyeyi aldı. Dash'ten başka bir şeye bakmak zorunda kaldığı için hediyeye minnettardı. Torbanın içinden sarı kapağının üstünde kocaman harflerle *Aptallar İçin İş Planları* yazılı büyük boy bir kitap çıktı.

Aslında alınmalıydı ama iş planları konusunda gerçekten *aptaldı*. Hem Dash hayalini gerçekleştirmek için kendisine pratik olarak yardım eden ilk kişiydi. Duygusallaştı birdenbire. Tanrı yardımcısı olsundu, adam kendisini hem çileden çıkarıyor hem aynı anda ağlamaklı hâle getirebiliyordu.

Üç kuruşluk çarpık gülümseme ve pırıl pırıl gözler yumuşatmıştı Savannah'yı. Adamın dudağı iyileşmiş, gözündeki çürük de dağılmıştı.

"Bizi ortak etmek için kasabanın kampanyalarından biri mi bu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Herhâlde. İkna etme konusunda Hettie'nin üstüne yoktur."

"Sabah kilisede senin para yardımını kabul etmem için bayağı üsteledi."

"Kasabalılar ona kraliçe arı der, yani senden daha kıdemli prenses."

"Sen de sürekli izliyordun onu."

Omuzlarını silkti Dash ama bu ufacık hareket bile çok şey söylüyordu.

"Ona karşı bir şeyler besliyorsun, değil mi?"

"Bir şeyler beslemek mi? Al sana bir laf daha."

Savannah elindeki kitaba baktı. Kitabın adı sanki kendisiyle alay ediyordu. "Miriam çok ilginç bir şey söyledi az önce."

"Sahi mi? Ne dedi?"

"Kısmet'i hem sinema salonu hem de lokantası olan yemekli bir eğlence yerine dönüştürmemi önerdi. Böylece gelenlere yemek yapma fırsatım olurmuş. Kalabalığa yemek yapmayı çok arzu ederim doğrusu."

"Doğruya doğru, iyi bir aşçısın." dedi. Ve sonra dokundu ona. Ufacık bir dokunuştu bu. İşaret parmağını kadının çenesinin altında gezdirdikten sonra, başını hafifçe yukarı kaldırdı. Göz gözeydiler. Savannah'nın içinde böylesi bir fırtına kopması gerekmiyordu. Adamın geniş, güçlü göğsüne düşmek, terindeki tuzun tadına bakmak ve tenini hissetmek için yanıp tutuşuyordu.

Yapamadı. Kitabı göğsüne bastırıp gözlerini yumdu. Gerçekçi olmalıydı. Yakışıklı, spor delisi heriflere abayı yakmak zorunda mıydı hep? Her biri onu hüsrana uğratmıştı. Sonuncusu bile.

"Bana bak Savannah, çok önemli bir şey diyeceğim. Dinle beni."

Savannah gözlerini açtı. Adam biraz geri çekildi.

Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. "Bu sabah pek çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ortak yönümüz olduğunun farkına vardım. İkimiz de beklentilere karşılık veremedik, dilediğimiz hayatı yaşayamadık. Gençliğimde takımdakiler benim beyzbolda onur listesine çıkacağıma emindi ama gire gire utanç listesine girdim. Sen asla yanlış yapamayacak altın bir kızdın herkesin gözünde. Her ne istiyorsan elde edeceğinden emindik."

"Lütfen Dash. Sus artık."

Başını iki yana salladı Dash. "Hayır. Dinle beni. Son Şans'a bir dolu sorunla geldim. Earnest amca elinden geleni yaptı ama gittiğimde hâlâ aynı sorunlarım vardı. Benim iyi, güçlü ve kibar bir adam olmamı umuyordu. Kendisi öyle biriydi. Benden bir şeyler bekleyen tek insandı dünyada ve o adamı hayal kırıklığına uğratmamaya yemin etmiştim. Ama maalesef, yapamadım. Onu hep hüsrana uğrattım. Birçok kez. Ve asla onun gibi biri olamadım. Hiçbir açıdan."

Dash büyükbabasından söz etmeye başladığı an, Savannah duygularına yenik düştü. Gözleri yaşlarla doldu, boğazı düğümlendi ve Dash'in uyandırdığı özlem duygusu âdeta soluğunu kesti. Ne kadar da özlemişti büyükbabasını. Yokluğu hayatında koskoca bir boşluk bırakmıştı ve sanki Dash ile aynı duyguları paylaşıyordu.

Bakışlarını elindeki kitaba indirdi. "Demek büyükbabamdan söz edecektin?"

"Hayır hanımefendi, senden." Derin bir soluk alıp yumuşacık bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Eğer hayalin restoranlı bir sinema salonu açmaksa, her ne olursa olsun o hayalinin peşinden gideceksin Savannah. Ben yahut annen ya da her kim ne derse desin, kulak asma. Hayallerine inanmak dediğin budur işte."

Gözlerini kaldırıp ona baktı Savannah, gözyaşlarına yenik düşmüştü artık. "Ama benim boyumu aşıyor. Ya başarısız olursam—"

"Sus şimdi." dedi Dash ve parmağıyla dudaklarını okşadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Savannah'nın kuşkularını mühürledi böylelikle. "Babe Ruth 'Sakın başkalarından farklı olmaktan korkma, bu seni alıkoymasın.' derdi. Bundan daha doğru bir söz yoktur sanırım." Alışılagelmiş sırıtışından daha samimi bir gülümseme vardı yüzünde. Başparmağıyla kadının yanağından aşağı süzülen gözyaşını sildi. "Bayan Savannah, un fabrikasından kaçmış bir sığınmacıya benziyorsun. Akşam yemeğine turta da var galiba, yanılıyor muyum?"

Birden kendine geldi, ne halt ediyordu böyle? Turta lafı Savannah'yı gerçek dünyaya geri indirmişti. Kısmet'i yenileme planlarından ve kuzen Dash'e giderek artan ilgisinden çok daha fazla sorunu vardı.

Annesiyle sürekli savaş hâlindeydi. Eski kayınvalidesi kendisinden hiç hoşnut değildi. Teyzesi kafayı sıyırmak üzereydi. Oğlunun terbiye edilmesi gerekiyordu. Bunlar yetmiyormuş gibi, her aklı başında kadının bayılacağı türden kibar bir erkek olan Rahip William Ellis iki saat içinde akşam yemeğine gelecekti.

Bir adım geri çekildi Savannah. Neyse ki mantığını gölgeleyen aralarındaki fiziksel yakınlığı kırabilmişti. Elinin tersiyle gözyaşlarını silip burnunu çekti. "Şu hâlime baksana. Üstelik, yıllar önce beni bir daha ağlatmana asla izin vermeyeceğime söz vermiştim kendime."

Dash'in bakışları daraldı ve omzunu verandanın kolonuna dayadı. "Beni asla affetmeyeceğini anlıyorum. Büyük olasılıkla bunu hak ediyorum da. Sen ve ben, yağ ile su gibiyiz. Berbat ortaklar oluruz gibime geliyor. Yine de bu, senin hayallerinin peşinden gitmemen için bir neden değil. Para nasılsa bulunur, pek çok yolu vardır ama önce bir iş planın olmalı."

Bunları dedikten sonra Dash, arkasını döndüğü gibi testeresinin başına gitti. Savannah evin kapısını açıp merdivenlerin tepesindeki karanlığa doğru seslendi. "Neredesin Todd? Dash aşağıda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

seni bekliyor. Akşama misafir var, basamaklar yemek zamanına kadar onarılmalı."

***

Her nedense Mim teyze Dash'i sofranın başına oturtmuştu. Adamın kendisini çok rahat hissettiği söylenemezdi.

Dash'in her zamanki yerinde Bill oturuyordu. Savannah, Bill'in getirdiği pembe gülleri tam sofranın ortasına koydu. Saatte yüz elli kilometre hızla gelen top en güçlü oyuncu ile nasıl alay ederse, bu pembe güller de aynen öyle alay ediyordu sanki Dash ile. Masanın başına oturtulmuş olsa bile.

Savannah'nın hazırlamış olduğu yemeklere odaklanmaya çalıştı. İnanılmaz lezzetliydiler. Gerçi Bill, Savannah'nın gevreklerinden birinin tadına bakıp gözlerini yumarak, "İşte bu meleklerin ekmeği." deyince, Dash'in ağzındaki lokmalar zehir olmuştu.

Saçlarının dibine kadar kızardı Savannah. Kadın aç kedinin sütü yalayıp yudumladığı gibi, iştahla yalayıp yutuyordu iltifatları.

Dash bıçağı alıp eti kesmeye koyuldu. Kahretsin. Savannah'nın gevrekleri *gerçekten* de cennetten gönderilmiş kutsal ekmek gibiydi. Ama her nedense, Dash onları Bill ile paylaşmak istemiyordu.

Bill, kilise için kurulan komiteden ve Hettie'nin nasıl bağış toplama işini üstlendiğinden söz etmeye başladı. DeBracy şirketi nedeniyle kasabaya taşınanlar çoğalmıştı. Dolayısıyla özellikle pazar okulu için, kilisenin daha büyük bir binaya acilen ihtiyacı vardı.

Acımasız bir bağış toplayıcısıydı Bill. Hettie talep ettiği için, Dash zaten büyük bir miktar bağışta bulunmuştu. Hettie'nin Bill ile birlikte zaman geçirmesini çok kıskanıyordu. Kurnaz ya da hınzır bir adam olsa, Savannah ile rahibin arasını yapmaya destek olurdu herhâlde. Eğer Bill zamanını Savannah'nın çöreklerini tatmakla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geçirirse, Hettie'nin daha fazla boş zamanı olurdu belki de. Belki Dash cesaretini toplayıp Hettie'ye bir öğleden sonra at sırtında birlikte gezinti yapmayı teklif etmeliydi.

Yok, hayır, bu iş olamazdı. Bir kere, her ne kadar birbirlerini hak etseler de Bill ile Savannah'yı beraber hayal etmek kendisini çileden çıkarıyordu. İkincisi, Hettie'ye birlikte gezinti yapmayı teklif etmenin düşüncesi bile ödünü patlatıyordu.

Etini çiğneyip bunları düşünmemeye çalıştı. Sağında oturan Todd'a verdi dikkatini. Ne yemek ne de rahip, Todd'un umurunda değildi. Çocuğun annesinin soslu kızarmış etine ve gevreklerine aldırış etmemesi hayra alamet değildi. Bela geliyor demekti. Todd gözlerini aşağı eğmiş, kucağında bir şeye bakıyordu.

Önce köpek olabilir diye geçirdi Dash aklından. Gerçi henüz eve alışık olmadığından Şampiyon'u mutfağın dışındaki vestiyer odasında bırakmışlardı.

Büyük olasılıkla o lanet oyun tabletiydi.

Patatesinden bir lokma aldı Dash. Todd'u hizaya getirmesi gerekiyordu ama kahrolası Bill o kadar sıkıcı bir herifti ki çocuğun neden ona karşı çıktığını anlayabiliyordu.

Tam o sırada Todd'un oturduğu yerden uzun ve neredeyse melodik bir osuruk sesi geldi.

Herkes dönüp Todd'a baktı. Çocuk yanakları al al, kıkır kıkır gülüyordu. Gülmekten gözleri yaşlarla doldu.

"Neler oluyor Tanrı aşkına?" dedi Miriam.

Bir osuruk daha patladı. O kadar tiz ve yüksek perdeden çıkmıştı ki buna soprano osuruğu denebilirdi.

"Todd Avery White elinde ne var öyle?" diye çıkıştı Savannah çocuğa, tıpkı bir intikam meleği gibi. Uzanıp çocuğun elinden telefonu kaptı.

"Benim çantamdan mı aldın bunu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ne yapalım, der gibi omuzlarını silkti Todd.

Savannah telefona baktı ve yüzü pespembe kesildi. "Nedir bu?"

"Osuruk uygulaması." dedi Todd, neşesini gizleme zahmetine katlanmadan.

Kahkahalarla gülmemek için yanağının içini ısırdıysa da beceremedi Dash. Bu kez Savannah ona saldırdı. "Sen Dash, bana baksana. Bu sabah söylediklerinden sonra bu terbiyesiz davranışa gülmeye yüz ister. Eskiden de yaptığın gibi son derece aptalca ve hiç de olgun olmayan bir şey." Sonra Bill'e döndü. "Özür dilerim rahip. Bu ikisi iflah olmaz."

"Değnekle terbiye bilgelik kazandırır ama kendi hâline bırakılan çocuk annesini utandırır." diye makamla okudu rahip. Rahibin sipariş üzerine böyle anında, ortaya pat diye kutsal kitaptan bir dize atması çok sinir bozucuydu.

Savannah öfkeyle baktı rahibe. Vay canına amma da koruyucu bir anne olabiliyordu istediğinde.

"Dayağı doğru bulmuyorum ben." dedi alçak sesle. Aynı şeyi Dash'e de söylemişti daha bu sabah. Kendisini onaylamayıp utandırmıştı. Düşünmeye sevk etmişti.

Neticede Dash, Earnest amcanın yaklaşımının kendi büyükbabasının yaklaşımından daha üstün olduğu sonucuna varmıştı.

Şu anda Savannah rahibe de aynı dersi veriyordu. Puanlar eşitlenmişti bir bakıma.

"Masadaki yaygın kanaatin aksine, *disipline inanırım*." dedi Savannah sert ve kesin bir ses tonuyla. Todd'a baktı. "Genç adam, sofradan kalkabilirsin. Odana git ve rahipten içtenlikle özür dileyen bir af mektubu yaz. En az beş yüz kelime olacak."

Dash, çocuğu takdir etti. Annesine karşı gelmedi. Şikâyet etmedi. Ayağa kalkıp salına salına odadan çıktı. Çocuk fark edilir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir şekilde sekiyordu. Rahibin arkasından pis pis bakmayı da ihmal etmedi.

Todd bir aferini haketmişti doğrusu. Dash de Bill'den hiç hazzetmiyordu zaten.

Savannah yerinden kalkıp önce Todd'un gidişini izledi ve ardından ateş püsküren gözlerle dönüp Dash'e baktı. Elinden gelse kendisini de odasına göndereceğine emindi Dash. Savannah yerine oturdu, Bill'e bir gevrek daha ikram edip kiliseyi büyütme planlarını anlatmaya devam etmesini rica etti.

Bir saat kadar sonra Mim teyze televizyonda Bayan Marple'ın yeni bir cinayeti nasıl çözeceğini izliyor, Dash salondaki rahat koltuğuna oturmuş gazetenin spor sayfasını okumaya çalışıyordu.

Savannah ile rahip baş başa oturuyorlardı verandada. Arada bir salonunun açık penceresinden rahibin tiz sesli kahkahası duyuluyordu. Rahibin gülüşü kadar şapşal bir kahkaha duymamıştı Dash o güne kadar.

Okuduğu makaleye odaklanmaya çabaladı Dash ama huzursuzdu. Savannah'nın gelişinin kendi evi gibi bildiği evden sürülmesine neden olacağı gibi korkunç bir hisse kapılmıştı. Korkuyordu bundan çünkü Miriam'ı çok seviyordu. Onu kaybetmek acı verecekti.

Bu sırada Todd merdivenlerden aşağı ağır ağır indi. Elinde bir kâğıt parçası vardı. Yanındaki iskemleye oturup sırtını dayadı. "Oriolesler'den yeni bir haber var mı?"

"Odanda cezalı değil miydin sen?"

Elindeki defter sayfasını salladı Todd. "Özür mektubumu yazdım."

Çocuğun elindeki sayfayı kapıp okumamak için zor tuttu kendini Dash. "Umarım samimidir."

"Sanırım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anneni bir daha kızdırırsan, biliyorsun ki beni suçlayacak."

"Farkındayım. Özür mektubumda senin osuruk uygulamasıyla hiçbir ilgin olmadığını açıkça belirttim rahibe."

Her nasılsa Dash rahatladı biraz. Ne vardı bu çocukta böyle? Dash kendisine bir müttefik bulmuştu galiba. Tuhaf bir duyguydu.

"Minnettarım sana bu konuda Todd." dedi. "Bana sorarsan osuruk uygulaması çok parlak bir fikirdi. Keşke ben çocukken böyle buna benzer bir şeyimiz olsaydı. Lisede dersini zevkle bölmek istediğim birkaç hocamız vardı."

Todd içtenlikle gülümsedi. Dash'in içi gitti. O da gülümsedi çocuğa.

"Bir gün sana da gösteririm." dedi Todd. "Ama önce annemin telefonunu almalıyım. Eminim bundan böyle kilit altında tutacaktır."

Dash kendi telefonunu çıkardı cebinden. "Al bakalım. Bana da yükle. Kullanmak isteyeceğim bir sürü durum geliyor aklıma."

Todd koltuğun arkasından dolanıp Dash'in hemen yanındaki tabureye çöktü. Dört dakikada geri verdi telefonu. Ekranın tepesinde *Osurukustası* yazıyordu ışıl ışıl. Altında bir düzine rengârenk buton vardı.

"Bu gerçekten çok iyi." dedi Todd beşinci butonu göstererek.

"Öyle mi?"

"Su dolu küvette kabarcıklar."

Dash gülmeye başladı. Gazetesini bıraktı elinden. "Haydi." Başını salladı ve Todd'la birlikte mutfağa gittiler. Dash beş numaralı butona basıp kabarcıkları denedi. O kadar katıla katıla gülüyordu ki gözleri yaşlarla doldu.

Beş dakika içinde ikisi de budalalar gibi kıkırdıyor ve artakalan elmalı turtayı indiriyorlardı midelerine.

Yirmi dakika sonra Dash, Todd'a koltuk altı osuruğunun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nasıl yapılacağını öğretiyordu. İşte tam eğlence kızışmışken ne olduysa oldu, ikinci porsiyon elmalı turta hakkını almak üzere Bill girdi mutfağa salına salına.

Maalesef turtadan eser kalmamıştı. İsa'nın Kilisesi'nin başrahibinin durup Dash'in önü iliklenmemiş gömleğine uzun uzun bakması biraz can sıkıcıydı. Dash kasten ama çaktırmadan gümbür gümbür bir koltuk altı osuruğu patlattı.

Rahibin ağzı çizgi gibi oldu.

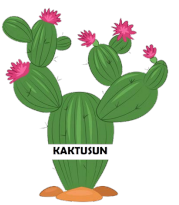
Ve neyse ki anında Todd, Dash'in imdadına yetişti. Dash'in ömründe tanık olduğu en muhteşem yalakalık gösterisini koydu sahneye. O konuda inanılmaz ustaydı. Bill mutfaktan ayrıldığında, Todd dünyada en arzuladığı şeyin pazar günü yumurta avına katılıp öğrencilerine yardım etmek olduğuna inandırmıştı rahibi.

Dash'in tek endişesi kilise müdavimlerinin Todd White'a yumurtaları saklama görevini verip vermeyecekleriydi. Zira Todd sırf küçük çocuklar içine düşsün diye yumurtaları pekâlâ terk edilmiş kuyuların dibine saklayabilirdi.

Ki zaten zamanında yumurta saklama işi kendisine verildiğinde, Dash böyle yapmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 8

İsa'nın Kilisesi Gönüllü Hanımları'nın başkanı Lillian Bray gözleri parlayarak gülümsedi Miriam teyzeye. Savannah, o pazartesi sabahını teyzesi ile Kes Kıvır Güzellik Salonu'nda geçiriyordu. Jane Rhodes, Miriam teyzenin manikürünü yapıyor, Jane'in kayınvalidesi Ruby, Savannah'nın saçını kesiyordu.

Lillian dalgalı saç istiyordu.

"Herkese açıklıyorum, Bill abayı yaktı." diye ilan etti Lillian. "Tepeden tırnağa sırılsıklam âşık. Her yıl insanları çift çift eşleştirmeyi nasıl beceriyorsun Miriam, aklım almıyor. Bence yaz sonuna kalmaz, düğün çanları duyarız."

Savannah, Lillian'ın aynadaki yansımasına baktı. Kafası irili ufaklı bigudilerle doluydu. Elinde bir dergi tutmasına rağmen, eğilip de tek kelime okumamıştı. Belli ki rahibin düğününü planlamakla daha çok ilgileniyordu.

"Anlayacağın canım" diye devam etti Lillian aynadan Savannah ile göz göze gelip, "Hepimiz dün gece rahip ev davetinize teşrif edince neler olup bittiğini öğrenmeye can atıyoruz. İnan bana, adam evimin önünde durup senin için birkaç gül kesip kesemeyeceğimi sorduğunda, yeni doğmuş kedi yavrusu gibi heyecanlıydı."

"Senin bahçenin gülleri olduğuna emindik, Lillian." dedi Miriam teyze. "Değil mi Savannah? Öyle güzel bir pembeydiler ki."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Savannah'nın hiçbir şeyden emin olduğu yoktu. Çiçekler gül müydü değil miydi, onun bile farkına varmamıştı. Sahte bir gülücükle, "Ah evet, sizin bahçenin gülleridir diye düşündük biz de, Bayan Bray. İnanılmaz güzeldiler."

Savannah, Bayan Bray'i asla karşısına almaması gerektiğini çoktan anlamıştı.

"Peki canım, söylesene, Güneyli bir erkek güzelinin sana kur yapıyor olması nasıl bir duygu acaba?" diye sordu Lillian.

"Çok kendine has bir yaklaşımı var." dedi Savannah kibarca. Aslında, rutubetli havada boyanın kurumasını beklerken bile daha çok heyecanlanırdı. Bir önceki gece verandada otururlarken adam kolunu omzuna dolamış ama Savannah bir nebze olsun karşılık vermemişti.

Buna karşın, Dash'in koridorda yanından geçmesi bile bedeninin heyecandan titremesine yetiyordu. Cinsel dürtüleri nihayet uyanmıştı. Hem de tam programlanmış gibi. Jeremy kendisini terk edeli altı ay olmuştu. Ve elbette, spora meraklı erkeklere zaafı vardı.

Belki de Dash her fırsatta göğsünü bağrını açtığı için oluyordu bu. Bu denli atletik bir vücuda ilgisiz kalmak çok zordu doğrusu. Aslına bakılırsa, adamı bir kenara çekip üstünü başını örtmesinin daha doğru olacağı konusunda uyarmalıydı. Gerçi öyle bir şey yaparsa, adam kendisinin onun çıplak göğsünden ve erkeksi poposundan tahrik olduğunu düşünebilirdi.

Ve bu, çok küçük düşürücü olurdu.

"Mükemmel bir centilmen olduğuna eminim." dedi Lillian. Savannah, sonradan olma kuzenini değil de Bill'i hayal etmeye zorladı kendisini. Çünkü Dash bir centilmen değildi. Anlaşılması güç ve iri yapılıydı ama nazik değildi. Todd'un akşam yemeğinde yaptığı maskaralığa nasıl güldüğünü anımsadı. Dün bahçede çalışırken nasıl terli ve çıplak olduğunu da. Bu düşünceler bile yanaklarına kan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hücum etmesine yetmişti. Şehvet ve öfke karışımı bir duyguydu bu.

"Savannah?" dedi Miriam. Bu sohbeti sürdürmesini istiyordu besbelli.

"Aa evet, oldukça centilmen biri." diye karşılık verdi nefes nefese.

"Aman Tanrım, bakın kızın nasıl da yüzü kızardı." dedi Ruby bir yandan Savannah'nın saçıyla oynarken.

"Demek romantik biri, öyle mi?" diye sordu Lillian içini çekerek.

"Yok, daha ziyade ciddiydi."

"Aman Tanrım, duydunuz mu kızlar? Ne kadar da Bill'e yakışır bir davranış, değil mi? Ne de olsa dini değerlere önem veren bir adam." Lillian kıkır kıkır gülüyordu.

"İddiasına varım, Süleyman'ın Ezgisi'nin en romantik bölümlerinden alıntılar yapıyordur." dedi Ruby aynadan Savannah'ya gülümseyerek. Ruby'nin gözlerinden bir tür bilgelik okunuyordu. Sanki Savannah'nın Lillian'a yalakalık yaptığının farkındaydı.

"Elbette kutsal kitabı biliyor ama zaten bu şaşılacak bir şey değil." dedi Savannah. Kutsal kitabın deyişlerinden yaptığı dayak ile ilgili alıntı gerçekten de fazla kaçmıştı. Bill Ellis'in aslında cemaatini bedensel cezaya yüreklendiren rahiplerden olmadığına emindi Savannah.

Miriam teyze karıştı sohbete. "Savannah'nın gevreklerine cennetten çıkma dedi. Galiba o da ilahilerden alıntı, değil mi?"

"Bakın, bu da çok olumlu bir şey." dedi Lillian. "Yani, adam iyi ev yemeğini takdir ediyor. Yıllardır bunun için Jenny'nin peşinden koşmuyor mu?"

"Peşinden koşuyor denemez Lillian." dedi Ruby. "Niyeti gerçekten ciddi olsaydı, Jenny'nin hayır diyeceğini sanmıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Elbette Jenny'nin peşinden koşmuyor. Bir kere kadın Metodist mezhebinden. Hem üstelik de, Bill kasabadaki hanımların hemen hemen yarısının evinde düzenli olarak akşam yemeği yer, Hettie de dâhil buna. Hettie, akşam yemeğini hazır yemekle geçiştirmez. Söylüyorum işte, Bill'in ruh eşi Jenny değil." dedi Miriam.

Her şey durdu. Bütün kadınlar—Ruby, Lillian ve Jane üçü birden dönüp Miriam'a baktılar. "Yoksa rahibin ruh eşini biliyor musun?" diye sordu Jane.

"Elbette. Bill'in aktif ve kendisine fayda sağlayacak bir kadın araması gerekir. Hem mizah kabiliyeti olmalı hem adamın sınırlı maaşını ileriye, çok ileriye taşıyacak becerisi olmalı."

Hepsi birden dönüp beklenti içinde Savannah'ya baktı. "Ne diyorsunuz siz?" dedi kadın gülmeye çalışarak. "Aile bütçesini sarsmadan masaya güzel bir yemek koyabiliyorum diye, özel yeteneklerim var demek değil ki."

Lillian'ın dudaklarında müstehzi bir gülümseme belirdi. "Oh! Tanrı'ya şükür. Nihayet. Çok teşekkür ederiz, Miriam."

Savannah'nın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Ne demek bu?"

"Teyzenin Tanrı vergisi bir becerisi olduğunu bilmiyor musun yoksa şekerim?" dedi Ruby, Savannah'nın omzunu okşayarak. "Onun birleştirdiği çiftler asla ve asla ayrılmaz. Ben ve Elbert'ı düşün örneğin. Birbirimize uygun olduğumuz kimsenin aklından geçmezdi. Ama gel gör ki çok mutlu olduk. Kasabadaki çiftlerin çoğu için aynı şey geçerli."

"Benim için de." dedi Jane, "Ve Ruby'nin bütün çocukları için de. Düşünsene, Stone'u iki kez evlendirdi."

Savannah'nın bakışları her bir kadının üzerinde gezindi. Acaba Son Şans'taki kadınların hepsi biraz kaçık mıydı? Ama daha tek kelime edemeden Ruby, "Peki teyzen sana nasıl birini aramanı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söyledi?" diye sordu hemen.

"Hımm..."

"Her şeyden önce, elbette iştahlı birini." dedi Miriam.

"Tamam, mesele halloldu." dedi Lillian. "Bill tam da bu tarife uyuyor. Tebrikler şekerim. İkinizin de çok mutlu olacağına eminim."

***

Daha öğlen olmadan Thelma Polk dedikoduyu Hettie'ye yetiştirmişti. Kaybettiği kocasının Country Pride Tavuk şirketindeki ofis masasına oturan Hettie hiç bozuntuya vermemeye çalıştıysa da başaramadı.

Miriam Randall'ın nihayet Bill için bir öngörüde bulunmasının onu şahsen ilgilendirmediğine kendini inandırmaya çalıştı. Bill'e ilgi duymuyordu ki. Bill ile sadece arkadaştılar. Uzun zamandır, hatta Jimmy öldürülmeden önce bile arkadaştılar.

Hayır efendim, bir nebze bile kıskanmamıştı. Her tür romantik ilişkiden uzak durmaya yeminliydi.

Okunmaktan sayfalarının ucu kıvrılmış *Gurur ve Önyargı* kitabına baktı uzun uzun. Yani, belki de her tür romantik ilişki demek istememişti. Hayal ürünü ilişkilerde sorun yoktu. Ama gerçek ilişkiler hazır bekleyen felaketlerdi. Nita Wills ile bir tek bu konuda aynı görüşteydiler. Gerçek dünyada pek fazla mutlu son yoktu.

Aşk konusunda öyle çok deneyimli sayılmazdı aslında. Hayatında tek bir romantik aşk yaşamıştı—Dash Randall ile. O zaman on altı yaşındaydı. Pek de iyi bir ilişki olduğu söylenemezdi. Bekâretini kaybetmişti. Gerçi bekâretini kaybetmek travmatik bir olay değildi ama Dash Randall'dan bu kadar çabuk *soğuyacağını* hesaba katmamıştı. Dash Randall'ın kendisine sırılsıklam *âşık olacağını* da tahmin edememişti. Dash ile fingirdeşmek bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

maceraydı onun gözünde ama gel gör ki macera bir zincir gibi boynuna dolanmış, hayatı boyunca da bu yükü taşımıştı.

Hayır, Bill'in kısa bir süre sonra biriyle evlenecek olması umurunda bile değildi.

Ama evleneceği kadının Savannah White olmasını da istemiyordu. Bill ile evlenecek olursa, Savannah büyük olasılıkla sinema salonunu yenilemekten vazgeçerdi. Bir erkek uğruna her şeyden feragat edecek cici, ağırbaşlı, dinine bağlı bir kadın olup çıkardı Savannah. Ama Hettie de yirmili yaşlarında tıpkı onun gibi değil miydi? Annesi kendisine tam da bu rolü biçmişti.

Savannah'nın kilisede giydiği o pembe şirin elbise geldi aklına. Şimdiden bir rahip karısını andırıyordu. Savannah'nın iyi bir aşçı olduğunu öğrenmek de sinirini bozmuştu. Bill yemek için yaşardı. Savannah, Bill'e yemek yapmaya bayılacaktı. Büyük olasılıkla onu mutfakta tutmak Bill'in işine gelecekti—üstelik yalınayak ve hamile.

Duyguları allak bullaktı. Duruma el koymaya kararlıydı. Son Şans'ın bir sinemaya duyduğu ihtiyaç, Bill'in hamile bir eşe duyduğu ihtiyaçtan çok daha önemliydi. Ne yapıp edip bu evliliği önlemeli ve Dash'ten kurtulmanın da bir yolunu bulmalıydı.

Acil durumdu bu.

Kraliçe arının eyleme geçmesi gerekiyordu. Telefona uzanıp Leydi Woolham'ı aradı.

"Büyük bir sorunumuz var, Rocky."

"Sahi mi?"

"Evet, var canım. Savannah, Bill ile evlenmemeli."

"Neden? Mükemmel bir çift bence."

"Savannah Bill ile evlenirse, sinema salonundan vazgeçer."

"Oh. Haklısın tabii. Bill'in bir sinema salonu patroniçesi ile evli olması olacak iş değil. Gerçi Dash'in dediğine göre, sinema binası yenilenemeyecek kadar kötü durumdaymış."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İşte sorun da bu zaten. Dash işi yokuşa sürüyor. Zor adamın teki."

"Hep zor olmuştur Dash." dedi Rocky. "En sevimli huyudur bu. Çarpık bir gülümsemeyle yapar bunu."

Hettie amacına ulaşamamıştı. "Adamın o binayı yenilemeye yetecek parası var. Ama bu kez bana yardımcı olmaya hiç hevesli değil."

"Sahi mi? Bak işte, bu bir ilk. Belki de nihayet senden kurtulacaktır, ümit vadediyor bu."

"Aman Rocky, çok acımasızsın."

"Üzgünüm Hettie ama artık gerçekle yüzleşmelisin. Adam senden vazgeçip hayatına devam etse, her ikiniz için de hayırlı olur."

Hettie tekerlekli iskemleyi döndürüp camdan dışarı baktı. Birden aklına bir şey gelmişti. "Tamam Rocky, buldum. İşte sana çözüm."

"Neymiş çözüm?"

"Dash ile Savannah'nın arasını yapmalıyız."

Ahizenin karşı tarafından bir süre hiç ses gelmedi. "Bu asla olamaz Hettie. Dash ve Savannah oldum olası birbirlerinden nefret ederler."

Hettie masanın üstünde duran *Gurur ve Önyargı* romanına baktı. "Ne olmuş yani? Elizabeth de Bay Darcy'den nefret ediyordu ama bak sonunda ne oldu."

"Hettie, gerçek yaşamdan söz ediyoruz biz."

"*O kadar mı* nefret ediyor kadın?"

"Hem de nasıl. Hiç de haksız sayılmaz hani. Dash daha on üç yaşında ya vardı ya yoktu, gitti kızın yatağına bir yılan koydu."

"Ne yani, bunun için mi hâlâ kin besliyor? O kadar yıl sonra? Dash çok olgun bir adam olmayabilir ama artık on üç yaşında da değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tabii ama içkiden vazgeçmeye çabalayan bir alkolik aynı zamanda. Beyzbol kariyerini bu yüzden mahvetti. Dash'i kardeşim gibi severim ama sevgilisi olunacak kadar matah biri olduğuna emin değilim. Hem Savannah'ya bunu yapamam. Eski arkadaşımdır. Bence elimizdeki iş olanaklarına odaklanmalıyız. Kısmet'i yenilemeye yardımcı olacak başka bir şey geliyor aklıma."

"Neymiş?"

"Sarah ve Lark yeni bir iş tezgâhlıyor. Kasaba merkezini canlandırmak için kâr amacı gütmeyen bir geliştirme şirketi kurmaya niyetleri var. Dün gece Sarah bana, hem kendisinin hem de Tulane'in Savannah'nın projesiyle ilgilendiklerini söyledi. Tulane'in yarışçı olarak kariyeri aldı yürüdü. En az Dash kadar zengin artık."

"Oh! Şükürler olsun."

"Aslında beni aramana çok sevindim. Sarah ve Lark şirketin yönetim kurulunda yer alıp almayacağını sana sormamı istediler."

"Elbette yer alırım. Çok gururlandım. Gerçi çok fazla maddi katkıda bulunamam." Masanın üstündeki bilgisayar çıktılarına göz gezdirdi. Mali durum tablolarında bir sürü borç ve zarar görünüyordu.

"Bu kadar alçakgönüllü olma Hettie. Şu anda para yardımında bulunamazsan bile, eğer kasabada bir genç kadınlar grubu kuracaksak, tabii senin de olman gerekir." Rocky'nin sesi sımsıcaktı.

"Genç kadınlar mı?"

"Kimse yaşlı kadınlar grubunda olmak istemez, Hettie. Hepimiz genç değil miyiz? Ve Gönüllü Hanımlar'dan farklı olacağız."

***

Söylenti, kinaye, ima ve aslı olmayan bilgi yaymakta Son

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şans dedikodu mekanizmasının üstüne yoktu. Fakat bu kez dedikodu kazanı kesin doğruydu.

Dash, Acılı Domuz Lokantası'nın kapısının hemen yanında durmuş, Earl Willams'ın Karolina usulü barbeküsünden çıkan enfes aromayı soluyordu. Aslında hedefini burada bulacağından pek umutlu değildi. Şirket yöneticisi, Pulitzer ödüllü bir fotoğrafçı, pazarlama uzmanı ya da bir baronesin genelde yemek yiyeceği türden bir lokanta değildi domuz lokantası ne de olsa. Özellikle de hepsi kadınsa.

Ama burası Son Şans'tı ve tuhaf şeyler sıklıkla olurdu bu kasabada. Evet, kızlar kesinlikle bir şeyler tezgâhlıyorlardı. Hepsi ortasında bir çay demliği bulunan kırmızı beyaz kareli masa örtüsünün etrafında birbirine sokulmuş, hararetle tartışıyorlardı. Hettie sırtını kapıya vermişti.

NASCAR[1] araba yarışlarının pilotlarından Tulane Rhodes'un karısı Sarah Rhodes akıllı telefonunda bir şeyler tuşluyordu. Allenberg şerifinin karısı Lark Rhodes kulak kesilmiş Rocky'yi dinliyor, konuşmanın büyük kısmını Rocky yapıyordu. Her zaman olduğu gibi.

Saatte yüz elli kilometre hızla gelen topu yan hareketle karşılamak bile bu kadınlarla karşı karşıya gelmek kadar göz korkutucu değil, diye düşündü Dash. Hızlı topları çok uzağa fırlatmakla ünlü olmasına rağmen.

Bu kadınlar hiçbir halt fırlatamazlardı ama en azından bir tanesi sert oynardı ve şakası yoktu. Dünyada her şeyden çok arzuladığı bir kadına karşı başarısız olup topu dışarı atacağı gibi korkunç bir hisse kapıldı.

Bu işi bitirmeye kararlıydı. Omuzlarını dikleştirip salonu

1 (İng.) National Association for Stock Car Racing - Kuzey Amerika'ya özgü motor sporlarından biridir. Beyzboldan sonra en çok izlenen spordur.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arşınladı.

Stetson şapkasını hafifçe ittirerek, "İyi akşamlar hanımlar." dedi. Siyah olduğu ve beyzbol keplerinden birine kıyasla daha profesyonel göründüğü için özellikle giymişti kovboy şapkasını.

"Size katılmamın sakıncası var mı acaba?"

Her biri farklı duygular sergileyen dört çift göz ona baktı.

"Dash, bu ne sürpriz." dedi Hettie.

Altın yaldızlı davetiye beklemeden yan masadan bir sandalye çekip oturdu. "Anladığım kadarıyla hepiniz bana bozuk atıyorsunuz ve işi kendiniz halletmeye karar verdiniz."

"Nereden duydun bunu?" diye sordu Hettie. Tam bir kraliçe arı gibi sormuştu soruyu.

Rocky'nin yanakları pespembe oldu. "Suçlu benim" dedi. "Ben Clay'e söyledim, o da Jane'e söylemiş ve Jane de Lizzy'ye. Dash, sanırım Lizzy'den duydun, değil mi?" Rocky kaşlarını çattı.

"Öyle, aslında güzel özetledin. Öyle planlamıştın, değil mi canım?" diye sordu Dash Rocky'ye.

"Elbette. Clay'in asla sır tutamayacağını bilmeyen yok ki."

Hettie'ye bakarak, "Doğrudan beni arayabilirdin, biliyorsun." dedi Dash.

Hettie karşılık vermedi.

Onun yerine Rocky karşılık verdi. "Biliyorum ama bu toplantıdan sana bahsetmeyeceğime söz vermiştim Hettie'ye. Bu yüzden, Rhodes ailesinin önemli bilgileri toplumla paylaşmak için başvurduğu denenmiş ve onaylanmış yöntemini kullandım. Ne de olsa tecrübeyle sabittir bu yöntem. Böylelikle reddedebilmek için akla yatkın bir gerekçem olurdu."

"Biliyor musun Rocky" dedi Sarah başını iki yana sallayarak. "Politikacılarla fazla içli dışlı oldun sanırım sen."

Dash, Sarah'ya çevirdi bakışlarını. "Tulane'in sinema salo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nuna yatırım yapmakla ilgilendiği doğru mu Sarah?"

Sarah akıllı telefonunu alıp birkaç tuşa bastı. "Tam olarak emin değilim. Rakamlara bakmam lazım. Gerçi, Son Şans'ta yatırım yapacak bir vakıf kurmaya niyetliyiz. Tulane ile bunu bir süredir tartışıyorduk. Hatta sana da bir ileti gönderdim. Son Şans'ı Geliştirme Şirketi gibi bir kurum düşünüyor Tulane." Önce Rocky'ye sonra Hettie'ye baktı. "Hem Tulane bu konuda sizlerin desteğini de istiyor."

Kıyafet zorunluluğu olan herhangi bir takımla buluşmak zorunda olmadığından, artık hiç giymediği lacivert ceketinin cebine uzattı elini Dash. Domuz lokantasına resmî ceketle gelmek bayağı komikti aslında ama hanımlar iş görüşmesi yaptığına göre, uygun olanın bu olacağını düşünmüştü. Cebinden birkaç kâğıt çıkarıp hanımlara dağıttı. "Mademki konuyu açtınız, ben de bu yeni kuruluşa katılmak istiyorum."

"Sahi mi?" Hettie şaşırmış gibiydi.

"Evet ama mesafeli bir ilişki çerçevesinde tatlım. Yönetim kurulu üyesi olmaya katlanabileceğimi sanmıyorum. Hele hele tek herif ben olacaksam." Gülümsedi Dash.

"Ne tür bir destek vardı aklında?" Soru Allenberg şerifinin karısı Lark'tan gelmişti. Kadın da tıpkı kocası gibi, pek ağzını açmaz, sadece olan biteni gözlemlerdi.

"Dağıttığım kâğıtlarda sinema binası ile ilgili harcamaların dökümünü görebilirsiniz. Sadece tahmin bunlar ama yaptığım incelemeye göre binada ciddi sorunlar var. Sinema binasını yeniden hayata döndürmek istiyorsak, oturma yerlerini, ses ve projeksiyon sistemini ve çatıyı yenilememiz gerekir. Binayı yangın yönetmeliğine ve engellilere uygun standartlara getirmek için ek masraflar da söz konusu. Tabii mutfak da ilave edeceğiz."

"Mutfak mı?" diye sordu Lark.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Savannah lokantalı sinema salonu olsun istiyor. O yere sığdırabileceğimiz en büyük mutfağa ihtiyacı varmış."

"Bütün bunları yapabilmek için gerekecek paranın kaba bir tahminini yaptım. Sinemanın olası kâr zarar cetvelinin de kabataslak bir analizi var. Kâr amacı gütmeyen bazı kuruluşlarca yeniden hayata döndürülmüş sinema salonlarını araştırdım. Birçoğu zararda. Verdiğim kâğıtlarda o dökümü de görebilirsiniz."

Dash, Sarah'ya dik dik baktı. "Yani anlayacağınız eğer bu işe kâr yapmak için giriyorsanız, bir daha düşünün derim. Kısmet, Mississippi nehrinin bu tarafındaki en büyük para tuzağı olacak. Savannah'nın binanın sahibi olması iyi bir haber. Herhangi bir borcu falan da yok. Krediye karşılık gösterebileceği bir teminatı var yani. Binayı ipotek ettirmesinde ısrarcı olursanız, riskleri en aza indirgeyebiliriz. Tabii çok küçük bir kredi talep etmeli bankadan, yoksa uzun vadede borcunu ödemekte zorlanabilir."

Hettie menekşe gözleriyle ters ters baktı Dash'e. "Buraya bizi caydırmaya mı geldin? Çünkü—"

"Hayır Hettie, mantıklı konuşmaya geldim. Dolar ve sentler. Geçen pazar söylediklerinde haklıydın. O eski binayı ışıl ışıl görmeyi *ben de* çok isterim. Ama gerçekleri görmemiz gerek. Para kazanacak bir yer olmayacak. Savannah çok enfes kurabiye yapıyor olabilir ama iş yapmak konusunda bir halt bildiği yok."

"Öğrenir." dedi Sarah. "Biz ona öğretiriz."

"Eminim öğrenir. Eminim *sizler* ona öğretirsiniz. Ama Savannah'nın *benden* bir şey öğrenmeye niyeti yok. *Benim* paramı almaya hiç niyetli olmadığına da adım kadar eminim. Bana karşı önyargılı, haksız da sayılmaz hani."

"Durum buysa, neden bu gece buraya geldin Dash?" diye sordu Hettie. "Sırf olumsuzluk saçıp duruyorsun yahu."

Dash biraz eğildi hanımlara doğru. "Ben soğuk, katı gerçeği

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

anlatmaya geldim. Bir gerçek daha var—hepinizin hayalinde yatan bu geliştirme projesine birkaç milyon dolar koymaya hazırım ama lütfen ona Son Şans'ı geliştirme şirketi demeyin ne olur, çünkü çok saçma bir isim."

"Birkaç milyon dolar mı dedin?" Sarah'nın gözleri parladı.

"Evet hanımefendi ama bir şartım olacak. Adını her ne koyarsanız koyun, şirket Savannah'ya sinema binasını yenilemesi için en az beş yüz bin dolar verecek."

"Parayı ona mı vereceğiz?" dedi Sarah.

"Evet hanımefendi." diye karşılık verdi Dash.

"Ama paranın senden geldiğini bilecek." dedi Rocky.

"Ağzınızı sıkı tutarsanız bilemez. Bu da tabii Clay'e hiçbir şey söylememek anlamına geliyor." Anlamlı anlamlı baktı Rocky'nin suratına.

"Ne yani ona yalan mı söyleyelim?" diye sordu Hettie.

"Bu binanın yenilenmesini istiyor musun, istemiyor musun Hettie? Eğer istiyorsan ve benim para koymamı bekliyorsan, aramızda sır olarak kalmalı. Benden ne istediysen onu yapıyorum, farkındasın değil mi?"

Hettie'nin bakışları bir nebze olsun yumuşamamıştı. Bir erkekten beklediklerini tümüyle yapmaya hazır gelmişti buraya ama gel gör ki kadın kendisiyle tartışıp duruyordu.

"Yarım milyon dolar mı verelim? O kadar gerekecek mi?" diye sordu Hettie.

Hayal kırıklığını belli etmemek için omuzlarını silkti Dash. Hem ne demeye Hettie'yi memnun etmeye uğraşıyordu ki sanki? "Binada yapılacak çok iş var." dedi dişlerinin arasından. "Savannah'nın binanın tarihi dokusunu koruyabilecek bir mimar tutmasını istiyorum. Bu işi yüzümüze gözümüze bulaştırmayalım. Her şeyi düzgün yapabilecek kadar parası olmalı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok iyi kalplisin Dash, geçinemediğin bir kuzene bu kadar yardım etmen çok hoş doğrusu." diye söze karıştı Sarah.

"Kuzenim için yapmıyorum." Hettie'ye bir göz attı. Kadının surat ifadesinde hiçbir değişiklik yoktu.

Budalanın tekiydi. Ne yaparsa yapsın, ne kadar para dökerse döksün, bu kadının aşkını satın alamayacaktı. Kadının kalbini bile kazanamayacaktı. Hettie asla onu, onun Hettie'yi sevdiği gibi sevmeyecekti.

Bu gerçek onu mahvetmeliydi aslında ama öyle olmadı. İyileşme sürecinde ayık kafayla kabullenilmesi gereken gerçeklerden biri daha diye düşündü.

Kadının aşkını kazanamıyordu ama en azından Mim teyze ve Earnest amcanın beklentilerini boşa çıkarmanın kefaretini ödeyebilirdi. Hayal kırıklığının yerini bir amaca ulaşma hevesi aldı.

Hem Savannah'nın Kısmet'i yenilemesine yardımcı olmak için başka, daha geçerli nedenler vardı.

"Earnest Brooks'u çok severdim." dedi. "Torununa yardım etmemi çok takdir ederdi hayatta olsa. Bunu onun için yapıyorum. Yani, Earnest'e layık olabilmek için attığım adımlardan biri diyelim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 9

Savannah mutfak masasında oturmuş Todd'un ödevine yardım ediyordu. Todd sosyal bilgiler ödevini yapıyor, Savannah da bir yandan iş planı üzerine kafa yoruyordu.

Todd derin bir of çekti. "Ne diye Güney Karolina'nın tarihini öğreniyorum? Burada yaşayacak değilim ki. Babam bu günlerde gelecek ve Şampiyon'la ben çekip gideceğiz."

Savannah'nın oltaya yem olmaya niyeti yoktu. Todd, köpek dışında Son Şans ile ilgili hiçbir şeyden hoşlanmadığını açıkça belli etmişti. Okuldaki yeni öğretmenlerinden nefret ediyordu. Ev işlerine yardımcı olmaktan nefret ediyordu. Hemen hemen her şeyle ilgili durmaksızın sızlanıyordu, özellikle de Bill Ellis'in iki günde bir akşam yemeğine damlamasından.

Tabii bu konuda Savannah da sızlanıyordu içinden. Ama Miriam sürekli rahibi yemeğe davet ediyor ve Savannah hiç yüz vermediği hâlde, Bill ısrarla gelmeye devam ediyordu. Belki de akşam yemeklerinde evden kaçmak için çörek dükkânında gece vardiyasına geçmeliydi.

Elbette aile için yemek yapamayacaktı o vakit. Bu fikir hiç hoşuna gitmedi. Bir nebze bile. Yemek pişireceği bir kalabalığı olsun istiyordu.

Todd ders kitabına indirdi gözlerini. Savannah tahmini bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kâr ve zarar tablosu hazırlamaya çabalıyordu. Telefonunun hesap makinesi tuşlarını tıkırdatırken bir yandan da neden matematikten sürekli kaldığını hatırladı.

Hesap işlerine kafası basmıyordu bir türlü.

Tam o sırada telefonun ekranı aydınladı. Arayanı sesli mesaja yönlendirmesine fırsat kalmadan kim olduğunu gördü Todd.

Todd "Babaannem!" dedi kaçamak bir göz atarak kendisine. Savannah bu bakışı görmezden gelecek durumda değildi. Çocuğun babaannesinden ne kadar korktuğunu asla belli etmemeliydi.

Mecburen konuş düğmesine bastı. "Hey, selam."

"Aman Tanrım, oraya gideli henüz iki hafta oldu ama sen bir taşralı gibi konuşmaya başladın bile." Claire White'ın sesi kısık kısık geliyordu karşı taraftan. Dünya yıkılsa, Claire bir taşralı gibi konuşmazdı. Çok düzgün bir diksiyonu vardı. En iyi görgü okullarına gitmiş, Barnard Koleji'ni bitirmiş ve sonra Harvard mezunu ünlü avukat Daniel White ile evlenmişti.

Savannah ömrü boyunca bu kadına karşı kendisini savunmak zorunda kalmıştı. White ailesi onu hep küçümsemiş; bir eş, anne ve insan olarak yetersiz bulmuştu. Terli ellerini blucinine sildi. "Merhaba Claire. Senin için ne yapabilirim bugün?"

"Ait olduğun yere dönebilirsin mesela."

Büyükannesinin harika mutfağına göz gezdirdi Savannah. Hiçbir yerde kendisini bu denli evinde hissetmemişti.

"Burada kalıp teyzemle ilgilenmeye karar verdim. Çok yaşlandı. Siz ve Daniel ne zaman isterseniz buyurabilirsiniz." Todd kendisine dünyanın en feci annesi oymuş gibi bakmasına rağmen, soğuk ve sakin bir ses tonuyla konuşmuştu.

"Ciddi olamazsın Savannah!. Gelecek hafta burada olmalısın. Todd'un Gilman Koleji'nde görüşmesi var, unuttun mu? Oğlunu böyle bir fırsattan mahrum etmek istemezsin herhâlde."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Savannah ahizeyi daha da sıkı kavrayıp üçe kadar saydı. "Todd Gilman Koleji'ne gitmeyecek gelecek sene."

"Ama Baltimore'un en iyi okulu o."

"Todd Baltimore'da yaşamayacak."

Todd kitabını kapatıp sandalyeyi devirerek kalktı yerinden. Annesine öfke dolu bir bakış fırlattı ve mutfaktan çıkıp gitti. Çok kısa bir süre sonra da bahçe kapısındaki sinekliğin çarpılarak kapandığını duydu.

"Savannah, dinle beni. Greg, Gilman'a gitti. Daniel, Gilman'a gitti. Senin oğlun da Gilman'a gidecek. Tartışma kabul etmiyorum."

"Güney Karolina'da yaşıyorsa, Gilman'a gidemez, değil mi?"

"Greg bundan hiç hoşlanmayacak."

Ha! Sanki Greg'in umurundaymış gibi. Greg, Gilman'dan nefret etmişti. Babası onu Harvard Üniversitesi'ne göndermek istediğinde isyan etmiş, futbol bursu kazanıp Maryland Üniversitesi'ne kaydolmuş ve annesiyle babasını kendisini denetleme zevkinden mahrum etmişti.

Savannah ile ilk tanıştıklarında Greg çok eğlenceli bir adamdı. Gerçi çok uzun sürmemişti bu, değil mi? Amerikan milli futbol ligine seçilemeyince, asık suratlı, huysuz herifin teki olup çıkmıştı. Nihayet hukuk fakültesini bitirmişti ve şimdi de annesinin ya da eski karısının ne istediğine kulak asmayacak kadar yirmi iki yaşındaki asistanını becermekle meşguldü.

"Savannah, beni dinliyor musun?" dedi Claire uzun bir sessizlikten sonra. "Todd'u bir devlet okuluna göndermeyi düşünmüyorsun umarım."

"Gönderdim bile."

"Güney Karolina'da bir kasaba okuluna mı?"

"Evet Claire, tam da bunu yaptım. Ben buraya yerleşiyorum, Todd da benimle yaşayacak. Eğer Greg, Todd ile ilişkisini sürdür-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meye niyetliyse, onunla konuşmaya hazırım. Bunu söyle kendisine. Gerçi Greg oğluyla üç aydan fazladır görüşmüyor, Claire." Öfkeden Savannah'nın kalp atışları tavan yapmış, kasları gerilmişti. Durum hiç hoşuna gitmiyordu.

Aralarındaki sessizlik bir asır gibi geldi. "Bak küçük hanım, daha fazla huysuzlanma, tamam mı? Annen de benimle aynı görüşte. Todd'un bu fırsatı tepmesine izin veremezsin. Çok parlak bir çocuk o. Kuracağı dostlukları düşünsene bir. Gilman ülkenin en iyi okullarından biri."

Savannah'nın öfkesi yerini endişeye bıraktı yavaş yavaş. Oluşturmaya çabaladığı iş planına baktı. Çıldırmış olmalıydı. Hiç nedensiz, bencilce davranıyordu belki de. Gilman müthiş bir okuldu. Üstelik babasının bütün ailesi o okuldan mezun olduğundan notlarına bile bakılmaksızın Todd nasılsa o okula kabul edilirdi. Belki gerçekten de bir daha düşünmeliydi.

Ayağa kalktı, devrilmiş sandalyeyi kaldırıp evyenin üstündeki pencerenin perdesini araladı.

Gördüğü manzara her şeyi bir anda değiştirdi.

Todd dışarıda Şampiyon'a frizbi fırlatıyordu. Çocuğun kızgınlığı yok olmuştu. Gülüyordu. Mutluydu. Birden frizbi Todd'a uçarak geri geldi. Çocuk fırlayıp yakaladı. Yanakları al al olmuştu. Gözlerinde o güne kadar Savannah'nın hiç görmediği bir kıvılcım yanıp sönüyordu.

Bir saniye sonra koltuğunun altında tuttuğu futbol topu ile Dash göründü bahçede.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" dedi Claire telefonun diğer ucundan. Hayret, nasıl olup da kadın bu kadar uzun süre sessiz kalabilmişti. Herhâlde savaşı kazandığını düşünmüş olacak, diye geçirdi Savannah içinden.

"Var Claire, var. Oğlumu Orta Amerika'nın en iyi okuluna

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sokmaktan daha önemli şeyler var. Burada da en az okulda öğrenecekleri kadar önemli dersler öğrenebilir." Kalp atışları eski ritmine dönmüş, doğru bir şey yaptığını düşünerek rahatlamıştı.

"Aptal olma Savannah. Greg ile aranızda velayet anlaşması olduğunu gayet iyi biliyorsun. Todd'u buraya geri getirmeni talep edebilir."

Bak işte bu çok iyi olur, diye geçirdi Savannah içinden ama yüksek sesle söylemedi tabii. En sakin ses tonuyla, "Seni torunundan ayırmayı asla arzu etmem, Claire." dedi. "Ne zaman istersen buraya gelip onu görebilirsin ama ben Baltimore'a dönmüyorum. Greg, Todd ile zaman geçirmek istiyorsa, beni arasın bir çaresini elbet buluruz."

"Tamam." dedi Claire küskün bir ses tonuyla. "Bir çaresine bakarız ellbet. Savannah, beni karşına almanı tavsiye etmem ama."

"Beni korkutamazsın, Claire. Kararımı verdim."

"Pişman olacaksın." Telefon suratına kapanmıştı.

Claire'in tehditleri bitmemişti, mesele çıkarmaktan da vazgeçmeyecekti ama Savannah hiç dert etmiyordu artık.

Çünkü şu anda Savannah'nın sonradan olma kuzeni Dash, Todd'un babasının asla yapmadığı bir şey yapıyordu.

Arka bahçede Todd ile frizbi oynuyordu.

***

Verandada sallanan koltukların birinde oturan Dash arkasına yaslanıp saatine baktı. Dokuzu biraz geçiyordu. Dottie kendisine yasak getirmeden önce, Dot'un Barı'na üzüntülerini boğmaya genelde bu saatte giderdi. Elbette üzüntülerini bir bardak kolada boğmak kolay değildi şimdi ama burada durup Savannah ve uzun bacaklarına takılmaktansa, Dot'un orada takılmak ve cuma

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

akşamı Vahşi Atlar grubunu dinlemek daha güvenli olabilirdi.

Domuz lokantasında kızların toplantısına katıldığı pazartesi akşamından beri nedense son günlerde o bacakları daha bir düşünür olmuştu. O gece köprüleri yakmıştı nasıl olduysa. Hatta bir gece önce Adsız Alkolikler toplantısında bile bundan söz etmiş, içkiye tövbe ettiği gibi, Hettie'den de uzak durmaya yemin etmişti. Çok daha rahattı artık. Hettie de bir bağımlılık olmuştu kendisinde.

Aslında artık hiçbir kadına ilgi duymaması gerekiyordu. İçkiye yeni tövbe edenlere önerildiği gibi, herhangi bir romantik gönül işinden de uzak durmalıydı. Rahatlamış olması gerekirdi.

İyi bir öğüttü bu, çünkü Dash bir bağımlılığı bir başkasıyla değiş tokuş etmeye başlıyor gibiydi.

Uyarılar açık ve netti. Savannah'nın sabah işlerine başladığı zamanla kendi banyoya gidiş zamanını dakikası dakikasına denkleştirmiş, kadınla her sabah banyo kapısında karşılaşmayı garantilemişti.

Savannah'nın Mim teyzenin kahve makinesinde hazırladığı mucizevî kahveyi onunla mutfakta baş başa içebilmek için alelacele duş yapıp tıraş oluyordu.

Aman Tanrım, amma güzel kahveydi o öyle. Her sabah ahırlara giderken yanında götürmesi için bir termosa doldurup evden çıkarken eline tutuşturuyordu.

Savannah'nın böyle iyi biri olması gerekmiyordu. Düşünceli veya insanlarla ilgilenen biri de olmamalıydı. Şımarık, bencil bir prenses bozuntusunun teki olmalıydı.

İçtenlikle tatlı davrandığından ve ayrıca inanılmayacak kadar güzel yemek yaptığından olsa gerek, Bill Ellis hafta içi her iki akşamda bir yemeğe damlıyordu. İşte buna çok bozuluyordu Dash. Özellikle de Mim teyze ısrarla Savannah ile Bill'in cennetten ayarlanmış bir eşleştirme olduğunu söylediğinden beri.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dash, uzaktan gök gürültüsünün gümbürtüleri gelmeye başlayınca koltuğunda daha hızlı sallanmaya başladı. Mim teyze kimin kiminle olacağını söylediği zaman, asla yanılmazdı. Hettie ona göre değildi. Savannah da değildi.

Elde edemeyeceğin bir şeye bağımlı olmaktan beter bir şey yoktu. Gerçi Dash'in hayatının ana teması buydu.

Bununla var gücüyle savaşmalıydı. Mim teyze ile Earnest amcanın hatırına yapmalıydı.

***

Savannah, kocaman bir soluk alıp heyecanını dindirmeye çalıştı ama ne kalbinin atışı yavaşladı ne de avuç içlerinin terlemesi durdu.

Reddedilme korkusu muydu bu, yoksa başka bir şey mi?

Kesinlikle başka bir şey. Her sabah banyo kapısının önünde Dash ile burun buruna geldiğinde duyduğu kadınca dürtünün bir benzeri. En azından ortada don paça salınacağına, artık üstüne bir bornoz geçirmeyi akıl edebiliyordu Dash. Yine de bornoz ancak dizlerine kadar geldiğinden, Savannah dışarıda kalan baldırlarını ve uzun ayak parmaklarını çok çekici bulmaktan alıkoyamıyordu kendisini. Tıpkı yanaklarındaki kirli sakalın izlerini ya da uykuda darmadağın olmuş saçlarını ve bornozun açık V yakasından fışkıran göğüs kıllarını son derece çekici bulduğu gibi.

Üzerinde birkaç çizelge ve olası harcamaların listesini çiziktirdiği yirmi üç sayfalık iş planını aldı eline. Dash sinir bozucu bir kuzenden başka bir şey değildi. Paralı ve belki de hayallerini gerçekleştirmesine yardım edebilecek biriydi, o kadar.

Tabii eğer yardım etmesini ondan nazikçe isterse.

Hemen o düşünceyi kafasından sildi. Hayır, adamın parasını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

istemiyordu. Yol göstermesini istiyordu sadece. Para işini kendisi hallederdi sonra.

Bu işin üstesinden gelebilecek gücü bulmak için dua etti. Peşinden varlıklı bir melek diledi ya da sempatik bir ipotek komisyoncusu, o bile yeterdi.

Savannah nihayet verandaya çıkmaya karar verdiğinde, Dash sallanan iskemleden kalkmak üzereydi. Bulutlar ay ışığını engellediğinden, ortalığı aydınlatan tek şey veranda lambasının sarı ışığıydı. O ışıkta adamın gözleri yeşil görünüyordu.

"Hey!" dedi yerin ta dibinden geliyormuş gibi bir sesle.

"Selam. Ben, şey... Birkaç dakikan var mı?"

Dudağında çarpık bir gülümseme belirdi adamın. Aslında kadına ayıracak zamanı yoktu, hem de hiç. Onu sevmiyordu.

"Elbette prenses, sorun ne?"

Çocukluğunda ona acımasızca davrandığını anımsattığı için prenses demesinden nefret ediyordu. Hem prenses falan olmaya hevesli de değildi zaten. İş kadını olmak istiyordu. Karşısında duran adamla aralarındaki engelleri özetleyen sözcük buydu.

Ellerinin titremesini sonlandırmaya çabaladı. Adamın kendisini saymasını istiyorsa, kendisi de adama saygı duymalıydı. Bu kadar basitti işte.

"Öncelikle Todd ile ilgilendiğin için sana teşekkür etmek istiyorum."

Dash kıkır kıkır güldü. "Benimle ilgili fikirlerinin değiştiğini mi söylüyorsun yani? Daha birkaç gün öncesine kadar oğlun için feci bir rol model olduğumu düşünüyordun."

Vayy! Can alıcı noktadan vurmayı çok iyi biliyordu. "Özür dilerim, Dash. Haklısın. Sana pek güvenmiyordum doğrusu. Ama ona futbol topu aldığın için sağ ol. Egzersiz yapma konusunda çok zor bir çocuk ve her neyse... Teşekkürler. Acaba borcum—"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hadi canım, futbol topunun parasını vermek zorunda değilsin, Savannah. Bana göre, Davis Lisesi'ne bir iyilik yapıyorum. Çocuk çok yetenekli ama farkında değil." Muzip muzip sırıttı Dash.

Bu gülümsemede bu kadar bulaşıcı olan şey neydi? Savannah da dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını hissetti. Bir iki öksürüp devam etti. "Her neyse, yine de teşekkürler. Onunla frizbi oynadığın için ve ev işlerine yardım etmeye zorladığın için."

"Yok canım, gerekmez. Buraya ilk geldiğimde Earnest amcanın bana yaptıklarından farklı şeyler değil bunlar. Ben de on iki yaşımdaydım ve oldukça mutsuzdum."

Gök gürledi, şimşek çaktı. Savannah'nın boğazında düğümlenir gibi oldu bütün duygular. Kocaman bir suçluluk duydu. Adamın o zamanlar kendi özel dünyasına girmesini reddetmiş, hatta büyükbabasının onunla geçirdiği her saniyeyi kıskanmıştı.

Adamın gözlerinin içine baktı. Hüzün doluydular. Annelik duyguları da kabardı birden. Sarılsa çok mu fena olurdu acaba? Adamın sarılmaya ihtiyacı vardı. Hâlâ taşıdığı yaralarını sarabilmek için birinin yardımı gerekiyordu.

Tam zamanında frenledi kendisini. Dash'in kollarına atılırsa, büyük bir hata yapmış olacaktı. Aralarında herhangi fiziksel bir temas —hatta kuzenler arası masum bir sarılma bile— her ikisini de arzu etmedikleri yerlere götürebilirdi.

"Ben... Çocukluğumuzda aramızda geçenlerden ötürü çok üzgünüm." dedi Savannah.

Dash omzunu silkti. "Özür kabul edilmiştir." dedi. "Şimdi sakıncası yoksa gideyim. Dot'un Barı'nda soğuk bir kola içip kafa dağıtmaya karar vermiştim." Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. "İlkbahar fırtınası yolda."

Basamakları inip garaja doğru yürürken, Savannah iş planını anımsadı. Rüzgârda atkuyruğu sallana sallana koştu peşinden.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hey Dash!" diye seslendi arkasından.

Adam durup döndü. Şimşeğin parlak ışığı yüzündeki çizgileri aydınlatmıştı. "Az sonra bardaktan boşanırcasına yağacak canım. Çabuk verandaya dön."

Koşarak yaklaştı adama, nefes nefese. "Ben..." Birkaç soluk aldı.

"Ne var?"

Birbirine tutturulmuş kâğıt demetini uzattı. "İş planımı tamamladım." dedi duruma pek de uygun düşmeyen bir neşe içinde. Adam gülümseyerek aldı dokümanları ve işte tam o anda gök boşaldı.

"Kahretsin!" dedi Dash bir yandan değerli dokümanları başının üstünde tutarak. Eve doğru koşmaya başladılar ama verandaya çıktıklarında her ikisi de sırılsıklamdı.

"İçeri kaç dedim sana. Sudan çıkmış balığa döndün." dedi Dash parmaklarıyla saçını düzeltirken. "Ama sen dediklerime hiçbir zaman kulak asmadın ki zaten, prenses." Hemen elindeki kâğıtlara baktı. Verandanın ışığı gözlerinde parlıyordu. Islanmış iş planına göz gezdirip Savannah'ya döndü. "Umarım bilgisayarda kopyası vardır." dedi.

Savannah başını evet der gibi sallarken Dash sırılsıklam kâğıtları hemen yanındaki sandalyeye fırlattı. "Yeni bir tane basar, sabah veririm sana." dedi. "Neyi doğru, neyi yanlış yaptığımı söylersen beni çok mutlu edersin."

Adamın tek kaşı hafifçe yukarı kalktı. "Tamam."

Ve birdenbire söylenecek bir şey kalmamıştı. Donmuş heykeller gibi karşılıklı dikilip tepelerindeki teneke çatıyı döven yağmurun sesini ve yıldırımların gümbürtüsünü dinlediler.

Bu uzun sessizlik süregelirken, Savannah'nın bakışları adamın yağmurdan sulanmış kirpiklerinin çevrelediği gözleri,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dağılmış ıslak saçları ve kulağının üstündeki yağmur damlası arasında dolandı. Sonra daha aşağıya, göğsüne yapışan gömleğine indi.

Bakışları yine adamın yüzüne döndüğünde, çene kaslarının oynadığını fark etti. Adamın gözleri koyulaşmıştı. Mehtapsız gecenin bir oyunu olmalı bu diye yorumladı Savannah.

Kadınsı duyguları başka şey söylüyordu. Teninde alevler dolaşıyordu sanki. Kasları gerilmiş, kalp atışları hızlanmıştı. Başı uğulduyordu ama fırtınanın uğultusu değildi bu. Vücudunun her bir zerresi yay gibi gerilmişti.

İçinden gelen arzuya hiç düşünmeden yanıt verdi ve elini uzatıp adamın çene çukuruna dokundu. Böylesi ufacık bir temasın bu denli güçlü bir duygu seline yol açacağını tahmin edemezdi. Dash'in teni sımsıcak, kirli sakalı zımpara kâğıdı gibiydi. Dokunuşlar art arda birbirini kovalıyor, diğer parmaklar da önce yanaklarını okşuyor, sonra kulaklarını ve nihayet ipeksi ıslak bukleleri arasında dolanıyordu.

Dash, bu dokunuşlara okşanmak isteyen bir kedi gibi gerilerek karşılık veriyordu. Savannah hem şaşkın hem de çok mutluydu. Adamın ağzından belli belirsiz bir inilti çıktı ve gözlerini yumdu. Çene kaslarındaki gerginlik yok olmuştu.

Savannah, Dash'in başını kendisine doğru çekti usulca. Adam dünden hazırdı, kocaman elleriyle kadını omuzlarından tuttuğu gibi dudaklarını onunkilerle birleştirdi.

Bu dostane bir sarılma değildi. Savannah'nın aklından geçen son mantıklı düşünce bu oldu.

Arzu taşıyordu bedeninden. Diliyle Dash'in alt dudağını yalayınca, adamın dudakları aralandı. Onun yumuşak sıcaklığını içine çekti, dilleri birbirine karıştı ve Savannah'nın elleri adamın başında dolanıp ensesinde durdu. Tıpkı çevrelerindeki fırtına gibi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gürlüyordu kadının heyecanı.

Dash'in pasifliği buhar olup uçtu. Kadının hücumuna uyum sağlamak ister gibi dilini kadının ağzının içine soktu. Ellerini erotik bir şekilde kadının omurgasından aşağı gezdirip kalçalarına indirdi ve sert bir hareketle kendisine doğru çekti.

Savannah adamı duvara yaslayıp bacaklarını kalçalarının üstüne dolamaya kalkınca, karanlık, yasak bir duvara tosladı âdeta. Adamın öpmekten şişmiş dudaklarına ve keskin hatlı yüzüne bakıyordu. Tehlikeli ve uyarılmış gibi görünmesine rağmen, bakışları son derece ciddiydi.

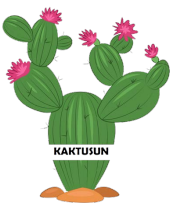
"Çılgınlık bu." dedi Dash. "Yapamayız. Miriam ve Todd'u düşünmeliyiz, tabii Bill ve diğerleri de var. Üstelik kadınlardan uzak durmalıyım. Yani, alkolden kurtulma sürecimin kurallarından biri de bu."

Savannah'nın yanaklarını alevler bastı. Ne sanmıştı, acaba ne geçmişti aklından? Bu adam kuzen Dash değil miydi? Kötü çocuk. İyileşme sürecindeki bir alkolik. Büyük lige çıkacakken her şeyi tam anlamıyla berbat eden herif.

"Özür dilerim." diye mırıldandı Savannah ve arkasını dönüp tazı gibi koşmaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 10

Cumartesi sabahı Savannah, Dash'in Todd'u Boyalı Köşe Ahırı'na götürmesine izin verdi. Oğlu ata binmeyi öğrenmek istediğini söyleyince hevesini kırmak olmazdı.

Ömründe ilk kez fiziksel bir aktiviteye ilgi duyduğunu ifade etmişti çocuk. Hem onu buraya temiz hava alsın diye getirmemiş miydi?

Bu sabah yine Dash'e teşekkür etmiş ama gözlerine bakmaktan kaçınmıştı. Öpüşmeleri film şeridi gibi geçiyordu aklından sürekli.

Ateşli bir film gibi.

Hazır Dash ve Todd ayakaltından çekilmişken Savannah, Miriam teyze ile dışarıda kız kıza bir gün geçirmeye karar verdi. Biraz eğlendikten sonra teyzesini Doktor Cooper'a götürmeye razı edecekti. Doktorun bu plandan haberi vardı. Miriam'ın doktora gitmekten nefret ettiğini gayet iyi biliyordu.

Kountry Mutfağı'nda geç bir kahvaltı ettiler. Miriam avazı çıktığı kadar yüksek sesle Savannah'nın gevreklerinin T-bone Carter'ınkilere en az on bastığını söylemekte bir sakınca görmedi tabii. Bereket T-bone şakadan anlıyordu.

T-bone, başını mutfak kapısından uzatıp "Sorun değil Bayan Miriam. Bir rahiple evlenmeye niyetim yok benim." dedi ve sırıtarak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tekrar mutfağa girdi.

Kafeteryadakilerin hepsi dönüp gülümsedi Savannah'ya. Yan masada oturan, Savannah'nın adını bile bilmediği mavi saçlı bir hanım, "Sen pişirmeye devam et tatlım." dedi. "Kasabamıza geldiğin için o kadar seviniyoruz ki hepimiz. Rahibin bir eşi olmaması doğru değil."

Savannah'nın boynundan yukarısını sıcak bastı. Son Şans'ın yaşlı hanımlarının bazıları, kızlarını pantolon giyen herhangi birine yamamaya kafaya takmış *Gurur ve Önyargı* romanındaki Bayan Bennett'i anımsatıyordu.

Bu durumda da Savannah kendisini, iğrenç Rahip Collins'in istemeye geldiği romanın kadın kahramanı Lizzy Bennett gibi hissetti. Lizzy, Rahip Collins'e evlenme teklifini gerisin geri münasip bir yere götürmesini söylediğinde, annesi sinir krizi geçirmişti.

Umarım Bill Ellis diz çöküp beni istemeyi düşünmüyordur, diye geçirdi aklından. Zira Son Şans'ın altmış üstü kadın nüfusunun hemen hepsi sinir krizi geçirirdi.

Eğer Bill Ellis kendi hayatının Bay Collins'i ise, Dash kim oluyordu? Kötü adam Wickham mı? Yoksa erkek kahraman Darcy mi?

Bir önceki gece verandadaki öpüşme geldi aklına yine ve iyice hararet bastı.

"Ah tatlım, nasıl da yüzün kızarıyor böyle, çok hoşsun." dedi yan masadaki kadın.

Yapmacık bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra, Savannah yumurtasının son lokmasını attı ağzına. Vay canına, bu kasabada özel hayat diye pek bir şey yoktu galiba, değil mi?

"Tuhafiyeye uğrayabilir miyiz?" diye sordu Miriam.

"Elbette. Hatırlıyorum da eskiden hep bir şeyler örerdin."

Miriam iç geçirdi. "Ellerim bu kadar kötü değildi o zamanlar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çok özlüyorum örgü örmeyi. Yine de tuhafiyeye girip yün yumaklarını okşamayı seviyorum."

Okşamak mı? Yün yumaklarını? İyi ki Miriam'ı doktora götürüyordu bugün.

Miriam'ın ancak yarısı bitmiş kahvaltı tabağına baktı. "Haydi, bitir yemeğini." dedi Savannah, "Bitir de gidelim."

"Aah..." dedi Miriam uzun bir iç geçirerek, "Pek aç değilim."

Son iki haftadır pek aç değildi zaten. Savannah endişesini yatıştırmaya çalıştı.

Birkaç dakika sonra Palmetto Bulvarı'nın iş merkezinde tuğla bir binanın girişindeki tuhafiyeye girdiler. Kapı ve kapının üstündeki tente parlak kırmızıydı.

Dükkânın bütün duvarları yan yana yün çileleri dizili çam tahtasından raflarla kaplıydı. Yün yumakları renk ve cinslerine göre ayrılmıştı. Öyle ki dükkâna girince âdeta bir gökkuşağına girmiş gibi oluyordunuz.

Pencerenin hemen yanındaki köşede, ortalarında üzeri çizik çizik bir sehpa bulunan birkaç rahat koltuk vardı. Kitap Kulübü'nden tanıdığı bazı hanımlar koltuklara oturmuş örgü örüyorlardı. Bebeği yanındaki bebek arabasında uyuyan kadınla Savannah henüz tanışmamıştı.

Kasanın arkasındaki uzun boylu, gri saçlı hanım elini salladı. "Hey!" dedi, uyuyan bebeğe göz ucuyla bakıp yüksek sesle fısıldayarak. "Nasılsınız Bayan Miriam?"

Kalın camlı gözlüklerinin ardındaki gözleri parladı Miriam teyzenin. "Merhaba Pat, sana yeğenim Savannah White'ı tanıştırayım. Savannah, bu hanım Molly'nin annesi Pat Canaday."

"Hoş geldiniz." dedi Pat gülümseyerek. "Hakkınızda çok şey duydum. Nihayet biri Kısmet'i elden geçireceği için çok mutluyum." Harap tiyatro binasına bakan ön pencereden dışarı göz attı. "Göz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zevkimizi bozuyor o bina. Kısmet eski ihtişamına kavuşunca, Palmetto'nun tüm esnafı bayram edecek."

Savannah nazikçe güldü ama bir yandan da keşke Rocky ağzını sıkı tutsaydı diye geçiriyordu içinden. Bu kadar insan ona bel bağlamıştı şimdi. Buna alışık değildi.

"Pat, senden ne haber?" diye sordu Miriam.

"Yeni mallarım geldi, Yeni Zelanda faresi yünü."

Yeni Zelanda faresi yünü mü? Şakaydı herhâlde, değil mi?

"Aa..." dedi Miriam, "Duymuştum o yünü. Yumuşacıkmış."

Demek şaka değildi.

"Oh, hem de nasıl. Dur sana bir çile vereyim. İnanmak için dokunmak gerek." Pat odanın karşı tarafındaki rafların birinden koyu mor bir çile indirdi. "Al, dokun bak. Dünyanın en yumuşak şeyi değil mi? Buna şarap rengi diyorlar."

Miriam gerçek bir sıçanmış gibi okşuyordu yünü. "Sahiden *yumuşacık*. Rengine de bayıldım." Sesi özlem doluydu.

Savannah teyzesinin tıbbi yardıma ihtiyacı olduğunu hemen anladı o an. Artrit sancılarından çok, bunama belirtileri yüzünden.

"Bana öyle bakma." dedi birdenbire Miriam, Savannah'ya ters ters bakıp. "Deli değilim ben." Pat'a döndü. "Deli miyim ben, Pat?"

Pat gülmeye başladı. "Tatlım" dedi Savannah'ya dönüp. "Belli ki hayatında hiç örgü örmemişsin. En önemli şey yünün ipliğidir. Bak bu yüne örneğin. Kaşmir kadar yumuşak. Yüzde kırkı Yeni Zelanda sıçanı postu, yüzde ellisi merinos yünü, yüzde onu da ipek. Bu sıçanlar Yeni Zelanda kivilerini ekolojik olarak tehdit ediyor. Ta oradan geliyor bu yünler anlayacağın. Yani çevresel bir yararı da var."

Miriam şarap rengi yün çilesini uzattı Savannah'ya. "Dokun şekerim. Göreceksin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Savannah çileyi aldı, neredeyse nefesi tutulacaktı. Hayatında dokunduğu en yumuşak şeydi. "Vay canına!"

"Örgü dersi almak ister misin öyleyse?" diye sordu Pat. "Teyzene güzel bir kazak örersin."

"Hayır!" dedi Savannah.

"Evet!" dedi Miriam aynı anda.

"Miriam teyze, örgü örmek gelmiyor içimden." Çileyi teyzesine geri uzattı. Kadın yanağına dayayıp okşamaya başladı yünü bu kez.

"Ben yemek pişirmeyi seviyorum." dedi Savannah.

"Bizim de kulağımıza geldi." Pencerenin yanında örgü ören anne söylemişti. Savannah'ya bakıp gülümsedi. Pencereden sızan güneş ışığı kızıl saçlarına vuruyordu. Çilli yüzüyle, klasik bir kızıl saçlıydı. Arabasında uyuyan bebeğin de saçları kızıldı.

"Ben Kenzie Griffin. Kitap Kulübü'nün üyesiyim ama ufaklık üşütmüştü, o yüzden sizinle tanışmayı kaçırdım. Nita'ya nasıl destek olduğunuzu anlattılar. Teşekkür ederim. *Gurur ve Önyargı* romanını okumak gerçekten çok hoşuma gitti. Bu çarşamba yapacağımız tartışmayı iple çekiyorum."

"Teşekkürler."

"Ben de teşekkür ederim." dedi Kenzie'nin yanında oturan siyahi Amerikalı kadın. Savannah kitap kulübünde kadını görmüştü ama adını anımsamıyordu.

Kocaman bir gülüşle, "Şekerim ben Lola May Lindon. Hem sırası gelmişken söyleyeyim, bu kasaba için yaptıklarınızı çok takdir ediyorum." dedi.

"Kasabamızın bir sinemaya çok ihtiyacı var." dedi Kenzie. "Ben de yeni taşındım buraya. Kocam deBracy şirketinde iş buldu ve bir film izlemek için bir saat yol gitmeye hiç alışık değiliz."

Savannah, Lola May tarzı bir gülümsemeyle karşılık ver-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diyse de, herhangi bir açık vermemek için tek kelime etmedi.

Dehşet verici bir durumdu bu. Herkes kendisiyle ilgili yanlış bir hisse kapılmıştı. Girişimci ya da yenilikçi biri değildi. Ne yapacağıyla ilgili en ufak bir fikri bile yoktu. İnsanlar sanki ona saygıyla bakıyor ve muhteşem bir iş çıkarmasını bekliyordu. Hâliyle korkudan ödü patlıyordu.

Hayatında önemli bir iş yapmamıştı hiç. O kadar sıradan biriydi ki.

"Keşke örgü örmeyi öğrensen" dedi Miriam hayıflanarak. "Bu Yeni Zelanda yününden mor bir kazağım olmasını ne kadar isterdim."

"Biraz düşüneyim, tamam mı? Yapacak bazı işlerimiz var. Gidelim artık."

Miriam yün çilesini Pat'e uzattı. "Öyle mi?"

"Evet."

Teyzesini kolundan tutup dükkândan çıkardı Savannah.

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Doktor Cooper'a. Artritlerine bir baksın istiyorum."

Miriam zınk diye durdu. "Doktora gitmeyi sevmiyorum." Kaşlarını çattı. "Özellikle de kandırılarak."

Savannah derin bir soluk aldı. "Tamam, bir anlaşma yapalım seninle. Hiç itiraz etmeden doktora gel. Çıkışta yine buraya gelir mor yünden alırız ve ben de kazak örmeyi öğrenirim. Nasıl?"

Melek gibi bir gülüşle aydınlandı teyzesinin yüzü. Kadının içini dışını bilmese, kendisini bir kukla gibi oynattığına yemin edebilirdi Savannah.

***

"Miriam nasıl?" diye sordu Rocky, "Cumartesi günü Doktor

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cooper'a gitmişsiniz."

"Aman Tanrım!" dedi Savannah. "Kasabada herkes birbirinin ne yaptığını biliyor. Ne kadar şaşırtıcı. Doktor Cooper moralinin biraz bozuk olduğunu söyledi ama ben endişeliyim. Orangeburg'a gidip bir MR çektirmesi için onu ikna etmeye çalışıyorum. Zor biri oldu çıktı."

Kitap kulübü akşamıydı. Son Şans Halk Kütüphanesi'ne doğru yürüyorlardı. Rocky kolunu Savannah'nın omzuna doladı. "Endişelenme şekerim. Miriam dayanaklı, güçlü bir kadın. Eski topraktır o. Eminim Harry'nin ölümünün üstesinden gelecektir."

Rocky, Savannah'nın gıcır gıcır örgü çantasına göz attı. "Bakıyorum da Pat Canaday seni de kafakola almış, ağına düşmüşsün."

"Miriam teyzenin yardımıyla, sağ olsun. İnan bana Rocky hiç beceremiyorum örgü örmesini ama Miriam teyzeye doktora giderse ona Yeni Zelanda yününden mor bir kazak örmeye söz verdim."

"Yeni Zelanda yünü mü aldın sahi? Duyduğuma göre kaşmir kadar yumuşakmış."

Savannah gözlerini devirdi. "Yoksa sen de mi örüyorsun?"

Rocky omuzlarını silkti. "Senatör Warren'ın yardımcısı olarak çalışmayı bıraktıktan sonra epey boş vaktim oldu doğrusu. Pat beni de tuzağa düşürdü. Dikkatli ol ama bağımlılık yapıyor. O yünle birkaç ilmek atarsın, sonra hoop, hayat boyu bağımlısın."

Kütüphaneye varmışlardı bile. "Jenny yine turta getirmiş." dedi Rocky. "Gidip bir dilim alacağım hemen. Eminim vişneler babasının meyve bahçesindendir."

Savannah turtalara uğramadan Molly Canaday'ın yanına seğirtti.

"Hey!" dedi Molly, Savannah yaklaşırken, "Duyduğuma göre

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

annem senin de kanına girmiş. Birkaç Yeni Zelanda çilesi ve bir örgü çantası edinmişsin hemen."

"Hayret bir şey. Cumartesi günü Yeni Zelanda yünü aldığımı bütün kasaba öğrenmiş." Çantasından acınası bir örgü parçası çıkarıp Molly'nin önüne koydu. "Ne kusurum var?"

Molly örgüyü aldı eline. "Vay canına, ne parlak renk bu böyle. Miriam'a mı örüyorsun?" diye sordu bir yandan parmaklarıyla yünü okşarken.

Savannah başıyla onayladı.

"Yok, hiç hata yapmamışsın. Çok sıkı örüyorsun ama. Biraz gevşetmelisin. Örgü insanı dinlendirmeli, amacı bu. Zen gibi."

"Tamam. Zen. Aklımdan çıkarmam artık."

"İyisi mi sen bunu sök ve yeniden başla örmeye. Ya da kazağı örmeye başlamadan, artık yünlerle öylesine bir parça ör ve pratik yap. Bende bir sürü artık yün var. Yarın Bill'in tamirhanesine uğrarsan bir çanta dolusu artık yün verebilirim sana." Molly ucubemsi mor örgü parçasını geri uzattı.

Tam o sırada, ellerinde işleri ile Jane Rhodes ve birkaç hanım geldi yanlarına. Jane Rhodes'un bebeğine ördüğü kazak hâlâ berbat durumda olduğu ve bebeğin doğumuna sadece iki hafta kaldığı için, Molly önce onun işini aldı eline. Hepsi çevresinde toplanmış, Molly'nin nasıl ördüğünü izliyordu. Gayet eğitici bir dersti bu.

"Haydi bakalım!" diye seslendi Nita birkaç dakika sonra, "Herkes örgüyü bıraksın, kitabı tartışma zamanı."

Hanımların hepsi yerlerini aldılar ama örgü örenlerin bazıları Nita'nın çağrısına aldırış etmemiş işlerine devam ediyordu. Hem konuşma hem de örgü sanatını aynı anda icra edecek kadar becerikli olmadığını düşündüğünden, Savannah örgüsünü çantasına attı.

"Hanımlar" diye söze başladı Nita, "Bazı sorularım var size

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama önce kitapla ilgili özellikle tartışmak istediğiniz bir bölüm var mı acaba?"

"Benim var." dedi Jane gözlerini elindeki örgüden kaldırıp. "Sevmediği hâlde Bay Collins ile evlenmeye karar verdiğinde Charlotte'a duyduğum saygı yok oldu. Demek istediğim, adam bezelye beyinlinin teki ve Charlotte da bunu bile bile kabulleniyor. Lizzy o papaza kapıyı gösterip çek git dediğinde neredeyse tezahürat yapacaktım."

"Kendi hayatını kendisi çizmeye karar verdiği için hayran oldum ona." dedi Molly. "Cesur kızmış."

"Tamam da..." diye lafa karıştı Jenny, "Ama kız aynı zamanda kötümserin teki. Başlangıçta sevsen bile, evlenince önünde sonunda kocandan nefret edeceksin dedi Elizabeth'e, hatırlıyor musunuz?"

"Doğru demiş." dedi Lola May Lindon. "Lyle'ın gitmesi gerektiğini anlamama altı ay yetti. Her balığa çıktığımızda daha fazla balık tutuyorum diye bana küserdi."

"Sen sus bir kere. Michael ve Charles için de aynı şeyleri söylemiştin." dedi Cathy. "Üç kere evlenip boşanan bir kadın iyi bir evliliğin ne olduğunu bilecek değil."

Lola May omzunu silkti. "Bütün o kocalar beni mutlu sondan mahrum etti işte. Bunu söyleyebilirim. Bence bir dahaki sefere bırakalım kitabı Nita seçsin. Bu okuduğumuz çok sıkıcıydı."

"Bence elinde olsa Charlotte hiç evlenmezdi." dedi Savannah araya girip. Lola, May ve Cathy'nin çatışmalarından doğan havayı yumuşatmak istiyordu. "Yani geçinecek kadar parası olsa, öyle yapardı demek istedim. Çıkıp iş bulacak hâli yoktu ki."

"Ya da sinema salonu yenileyecek hâli..." dedi Jenny. Bu sözlerdeki düşmanca tavır Savannah'yı şaşırttı. Jenny'yi tanımıyordu bile, yalnızca turtasının methini duymuştu. Yanakları al al olmuş mahcup matematik hocası Jenny, masanın karşı tarafından kendi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sine bakıyordu. Galiba Bill Ellis üzerinde bir hakkı olduğuna inanıyor, diye geçirdi aklından Savannah. Bir ara ortada endişelenecek bir durum olmadığını kulağına çıtlatmalıydı. Eğer Bill âşıksa, yaptığı gevreklere âşıktı, Savannah'ya değil. Tabii bu da Jenny'yi kıskandırmaya yeterdi. Zira söylenenlere bakılırsa, Bill aslında Jenny'ye değil, turtalarına âşıktı.

"Doğru" dedi Hettie, "O konuda haklısın Jenny. Charlotte'un güveneceği, sırtını dayayacağı bir şeyi yoktu ama Savannah'nın var. Başarılı bir iş kadını olacak. Aslında hanımlar, size bir duyurum var."

"Sırası değil Hettie, şu anda kitabı konuşuyoruz, duyuru yapmıyoruz." Nita ters ters baktı Hettie'ye, Hettie de ona.

Herkes sus pus oldu. Neden sonra Rocky, "Dinleyin beni." dedi. "Hettie, Sarah, Lark ve ben bir geliştirme kurumu kurduk. Biz—"

"Melek Geliştirme adı altında." diye devam etti Hettie sırıtarak. "Ve Savannah'ya sinema binasını yenilemesi için yarım milyon dolar vereceğiz. Yani hayatım, eğer Lizzy'nin yaptığı gibi sen de Bill Ellis'e kapıyı göstermek istiyorsan, bunu yapabilirsin."

Savannah'nın şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. "Yarım milyon dolar mı? Ama nasıl—"

"Dash senin iş planını gösterdi bana." diye açıkladı Rocky, "Ben de Lark, Sarah ve Hettie ile paylaştım. Hepimiz çok etkilendik."

"Ne yaptı, ne yaptı? Bana fikrini söyleyecekti, hâlâ bekliyorum. İyi bir plan olduğunu sanmıyordum."

"Şimdi hayatım, tartışma konusu olmaktan çıktı çünkü Melek Geliştirme, Kısmet'i yenilemen için gereken ne lazımsa veriyor." dedi Hettie kocaman bir gülümseme ile.

Rocky gülmeye başladı. "Bu kadar şaşıracak bir şey yok. Yapabilirsin Savannah ve biz de kasaba merkezinin bu sayede gerçek bir yenilenmeye gidebileceğini düşünüyoruz. Sinema binası

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir rönesansın başlangıcı olacak."

Hettie'nin yüzü sevinçten parlıyor, başını sallıyordu. "Evet hanımefendi. Yani sakın Charlotte gibi aptal bir iş yapmayasın, anladın değil mi? Bu kasabanın yaşlı hanımları tıpkı Bayan Bennett gibi gençleri birbirine yamamaya çalışır durmadan. Ama biz senin arkandayız. Senin melek yatırımcılarınız. Her şeyin düzgün gitmesi için ne lazımsa yapmaya hazırız."

Sanki Hettie başka bir gezegenden gelmiş gibi bakıyordu ona Savannah. "Yarım milyon dolar ha?" dedi yine. "Borç mu bu?"

"Hayır şekerim, bir bağış. Biz sinemanın açılmasını istiyoruz."

Onlar birer melekti. Dualarına karşılık veriyorlardı.

***

"Kahretsin." dedi Dash. "Dört vuruşta soktun topu. Daha önce golf oynadın mı yoksa sen?"

Todd omuz silkti. "Bir keresinde babam Atlantic City'de beni mini golf oynamaya götürmüştü. Ama burası gibi acayip bir yer değildi." Son Şans'ın güneyindeki Tanrı için Golf sahasındaydılar. Çocuk eliyle yenilenmiş mini golf sahasını gösteriyordu.

"Miriam teyze ve Gönüllü Hanımlar'ın üyelerinin yanında sakın acayip kelimesini kullanma. Bu sahanın yenilenmesine para toplamak için kaç kez yemek satışı yaptılar."

"Neden?"

"Kasabaya turist çeken başlıca yer burası da ondan."

"Yine de acayip." dedi Todd. On sekizinci deliğin üstünde yükselen fiber cam İsa heykeline bakıyordu.

"Kilisenin Gönüllü Hanımları'nın hepsi bu yeri benimseyip onardı. Bunu unutma. Hem seni buraya getirdiğime annen çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sevinecek."

"Niçin?"

"Çünkü her yerde İncil'den ayetler var." On sekizinci deliğin üstündeki ayete işaret etti.

"Ama annem Tanrı'yla falan ilgilenmez ki."

Dash elini Todd'un omzuna koydu, çocuk ilk kez silkip atmadı elini. Tanrı İçin Golf'te çok güzel bir akşamüstü geçirdiler. Golf topu vuruşları tam bir gösterge sayılmazdı gerçi ama çocuğun göz ve el uyumu çok iyiydi. Todd'u, Harlan Atwater'ın yaz dönemi futbol programına göndermeye kararlıydı. Kovalamaca ve frizbi oynarlarken Todd'un inanılmaz bir Amerikan futbol takımı oyuncusu olabileceğini anlamıştı. Elleri gerçekten çok iyiydi.

Golf sopalarını geri verip eve döndüler. Savannah verandada Miriam'la sohbet ediyordu. Hayret, diye düşündü Dash, kitap kulübünden erken ayrılmış olmalıydı.

"Anne, Tanrı İçin Golf'te mini golf oynadın mı hiç?"

Savannah gülümsedi. "Hem de birçok kez."

"Biraz acayip bir yer ama bayağı eğlenceli."

"En çok kurbağaları severdim." dedi annesi.

"Ben de onları sevdim. Dash dedi ki paskalya eğlencelerinde kurbağa zıplatacaklarmış. Beni kurbağa yakalamaya nehir kıyısına götürecek."

Savannah kaşlarını attı. "Kurbağa mı zıplatacaklar?"

"Ay, evet." dedi Miriam, "Çok eğlenceli geçer. Sen yalnız yazları gelirdin buraya Savannah. Tabii çok şey kaçırırdın. Büyükbaban Dash'i nehre götürür, birlikte kurbağa avlarlardı. Hani bir gün senin kurbağa ikinci gelmişti, hatırlıyor musun Dash?"

"Adı Frogzilla'ydı. Koskoca bir kurbağaydı."

"Şaka yapmıyorsunuz siz, değil mi?" dedi Savannah.

"Ne münasebet! Ev gibi, samimi bir yerdir Son Şans. Mark

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Twain burada yaşasaydı çok rahat ederdi." dedi Miriam. Todd'a baktı sonra "Mark Twain'in o öyküsünü okudun mu sen Todd? Hani zıp zıp zıplayan kurbağa öyküsünü?" diye sordu.

Çocuk hayır der gibi salladı başını.

"Okumalısın. Sanırım Harry'nin kütüphanesinde var o kitap. Kurbağa zıplatma yarışına gitmeden, o öyküyü mutlaka okumalısın." Miriam, Dash'e yüreğinin yağlarını eriten bir gülümsemeyle baktı.

Ama Savannah kendisine sanki aklını kaçırmış gibi bakıyordu. Oğluna dönüp, "Sen ev ödevini yaptın mı bakalım?" diye sordu.

Todd gözlerini devirdi. "Dash beni golfe götürmeden önce ödevimi yapmamı şart koştu."

Savannah'nın yüz ifadesi yumuşar gibi oldu. Dash bir sıcaklık hissetti içinde. Kahretsin. Savannah'yı memnun etmek ne hoş bir duyguydu! Ama aynı zamanda tehlikeli. Aklından çıkarmamalıydı bunu. Zaten o gülüşe abayı yakmıştı bile.

"Haydi, yatma zamanı. Git, soyun ve yatağa gir. Birazdan gelip üstünü örterim." dedi Savannah.

"Ooof, büyüdüm ben artık." Çocuk arkasını dönüp arkasından kapıyı vurarak eve girdi.

Miriam kıkır kıkır gülüyordu. "Çocukların kapılarla ne alıp vermediği vardır, bir türlü aklım ermez."

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu Savannah, Dash'e bakıp.

Adamın nedeni belirsiz, sıcak duyguları buhar olup uçuverdi. Savannah bir şeye bozuk çalıyordu. Hissediyordu. Omuzları gerilmişti. "Elbette." Sallanan koltuğa doğru yürüdü.

"Burada değil. İçeride."

"Tatlım, bu adamla birlikteyken gözlerini dört aç, tamam mı?" dedi Miriam.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden gözlerini dört açacakmış?" diye sordu Dash ama cevap alamadı.

Miriam gülümsüyor, gözlerinin içi parlıyordu. Kim bilir teyzesi ne dolap çeviriyordu yine.

Savannah'nın peşinden oturma odasına girdi Dash. Kadın ellerini kalçalarına dayadı.

"İş planımı Rocky'ye göstermene kim izin verdi?"

"Sır olduğunu bilmiyordum."

"Bak, planımı tamamlamamıştım bir kere. Bana nasıl düzelteceğimi söyleyesin diye verdim sana. Planımın Rocky'ye, Rocky'den Hettie, Sarah ve Lark'a kadar gideceği hiç aklıma gelmemişti. Lark'ı tanımıyorum bile."

"Şerifin karısıdır. Şerif Stone, Rocky'nin ağabeyidir. Yazları buraya geldiğin günlerden Stone'u hatırlıyorsun herhâlde, değil mi?"

"Şöyle böyle. Dash, plan sadece taslak hâlindeydi, yanlışlarımı düzelt diye verdim sana."

"Ama yanlışın yoktu ki."

"Yok muydu?" Gerçekten şaşırmış gibiydi Savannah.

"Hayır. Gayet iyi bir plandı."

"Neden söylemedin?"

"Benden öğüt isteyeceğin aklıma gelmedi."

"Elbette istiyordum. Yoksa sana planı niye vereyim ki?"

"Senin sinema binana yatırım yapacağımı söyledim diye."

Gözlerini kısarak baktı Savannah. "Ve ben de sana paranı istemediğimi belirttim."

"Tamam işte. Ben de tam bu yüzden planını Rocky ve kızlara verdim. Kasabaya çekidüzen vermek için Son Şans'ta yatırım yapmaya karar verdiklerini duydum, senin de Kısmet'i yenileme planın vardı. Anlayacağın, ben yalnızca arabuluculuk yaptım. Hani Mim teyzeninki gibi ama bu biraz farklı tabii."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kaşlarını çatmış karşısında duruyordu Savannah.

"Ne yaptılar sana tatlım? Kitap kulübünde planını mı eleştirdiler?"

"Yok, bana yarım milyon dolar bağışta bulunmak istiyorlar. O kadar paraya ihtiyacım olduğunu sanmıyorum aslında. Yarım milyon dolarla ne halt edeceğim?" Sesi iyice yükselmişti. Sahiden keyfi kaçmıştı.

"Hayalini gerçekleştirmek için yarım milyon dolar almak fena bir şey mi tatlım? Neden sinirleniyorsun?"

Savannah tek kelime etmedi. Sırtı kazık gibi olmuştu.

Bir süre duygularıyla savaştı Dash. Vazgeçmeliydi. Kadına doğruyu söylemeliydi. Yapması gereken işlerin listesi çok uzundu. Ama yapamadı, tam eskisi gibi, bir bağımlı gibi davrandı. Kadının arkasına geçip ellerini omuzlarına koydu. Kemikleri ufacık, teni sımsıcaktı. Kadını döndürüp geçen cuma yaptığı gibi dudaklarından öpmek istiyordu. Bu dürtüye tüm enerjisiyle karşı koymalıydı.

"Sana çok kızdım." Alçak sesle söylemişti bunu Savannah ve hiç de kızmış gibi durmuyordu. Ancak, o alçak ses Dash'in içini yaktı.

"Sana bir iyilik yapmak istedim prenses. Hem güzel bir iş planı çıkardığını düşünmesem, neden gidip Rocky'ye göstereyim ki?"

Savannah döndü.

Dash, derhâl ellerini blucinin cebine soktu. İstediği kadar bakabilirdi ama dokunmak yasaktı.

Bakmak bile yetiyordu çünkü bir şeyler değişmişti. Savannah cenaze için kasabaya ilk geldiğinde, Dash'e çok sıradan bir kadın gibi gelmişti. Hoş sarı saçları ve uzun bacakları vardı ama aman aman güzel bir kadın denemezdi. Zamanla Todd'a bakarken gözlerinin nasıl ışıldadığını, ev işlerinde Miriam teyzeye nasıl yardım ettiğini, mutfakta yalnız çalışırken nasıl kendi kendine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Alabama şarkıları söylediğini fark etmişti.

Ne olmuştu da insanın aklını başından alacak kadar güzel bir kadına dönüşmüştü? Nasıl olmuştu bu? Kadına karşı algısı nasıl bu denli değişmişti?

Tehlike zilleri çalıyor demekti. Açık ve net.

"Hazırladığım planı sahiden beğendin mi?" diye sordu Savannah.

"Evet. İnşaat müteahhitleri ile saatlerce konuştun telefonda herhâlde. Verdiğin sayılar tam isabet."

"Nereden bildin?"

Tanrım. Yine yakalanmıştı işte. Hiç bozuntuya vermedi. "Tecrübe diyelim." diye geçiştirdi. Yapılacak işlerin tahmini rakamlarını hesaplamak için saatlerce kafa yorduğunu itiraf etmeyecekti elbette.

"Ama yarım milyon dolar gerekmez ki."

"Sen de hepsini harcamazsın. Gerçi yarım milyon doların varsa, bir mimara danışabilirsin. Binayı eski eser olarak kaydettirir, ona yakışacak bir restorasyon yaptırabilirsin."

Araba farları karşısında ne yapacağını şaşırmış ürkek bir geyik gibi baktı kadın ona. Tam otuz saniye boyunca tek bir laf etmedi. Savannah'ya bakmak adamı çılgına çeviriyordu.

Ama girdiği yoldan dönmeyecekti. Dot'un Barı'na gidip kola içmek gibi bir şeydi bu. O şeytanı nasıl alt etmişse, bunu da edecekti.

"Ne o Savannah? Korkuyor musun yoksa?" diye sordu.

Çenesi hafifçe titredi ama sessizliğini bozmadı Savannah.

Kadını kollarının arasına almamak için zor tutuyordu kendisini. "Her şey iyi olacak. Planını hayata geçirmeye başla yeter. Önce başka sinema salonlarının nasıl yenilendiğini gözden geçir. Bak bakalım hangi mimarlarla çalışmışlar. Bu arada binayı bir güzel temizletirsin. Mimara karar verip danıştıktan sonra, bir müteahhit

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bulmalısın. Adım adım gideceksin."

Adam sanki kendi kendine konuşuyor ve günlük mantrasını tekrarlıyordu.

"Tertemiz, net yarım milyon dolar bu. Sarah Rhodes neden böyle bir iyilik yapsın ki bana? Rocky ile ben iyi arkadaştık tamam anladık da Tulane en az senin kadar sinir ederdi beni."

"Tatlım, adam benim yanımda melek sayılır." Gülümsedi Dash. "Bence bu işin arkasında Hettie var. Kraliçe Arı bana yüzlerce kez sinema salonunun yenilenmesi gerektiğini söyledi. Hem ikna kabiliyeti oldukça güçlüdür. Yani anlayacağın, sen de araziye uy. Burada durup öfkeni benden çıkarma. Bu işle bir ilgim yok. Yürütebilecekleri bir proje arayan insanlara senin planını sunmaktan başka ne suçum var ki?"

Arkasını dönüp odasına çıkmak üzere merdivenlere doğru yürüdü. Umarım peşimden gelmez ve yine umarım yalanlarıma inanmıştır, dedi içinden.

***

Hettie yemek masasının ortasındaki mumu yaktı. Uzun zamandır yanında çalışan kâhyası Violet Easely bu kez iyice döktürmüştü. Sofra gösterişsiz ama çok zarif kurulmuştu. Violet'ın fırında ısınmakta olan kızarmış tavuğu insana parmaklarını yedirtebilirdi.

Büyük ihtimalle içerdiği yağ miktarından dolayı bu kadar lezzetliydi.

Kapının zili çalınca Hettie heyecanla koştu. Kalbi küt küt atıyordu. Elinde Lillian'ın bahçesinden bir demet gül ile İsa'nın Kilisesi'nin papazı duruyordu karşısında. Alnına düşen koyu siyah bukleleri ve ciddi bakan derin mavi gözleri vardı. İnsanı şaşırtacak kadar yakışıklı bir adamdı Bill. Her ne kadar Hettie kabullenmek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

istemese de adam beyninin arkasında bir yerde duruyor ve aklından hiç çıkmıyordu. Onunla her buluşma gizli bir zevk demekti.

"Hey!" dedi beceriksiz bir liseli öğrenci gibi.

"Violet'ın kızarmış tavuğunun kokusu mu bu yoksa?"

"Lillian'ın gülleri mi bunlar acaba?"

Adam birazcık gerildi.

"Yapma Bill, sana takılıyorum sadece. Gülümse biraz."

Bill'in dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. Gamzesi çıktı ve kayboldu. Kapının eşiğinde durup Hettie'nin gözlerinin içine baktı uzun bir süre. Bu türden bağlantı kurdukları anlar her ikisini de mahcup ediyordu.

Hettie çiçekleri alıp Bill'i masaya davet etti. Violet'ın tavuğunu yedikten sonra limonlu turtayı ve kahveyi oturma odasına götürdüler. Yan yana oturup kilisenin inşaat fonu için hazırlanan son mali tabloları incelediler. Hettie bir süredir bu iş için para toplamayı ve sosyal faaliyetler düzenlemeyi üstlenmişti. Aynı zamanda mali işler sorumlusuydu.

"Doğrusu Hettie, yaptıklarınla ne kadar övünsen az. Ancak altı ay sonra bu kadar parayı toplayabiliriz diye düşünmüştük ama sen bunu da kısa sürede becerdin. Aynı zamanda Tanrı İçin Golf sahasının yenilenme projesini yönettin. Bütün bunları yaparken, bir yandan da Jimmy'nin ölümü ve tavuk fabrikasıyla uğraşıyordun. Pes doğrusu. Para sihirbazı olduğunu bilmezdim."

"Matematikte hep iyiydim. Maalesef onu kullanabilecek fırsatım olmadı. Tabii —en azından Jimmy—"

Cümlenin arkasını getiremedi. Jimmy'nin öldürülmeden önce yaptığı kötü şeylerin hepsini Bill'in bildiğinden emindi. Tavuk fabrikasını akıl almaz bir biçimde kötü yönetmişti. İşin acıklı tarafı, tam da bu işleri düzeltmeye başlamışken öldürülmüş olmasıydı. Jimmy gerçekleri kabullenip iyi bir adam olmaya karar verdiği için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vurulmuştu aslında. Hettie bunun sorumluğunu hep hissedecekti.

Parmaklarını birbirine kenetleyip ellerine baktı.

"Ne oldu Hettie? Bir sorun mu var?" diye sordu Bill kaygıyla. Hettie'nin endişeli olduğunu hissederdi hep. Ve ne yapıp edip onu neşelendirmenin bir yolunu bulurdu.

"Tavuk fabrikasında işler pek iyi gitmiyor ama bir şekilde altından kalkacağız."

"Madem işler kötü gidiyor, Melek Geliştirme ile neden uğraşıyorsun? Beni yanlış anlama sakın. Harika bir fikir bence ama Savannah'ya bu kadar para teklif etmenize çok şaşırdım. Bana kalırsa Hettie, başkalarına yardım etmeye o kadar kaptırıyorsun ki kendini hiç düşünmüyorsun."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Başkalarına yardım etmem gerektiği fikriyle yetiştirildim. Bir papaz olarak, en azından senin bunu anlaman gerekir."

Bill uzanıp Hettie'nin ellerini okşadı. Avuçları sıcak ve erkeksiydi. Bu dokunuş Hettie'nin içinde hiç de istemediği duyguları alevlendirmişti. Yalnızca Bill'e karşı duyguları değil. Genel olarak duygularını. Hettie özgürlüğünü istiyordu, hem de her şeyden çok.

"Hayırseverliğe elbette inanırım. Ama bence hayırseverlik önce insanın kendi içinde başlamalı. Başında bir sürü dert var. Tek yapman gereken yardım istemek."

Kadın gülümsedi. "İstiyorum tabii. Her gece. Dua ediyorum. Ve Tanrı'nın beni gözeteceğini biliyorum."

Bill yine okşadı elini. "Kimi zaman bana ilham kaynağı oluyorsun, farkında mısın?"

Adamın elini sımsıkı tutmak istedi ama tuttu kendisini Hettie.

"Ama merak ediyorum da" diye söze girdi Bill. "Hepiniz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Savannah'ya büyük bir para veriyorsunuz. Üstelik kadının herhangi bir iş deneyimi yok. Bu para nereden geldi? Bence, madem bir yatırım yapmak istiyorsunuz, neden bu senin tavuk fabrikası olmasın? Hâlâ kasabanın en büyük işvereni."

"Öyle ama ben Melek Geliştirme'nin yönetim kurulundayım ve dolayısıyla onlardan para isteyemem. Hem yardıma ihtiyacım yok. Bir şekilde halledeceğim. İşler, yavaş da olsa yoluna giriyor."

"Soruma cevap vermedin. Para nereden geldi?"

"Yatırımcılarımız var. Tulane Rhodes çok zengin. Lark Rhodes'a babasından epey para kaldı. Hugh deBracy'nin işi inanılmaz iyi gidiyor. Bu insanlar Son Şans'ın devamlı gelişen, canlı bir kasaba olmasını istiyor. "

"Yine de korkunç bir para bu."

"Sorun ne? Yoksa sen Kısmet'in küllerinden doğmasını istemiyor musun?"

"İstiyorum, sanırım."

"Sanırım mı? Savannah adına memnun olmadın mı? İkinizin bayağı yakın olduğunu sanıyordum. Söylentilere bakılırsa neredeyse karı koca oldunuz bile."

"O kadar uzun boylu değil. Mükemmel bir kadın. İyi bir anne, iyi bir aşçı, hem dün gece bize piyano da çaldı. Oldukça hünerli."

"Eminim öyledir." Hettie kıskançlığını yenmeye çalışıyordu. Kendisi ne doğru dürüst yemek pişirebiliyordu ne de herhangi bir müzik yeteneği vardı. Ne de vücudu Savannah'nın düzgün vücut kıvrımlarıyla boy ölçüşebilirdi. Tek bildiği, finans hesapları yapmak ve onlara kafa yormaktı.

Kahvesinden bir yudum aldı. "Peki, çalışan bir kadınla evlenmek sana uyar mı?" diye sordu, çirkin bir soru olduğunu bile bile.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çalışan kadınlara karşı değilim."

Adamın seçtiği kelimeler Hettie'yi gülümsetti. "Evin dışında çalışan kadınları demek istedin, değil mi? Çalışan kadın bambaşka bir anlama geliyor."

Bill'in espriyi anlaması bayağı uzun sürdü. Yüzü kıpkırmızı kesildi ama sonra toparlayıp gülmeye başladı. "Aa tabii, Son Şans caddelerinde çalışan kadınlar fikrine Lillian Bray'in şiddetle karşı çıkacağına eminim."

"Evin dışında çalışan kadınlara da pek olumlu bakmaz." dedi Hettie.

"Ben aldırmam. Üstelik Savannah'nın çok başarılı olacağına da eminim."

"Peki seni mutlu eder mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Elbette. Hayranım o kadına." dedi Bill.

"Senin adına memnun oldum."

"Sahi mi?" Bill tek kaşını kaldırdı.

İçinde kopan fırtınayı hissetmiş miydi acaba? Kıskanması için bir neden yoktu ortada. Savannah'nın projesine destek olmak için elinden geleni yapmıştı. Karmaşık duygulardı bunlar. Aldırış etmemeliydi. Hayatında ilk kez özgürdü ve her dakikasının keyfini çıkarıyordu.

"Sen ve Savannah adına *gerçekten* mutluyum, Bill. Gönüllü Hanımlar her rahibin mutlaka evli olması gerektiğini düşünüyor. Bence sana uygun bir kadın. Az önce belirttiğin gibi, başarılı biri olmaya aday üstelik."

"Öyle ama Son Şans'ta birçok başarılı kadın var. Bir erkek karar vermekte zorlanır. Senin örneğini ele alalım. Ne kadar çok şey yaptın bu kasaba halkı için. Golf sahasını canlandırdın. Tavuk fabrikasını kurtarmaya uğraşıyorsun. Kasaba merkezini geliştirme olayının bir parçasısın. Kilise için büyük bağış topladın. Herkesin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sana taktığı isme yaraşır bir hayat yaşamaya başladın."

"Hangi isim? Kraliçe Arı mı? Hiç de hoş bir lakap değil bence."

"Bence hoş." dedi Bill.

Demek adam yaptığı işleri hem fark ediyor hem de takdir ediyordu. Hettie kendisini güçlü ve özgür hissetti.

***

Zeph manolya ağacının gölgesinde durmuş evi izliyordu. Hava kararmak üzereydi. Elindeki yavru kedi özgür kalmak için debeleniyordu. Bırakırsa temelli gidecekti bu yaratık.

Birkaç yıl önce Noel'de aynen böyle bir yavru kedisi vardı. Annie onu bulsun diye, İsa'nın Kilisesi'nde bebek İsa'nın yattığı yemliğe gizlemişti.

Ama şimdi Paskalya zamanıydı ve bebek İsa'nın yatağı falan yoktu.

Maple Caddesi'nde evlerin ışıklarının teker teker yandığını izleyerek uzun bir süre durdu karanlıkta. Nedense bir türlü kapıyı çalamıyordu.

Tam arkasını dönüp kamyonuna geri dönecekken, ön kapı açıldı. "Hey, orada öyle heykel gibi dikilen sen misin Zeph Gibbs?"

Nita evinin önüne çıkmış Zeph'e bakıyordu. Çok güzel bir sarı elbise vardı üstünde. Bahar mevsimine benziyordu. Bluff Caddesi'nde açan fulyaları andırıyordu. "Hanımefendi..." dedi. Sesi boğuk çıkmıştı. Arkasında duran hayaletin kendisine güldüğünü duyar gibi oldu.

"Ne var elinde?" diye sordu Nita.

Bütün cesaretini toplayıp caddenin karşı tarafına yürüdü Zeph. Nita'nın bahçesinin kenarında durdu. "Küçük bir yavru kedi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hanımefendi."

"Tanrı aşkına, bana hanımefendi demeyi bırak Zeph, aynı okula gittik."

"Evet hanımefendi, pardon Bayan Nita."

"Getir bakalım yavru kediyi buraya."

Zeph çimlere basıp ilerledi ama hayaletin hâlâ arkasında durduğunun farkındaydı. Umarım Nita hayaleti görmez diye düşündü. Görürse, korkabilirdi. Nita'yı korkutmak istemiyordu.

Verandanın basamaklarının başına gelince yavru kediyi uzattı.

"Küçük, benekli bir kedi. Biri birkaç gün önce onu bataklığın oraya bırakmış."

Nita verandadan kendisine bakıyordu. Kadının koyu, iyilik dolu bakışlarında kendini kaybetti Zeph. Nita basamakları inip kediyi eline aldı. Ve o anda nasıl olduysa, birdenbire minik kedi debelenmekten vazgeçti.

Zeph sonra ne olacağını biliyordu. Nasıl bildiğini bilmiyordu ama biliyordu işte. Nita'nındı bu kedi.

"Ay, ne şeker şey. Erkek mi?"

"Evet, hanımefendi."

Nita kaşlarını çattı. "Bana hanımefendi deme demiştim sana."

Başını salladı. "Bir kediniz olması hoşunuza gider diye düşündüm."

"Onun için mi evi gözetleyip duruyordun karşıdan?"

"Beni gördünüz mü?"

"Gördüm tabii. Hatta sen olduğunu anlayana kadar korktum biraz. Öyle hiç kımıldamadan ayakta dururken bir hayalete benziyordun. Nasılsın Zeph?"

"İyiyim Bayan Nita." Kadına adıyla hitap etmek biraz tuhaf

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geliyordu. Son Şans'ın en güzel hanımıydı Nita.

"Hâlâ bataklığın orada mı yaşıyorsun?"

"Hayır hanımefendi. Bataklıkta yaşamıyorum. Bluff Caddesi üzerinde kendime bir ev kurdum, fulyalı evin hemen yanında. Çiçeklerin hepsi açtı. Yılın bu zamanı çok güzel oluyor orası."

"Artık bataklığın orada kamp yapmadığına çok sevindim. Ne yapıyorsun son zamanlarda Zeph?"

"Oh, balık tutmaya ya da avlanmaya gitmediğim zaman, ahırlarda Bay Dash'e yardım ediyorum."

"Ya! Bilmiyordum bunu. Gerçek bir işin olduğuna da sevindim."

"Kediyi alacak mısınız?"

Nita benekli yavruya baktı. "Epeydir bir kedim olsun istiyordum. Sen biliyor muydun bunu?"

Zeph gülümsedi. "Evet, hanımefendi."

Nita yine çattı kaşlarını.

"Pardon, Bayan Nita." diye düzeltti çabucak.

"Bir kedi istediğimi nereden biliyordun?"

Zeph omuz silkti. "Tam olarak nasıl oldu bilmiyorum. Bu kediyi görünce aklıma ilk siz geldiniz." Konuyu hemen değiştirmeliydi. Başıboş hayvanlarla ne yapması gerektiğini hep hayalet söylerdi kendisine ama bunu kimsenin bilmesini istemiyordu. Bütün başıboş hayvanların hayalete gelmeleri de biraz tuhaftı doğrusu.

Zeph bir adım geri çekildi. "Peki, çarşamba akşamı hanımlar ne dedi *Gurur ve Önyargı* ile ilgili? Beğenmişler mi? Doğrusunu isterseniz ben en çok *Emma'yı* sevdim."

Nita kaşlarını iyice çattı. "Sen o kitapları okudun mu yoksa?"

"Evet, Bayan Nita. Çok okurum ben. İkinci el dükkânından alıyorum, okuyunca yenisiyle değiş tokuş ediyorum." Bir adım daha attı geri. Hayalet sabırsızlanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gitmeliyim şimdi." dedi Zeph.

"Madem kitap okumayı seviyorsun, kütüphaneye gel Zeph. Kütüphane kartın yok mu?"

"Yok, Bayan Nita."

"O zaman bir tane çıkaralım sana. Jane Austen'i seviyorsan, neden kitap kulübüne gelmiyorsun?"

Gerisin geri giderken, "Hayır, Bayan Nita." dedi Zeph. "Öyle bir şeye vaktim yok. Hayır efendim. Akşamları çok işim oluyor."

Sokaklarda gezmek ve hayaleti dizginlemek gibi.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 11

Cumartesi günü Savannah en eski blucinini, bir zamanlar Greg'e ait olan oduncu gömleği ve ağır iş eldivenlerini geçirdi üstüne.

Kısmet'in kapısını açarak Dash'in büyük bir cömertlik sergileyip kendisine bir günlüğüne ödünç verdiği Harry amcadan kalma kamyondaki bir dolu temizlik malzemesini içeri yığdı.

Melek Geliştirme'nin çekini ancak bir sonraki hafta tahsil edecekti. Perşembe günü birkaç mimar ve müteahhit ile randevu ayarladıysa da sabırsızlanıyordu. Profesyonel bir temizlik ekibi ile anlaşması gerekirdi aslında ama bugün yapmayı tasarladığı işler kolaydı. Öncelikle lobideki ahşap doğramaları kurtarmaya bakacaktı, yoksa kolonların ve barın üstündeki o güzelim oymalara yazık olurdu. Sonra salonun üstündeki dairenin durumunu gözden geçirmeli ve onu yenilemek için de bir plan yapmalıydı.

Lobinin orta yerinde durmuş yapılacak işlerin ağırlığı altında ezildiğini hissediyordu. Binanın her tarafı dökülüyordu. Tek başına herhangi bir işin ucundan tutabileceğini düşünmek bile saçmalıktı.

Olumsuz düşünceleri kafasından sildi. Beyninin içindeki oyunbozanın dediklerine kulak asmayacaktı.

Lobinin çevresine birkaç fare kapanı dizerek kararlılıkla işe

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

koyuldu ve sonra gömleğinin kollarını sıyırıp hademe odasına girdi. Sular idaresine cuma günü telefon etmişti ve evet, sular akıyordu. Kovayı suyla doldurduktan sonra biraz temizlik sabunu ekledi içine.

Şekerleme tezgâhının üstündeki kir tabakasını ovmakla işe başladı. Yirmi dakika ya geçmiş ya geçmemişti ki yüksek perdeden, tiz bir ses geldi kulağına.

Ciyaklama, fare kapanlarının birinden geliyordu. Sevimli gri bir fare kapanın içindeki yemi yutmuş, can havliyle yeşil plastik kutudan dışarı çıkmaya çabalıyordu.

Tanrım. Fare kapanlarını koyarken sonra ne olacağını hiç düşünmemişti. Fareyi kasabanın dışında bir tarlaya bıraksa, ya bir kediye ya bir şahine veya belki bir baykuşa yem olacaktı.

Ya zavallı fare? Bir eşi var mıydı acaba? Belki minik bir yavrusu?

Tabii işin fiziksel boyutu da vardı. Farenin canını bağışlamak için önce o kutuyu tutmalı ve bir şeyler yapmalıydı. İğrenç.

Gözlerini kapatıp yol göstermesi için yakardı Tanrı'ya.

"Hey, prenses." Dash'in gür bariton sesi onu fare açmazının içinden çekip aldı. Gözlerini açıp adama baktı.

Beyzbol kasketi, beyaz tişörtü ve solmuş blucininin yanı sıra adamın daracık kalçalarına dolanmış ciddi bir alet edevat kemeri vardı.

Savannah "Hey..." dedi belli belirsiz. Ağzı kurumuştu. Dash insanın aklını başından alacak kadar seksiydi.

Dash, ağır adımlarla yürüyüp kapanın içinde zıvanadan çıkmış fareye baktı. "Neden bu modern fare kapanlarını aldın ki tatlım? Zehir çok daha iyi bir çözüm. Gerçi zehirlenince de bu yaratıklar duvarın içinde bir yerlere girip geberiyorlar ve feci pis kokuyor. Benim tercihim fareleri derhâl öldüren eski moda kapanlar."

Kadın uzun uzun baktı ona. Dalga geçiyordu herhâlde,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değil mi? Söz konusu Dash olunca dalga geçip geçmediğini kestirmek pek kolay değildi. Bu sefer tuzağa düşmeyecekti. "Merhametli olmak istedim."

Yarım gülümsemesi belirdi yine adamın dudaklarında. "Fare pisliğinin pek çok hastalığa neden olduğunu biliyorsun herhâlde."

"İnsanca davranmanın çok karmaşık bir mesele olduğunu şimdi anladım."

Adam bir kahkaha atıp kutuyu aldı ve salondan dışarı çıktı. İki dakika sonra geri gelmişti ama elinde ne kapan vardı ne de fare.

"O fareye ne yaptığını öğrenmek bile istemiyorum."

"Emin ol çaresine baktım." Savannah'nın kurduğu diğer kapanlara göz gezdirdi. "Bunlar gidecek. Bu tür kapanlarla savaşı baştan kaybedersin."

Hepsini toplayıp bir çöp poşetine doldurdu Dash. "Bir kedi almalısın." dedi.

"İstemediğim bir köpek var zaten evde."

"O köpek senin değil. Todd'un köpeği."

"İyi de Todd onunla ilgilenmediği zaman ne olacak? Köpeği kim dışarı çıkaracak?"

"Şimdiye dek ben baktım. Anlayacağın Şampiyon senden çok, olsa olsa benim köpeğim. Neyse, mesele Todd'un köpeği değil şimdi, konuyu değiştirme. Bu bina için fareleri yakalayacak işini bilen bir kediye ihtiyacın var. Bir kedi alırsan, hem fare hem yılan probleminden kurtulursun. Hatırladığım kadarıyla büyükbabanın bu binada peş peşe bir sürü kedisi olurdu."

"Yılan sorunum yok. Beni korkutmaya çalışıyorsun ama on yaşındayken davrandığım gibi hareket etmemeye kararlıyım. O günden bu yana biraz büyüdüm."

Dash kadını tepeden tırnağa süzdü. Bu tarz bakışları daha önce, aşk hayatına renk katmak için kız arkadaşlarıyla bara gitti-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğinde görmüştü Savannah. O bakış aslında kesişmek gibiydi. Ve her nedense Dash'in kendisini kesmesi hiç de fena gelmiyordu. Aslında bayağı iyiydi.

"Biraz büyüdüğüne *hiç* kuşku yok." dedi Dash ağır ağır. Gözlerini kadının göğüslerine dikmişti.

"Doğrudur, büyüdüm. Bu binada yılan olmadığına da eminim."

Dash omuz silkti. "Nasıl istersen, prenses. Genelde olur. Bana sorarsan sana bir kedi gerekiyor."

Şekerleme tezgâhına doğru yürüdü Dash. "Bu ahşap doğrama gerçekten çok güzel, değil mi?" Açıkça konu değiştiriyordu. İyi. Bu değişimi, kendisinin olgunlaştığına ve Dash'in ne zaman dalga geçtiğini ya da onu kestiğini anlamasına yorabilirdi.

"Tahta yer yer bozulmuş." dedi Savannah. "Elden geçmeli ve bazı yerleri değiştirilmeli. Bunu doğru dürüst yapacak birini nereden bulacağım kimbilir."

"Büyük olasılıkla, kediyi bulacağın yerde."

Savannah kaşlarını çattı. "Yeter bu kedi muhabbeti, vazgeç lütfen."

"Özür dilerim prenses. Senin sorunlarına Zeph Gibbs çare bulabilir diye düşünüyordum."

"Kim o?"

Gülümsedi adam. "Az bir şey hayalet olur kendisi."

"Hayalet mi?"

"Yok canım ama çok utangaç. Vietnam savaşından döndüğünde çok değişmişti, farklı bir adamdı sanki. Ona ahırlarda iş verdim ve gördüm ki meğer çok usta bir marangozmuş. Üstelik kedilere çok düşkün. Bana devamlı kedi bulur, çünkü ahırımda yılan olması hiç işime gelmez. Buradaki ahşap işlerinden ve fare probleminden söz ederim ona. Sana yardım etmeyi kabul ederse, hem paradan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tasarruf edersin hem de sinirlerin bozulmaz."

"Teşekkür ederim ama bu işleri yapacak profesyonel birini bulabilirim. Hem söylesene, senin ne işin var burada?"

"Yardıma geldim."

Savannah uzun uzun baktı Dash'e.

"Ne o? Yoksa sana yardım edebileceğimi düşünmüyor musun?"

"Şaşırdım sadece." Gerçi şaşırmış falan değildi. Dash kendisine pek çok konuda yardımcı olmuştu. Alet kemeri çok yakışıyordu ona. Aletleri nasıl kullanacağını da biliyordu herhâlde.

"Yukarıdaki dairede bir dolanıp eksiğine gediğine bir bakarım demiştim."

"Ha, şimdi anladım. Evden taşınacağım günü dört gözle bekliyorsun demek."

Gülümsedi Dash yine. "Ha şunu bileydin hanımefendi. Her sabah seninle burun buruna geldiğimde bornozumu geçirmek zorunda olmaktan bıktım."

Bunu söylerken gözleri parlamıştı ve bir kez daha dalga geçtiğini anladı Savannah. Şaşkın beyni uygun bir karşılık bulana kadar, adam arkasını dönmüş merdivenlere doğru yürüyordu.

"Bornoz giymek zorunda değilsin." diye seslendi arkasından.

Adam hiç karşılık vermeden Wrangler blucinine sarılı kıçını göstere göstere yürümeye devam etti. Lamı cimi yok, Dash Randall'ın resmen çok seksi bir kıçı vardı. Gerçekten tahrik ediciydi. Bornozunu giymekten keşke vazgeçse de şunu daha iyi görebilsem diye geçirdi aklından Savannah.

Savannah temizlik işine daldı yine ama dengesi bozulmuştu bir kere. Beş dakika sonra korkunç bir şangırtı ile dengesi hepten altüst oldu. Şangırtıyı Dash'in iki dilde birden ettiği küfürler izledi. İspanyolca küfürleri yıllarca birlikte oynadığı Latin Amerikalı oyun-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

culardan öğrenmiş olmalıydı.

"Dash, iyi misin?" diye bağırdı Savannah. Yüreği ağzındaydı.

Süngeri fırlatıp kauçuk eldivenlerini sıyırdı. Merdiven sahanlığına geldiğinde, basamaklardan aşağı neredeyse yuvarlanan Dash'i gördü. "Yukarıda projeksiyon odasında çıngıraklı yılanlar var tatlım. Kaç tane var bilmiyorum. Ödüm patladı ve kapıyı örter örtmez hayvan denetim merkezini aradım. Derhâl terk etmeliyiz burayı. Daha kaç tanesi cirit atıyordur ortalıkta kim bilir."

Savannah gözünü kırptı ve "Yemezler Dash" dedi. "İkinci ya da üçüncü kez aynı numarayı yutmam. Bence sen derhâl git. Eğer buraya bana şaka yapmaya geldinse, ben—"

Savannah cümlesini bitirmeye fırsat bulamadan, Dash, Wrangler'e sarılı kıçını daha yakından görebileceği şekilde onu bir patates çuvalı gibi sırtlamıştı bile. Çok güzel bir popoydu ama sahibine karşı öfkeliydi.

"Dash, bırak beni."

Hiç karşılık alamadı. Tersine, çığlıklarına ve seksi kıçına yediği yumruklara rağmen hiç istifini bozmadan merdivenlerden aşağı indi Dash.

Nihayet sinema binasının dışındaki kaldırımda yere bıraktığında, Savannah hâlâ bağırıp çağırıyordu.

"Seni zorba, sinir bozucu, kovboy şapkalı, herkesle dalga geçen eşek—" Savannah adamın üstüne yürüdü ama adam yumruğu çenesine yemeye ramak kala kolundan tuttu.

"Biliyorsun prenses, bu kahrolası asabiyet hep vardı sende."

"Orada yılan falan yok. Sırf benim canımı—" Kelimeleri yutmak zorunda kaldı çünkü tam o anda üzerinde Allenberg Hayvan Denetimi yazan bir kamyon virajı dönmüştü.

Çok geçmeden Pat Canaday ve iki müşterisi karşıdaki tuhafiyeden dışarı fırladı. "Hey Savannah, Dash seni rahatsız mı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ediyor şekerim? Bill Ellis'i çağırayım mı?" diye bağırdı Pat.

"Vay canına..." diye mırıldandı Dash bir yandan kamyondaki üniformalı adama dönerek.

Tam o sırada bir polis arabası yanaştı yanlarına. Son Şans polis şefi Damian Easley arabasının camını indirdi. "Merkezden aradılar. Nedir bu sinemadaki yılan hikâyesi?" diye sordu. Aynı anda olay yerine koskoca kırmızı parlak bir itfaiye arabası geldi ve yolun bir şeridini trafiğe kapattı. Yağmurluk ve itfaiyeci şapkaları giyen, kocaman kauçuk botlu, iri kıyım yarım düzine adam fırladı içinden.

Birkaç dakika içinde dükkân sahipleri ve cumartesi alışverişine çıkmış bir sürü insan kaldırımlarda toplanmaya başladı. Ve Son Şans ile ilgili anılarında Savannah ilk kez, Palmetto Bulvarı'nda trafiğin sıkıştığına şahit oldu.

"Hey, prenses, şimdi bana inandın mı?" diye sordu Dash.

Kasketinin gölgesinde kalan gözlerine baktı adamın Savannah. İncecik bir sesle, "Özür dilerim." dedi.

"Daha yüksek sesle."

"Sana inanmadığım için özür dilerim."

Adam gülümsedi. O ne baştan çıkarıcı gülümsemeydi öyle. "Özrünü kabul ediyorum."

Savannah'yı binadan sırtlayarak çıkardığı için özür dilemeye gerek bile görmedi. Nedendir bilinmez, Savannah da bunu umursamadı. Herhâlde kendisini kurtardığını düşünüyordu.

"Dash, şekerim, *yılanlar* mı dedin sen? Yani birden fazla mı?" diye bağırdı Pat karşı kaldırımdan.

"Evet hanımefendi. Nereden geldiklerini çok merak ediyorum. Bu tür çıngıraklı yılanlar çok enderdir buralarda. Son geldiğimde o odada hiçbir yılan yoktu." diye bağırarak karşılık verdi Dash.

"Sence birileri mi koydu onları yukarı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Omuz silkti adam. "Çok acayip doğrusu."

Pat ve müşterileri aralarında tahminler yürütmeye başlamış, biraz yukarıda Clay Rhodes, Arlene Whitaker otursun diye Lovette Nalbur'un önüne bir katlanır sandalye açmıştı. Caddenin karşısında Lessie Anderson başında bigudileri ile Kes Kıvır'ın önüne çıkmıştı.

Pat koşa koşa karşıya geçti. "Çok eğlenceli bu. Geçen yaz Hugh deBracy, Rocky Rhodes'u herkesin içinde kiraladığı Mustang arabasına bindirip kaçırdığından beri böyle bir şamata yaşamadık."

"Özür dilerim hanımlar ama gönüllü itfaiyeciyim ben. İçeri girmeliyim." dedi Dash. Diğer itfaiyeciler, polis şefi ve köpekle birlikte binanın içinde gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra elinde video kamerası ve katlanır bahçe iskemlesiyle Bubba Lockheart geldi oflaya puflaya.

Sandalyeyi Savannah'ya uzattı. "Bunu nalburdan Clay Rhodes gönderdi sizin için. Sakin sakin oturun Bayan Savannah, her şeyi hallederiz biz." Video alıcısını doğrulttu. "Her şeyi kaydedeceğim. Akşam haberlerine görgü tanığının gözünden bir bölüm eklersek daha iyi olur." Bubba alelacele binaya girdi ve Savannah sandalyeye çöktü.

"Yazık ki ufak bir timsah yokmuş içeride." dedi Pat. "Timsahlar yılanlardan daha heyecan vericidir. Ne kadar beleş reklam yapmış olacaksınız, farkında mısınız?" dedi Pat.

"Olumsuz reklam demek istediniz herhâlde, değil mi?"

Pat omuz silkti. "Millet yılan hikâyelerine bayılır. Hani bir film vardı ya, uçağın içine bir yılan girmişti. Açılış gecesinde o filmi göstersen ne iyi olur, düşünsene."

"Hatırladım. Nefret etmiştim o filmden. Yılanlardan nefret ederim zaten."

Pat, Savannah'nın omzunu sıvazladı. "Burada yaşarsan, zamanla alışırsın tatlım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On beş dakika geçmemişti ki adamlar ellerinde içinden korkunç rahatsız edici sesler gelen büyük bir tahta kutu ile binadan çıktılar.

Damian Easley'nin ağzı kulaklarındaydı. "Açık söyleyeyim Savannah, senin bu kuzenin var ya, acayip bir yılan eğiticisi. Atlar ve çocuklarla arasının iyi olduğunu bilirdim ama adamı izlerken ağzım açık kaldı. Bence onu hayvan denetim birimine almalılar."

Şapkasının ucunu hafifçe geriye iterek selam verdikten sonra kamyonetine binip uzaklaştı. İtfaiyeciler de kamyonları ile gözden kayboldular. Tıslayan ve hırlayan yılanlarla dolu kutu hayvan denetim biriminin kamyonuna kondu.

Dash ve Bubba birlikte çıktılar binadan.

"Vay canına!" dedi Bubba, "Kamera görüntüleri sansasyon yaratacak. Akşam haberlerinde izlenme rekoru kıracağız, eminim. Özellikle de işin büyük kısmını eski beyzbol yıldızlarından Dash yaptığı için." Bubba sözlerini bitirir bitirmez araba tamir atölyesine doğru koşmaya başladı.

"İçerisi temizlendi." dedi Dash, "Ama bir kedi almalısın."

"Yılanlar kedi de yemez mi? Kedinin canını tehlikeye atmak istemem." diye karşılık verdi Savannah. "Pullarla kaplı hayvanlardansa, tüylüleri yeğlerim."

"O uygar kapanları görünce anlamıştım zaten. Memnun olacağın bir şey diyeyim sana, hiçbir yılanı öldürmedik, çünkü çıngıraklı yılanların soyu tükeniyor bu yörede. Prenses, kediler de yılanlar da fare yer. Ama fare yiyecek bir kedin yoksa yılanlar yaşar. Genellikle zararsız olanlar karayılanlardır. Yine de tekrar ediyorum, sana bir kedi lazım."

Hınzır bir parıltı vardı gözlerinde. Yılanları yakalamaktan büyük zevk almıştı besbelli. Savannah her nedense gülecek gibi oldu. Yaşadığı sorunun tüm korkunçluğuna rağmen, adamın parlak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mavi gözlerine bakınca rahatladığını hissediyordu.

"Hadi bakalım" dedi Dash, "Binayı yılanlardan tamamen temizledik ama kemirgenleri bilemem. İşimize dönelim. Heyecan sona erdi."

Dash elini uzatıp Savannah'nın doğrulmasına yardım etti. İşte büyük bir yanlıştı bu. Adamın eli kocaman, sımsıcak ve elbette işinin ehliydi. O ellerle beyzbol oynamakla kalmıyor, basamakları onarıyor, harika frizbi oynuyor ve yılanları yakalıyordu. Savannah'nın şehvet duyguları kabardı. İçi titriyordu heyecandan ve işin tuhafı bundan hoşlanıyordu.

Böyle bir adama rahatça alışılabilirdi. Süpermen değildi nihayetinde. Uçamıyordu ama tam bir kahraman gibi davranıyordu.

***

Allenberg şerifi Stone Rhodes, Boyalı Köşe Ahırı'na kendisini ziyarete geldiğinde, Dash ofisindeveterinerden gelen faturaları inceliyordu.

"Lizzy ile ilgili konuşmaya geldin sanırım." dedi Dash.

"Yok, hayır tam olarak değil." dedi şerif.

"N'aber?"

Stone kürsünün karşısındaki koltuğa yerleşti. "Sinema binasında bulduğun yılanlardan söz edelim."

"Ne olmuş onlara?"

"Orangeburg'daki sürüngen bilimciye göre, onlar batıda yaşayan baklava sırtlı çıngıraklı yılanlar. Güney Karolina doğal alanları değil."

Stone arkasına yaslandı. "Biz de o yılanların binaya kasten konulduğunu düşünüyoruz. Savannah'nın sinema binasını yenileme girişimini kim sabote etmek istemiş olabilir acaba? Bir fikrin var mı,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dash?"

Dash kürsünün üstündeki faturalara bakıyordu. "Savannah'nın eski kayınvalidesi onun buraya taşınmasına pek sıcak bakmıyor. Bildiğim kadarıyla torununu Baltimore'da sosyetik bir okula kaydettirmek istiyor. Ama, kayınvalidesinin Kısmet'in projeksiyon odasına yılan koyacak hâli yok kanımca."

"Bence de yok. Sorunumuz da bu, Dash."

"Yöreden biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

Stone başını salladı ve derin bir iç geçirdi. "Başka kimde var binanın anahtarı?"

"Anahtarlar Savannah'da. Bende de var. Sanırım bu da beni makul bir şüpheli yapar."

Stone gülümsemedi bile. Dash alarm durumuna geçti. "Stone, o binaya yılanları ben koymadım."

"İçimden sana inanmak gelse de her ayrıntıyı incelemem gerekiyor. Şu anda, büyük olasılıkla, başlıca şüphelim sensin."

"Sinemaya neden yılan koyayım ki?"

"Birincisi, Savannah'yı sevmiyorsun ve herkes bunu biliyor. Bir de televizyon olayı var."

"Televizyon mu?"

Stone'un dudaklarında bir gülümseme belirecek gibi oldu ama gülmedi. "Yerel haberleri izlemediğin belli oluyor. Bubba senin yılanları nasıl yok ettiğini kameraya almış ve yerel televizyon da dün akşam haberlerinde görgü tanığının videosundan diye bu haberi vermiş. Lizzy videonun Youtube üzerinden internette yayıldığını söylüyor."

"Reklam için böyle bir şey yapabileceğimi *gerçekten* düşünüyor musun Stone?"

"Doğrusunu istersen Dash, ne düşündüğümü bilmiyorum. Tek bildiğim, olay kaydının bir dolu ilave sorun yarattığı. Çevreciler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve doğa koruyucuları, hatta hayvanseverler bile ayağa kalktı. O kadar çok telefon yağıyor ki Lurleen telefona bakmaktan ofisteki diğer işlere yetişemiyor."

Dash omuzlarını dikleştirip elinden geldiğince içtenlikle karşılık verdi. "Çok üzgünüm Stone ama yılanları ben koymadım projeksiyon odasına. Amacım Savannah'yı korkutmak olsaydı, çok daha az tehlikeli bir yılan seçerdim."

Başıyla onayladı Stone. "Bak, ne olursa olsun sana inanıyorum. Yine de soruşturmam gerekir. Ve daha da büyük bir sorun çıkıyor ortaya o zaman. Eğer bu işi şaka niyetine sen yapmadıysan, kim yaptı ve neden?"

"Belki çocuklar falan yapmıştır."

"Bu tür kara çıngıraklı yılanları çocuklar nerden bulsun ki?" Ayağa kalktı Stone. "Aklına bir şey gelirse, beni nerede bulacağını biliyorsun. Bu kötü haber için üzgünüm ama işimi yapmak zorundayım."

"Savannah'ya bundan söz edecek misin?"

"Etmeliyim, biliyorsun."

"Harika. Aman ne harika. Benim hakkımda kim bilir neler düşünecek."

"Üzgünüm Dash, gerçekten."

Şerif, Lizzy'nin binicilik derslerinden söz etmeden ayrıldı. Dash çenesini yumruğuna dayayıp uzun uzun baktı pencereden dışarı.

Şaşılacak ne vardı ki? Kasabadaki kötü namını geçmişte yaptıklarına borçluydu. Kasaba halkının arkasından dedikodu yapması gayet normaldi.

Eski Dash olsa, büyük olasılıkla bir şekilde tepki gösterir ya da bara gidip her şeyi unutana dek içerdi.

Ama Dash, eski Dash değildi artık. Olmak istediği adam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tamamen farklı davranırdı. O adam gider, bu hastalıklı şakayı yapan her kimse, Savannah'yı ondan korumak için elinden geleni yapardı.

Biri kadının canını yakmak istemişti ve Dash bundan hiç hoşlanmamıştı. Bir nebze bile.

Avukatını arayıp bir özel dedektif bürosunun telefonunu istedi. Gary numarayı verdi ve Dash büroyu aradı.

***

Savannah şerifin arkasından kapıyı kapatıp düşünmeye başladı. Bütün deliller aleyhine olsa bile, yılan olayını Dash'in tezgâhladığına inanmak istemiyordu.

"Onun yapmadığını biliyorsun, değil mi?" dedi Miriam oturma odasında pembe dizi izlemekte olduğu koltuğundan.

"Gizlice bizi mi dinledin?"

Miriam omuz silkti. "Yemek odasında konuşuyordunuz. Sağır değilim ben."

Savannah oturma odasına geldi. "Dash yılanlardan ödümün patladığını bilir."

"Herkes biliyor bunu."

"Şerif onda da sinemanın anahtarının olduğunu söyledi. Ben bilmiyordum."

"Elbette var anahtarı. Benim anahtarım o. Büyükbaban uzun zaman önce vermişti."

"Zorla girildiğine dair herhangi bir iz yok."

"Çok eski bir kilit. Kafasına koyan biri rahatça açabilir."

"Kim yapsın ki bunu?"

Miriam başını iki yana salladı. "Orasını bilemem ama Dash'in yapmadığını biliyorum. Yıllar öncesine gidip, aranızdaki ilk yılan olayını düşünürsen, bunun tümüyle tersine olduğunu anlarsın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tersine derken?"

"Evet, şekerim. Sebep ve sonuçtan söz ediyorum."

Savannah gözlerini İran halısına dikti. İlk yılan hikâyesinde Dash on üç, kendisi de on yaşındaydı. Dash'in Harry amca, Miriam teyze, büyükbaba ve büyükanneyle yaşamaya geldiği ilk yazdı.

Daha ilk görüşte Dash, Savannah'dan nefret etmeyi aklına koymuştu. Hisleri tamamen karşılıklıydı, özellikle her ikisi de büyükbabanın ilgisini çekme konusunda yarıştıkları için. Dash başını belaya sokardı hep. Ya dükkânlardan bir şey çalar ya küfreder ya da geç saatlere kadar eve dönmezdi. Savannah büyüklerin salonda oturup nasıl onunla ilgili endişelerini dile getirdiklerini anımsıyordu hâlâ. Kimi zaman gecenin bir vaktine kadar sürerdi konuşmalar.

Savannah yaramaz çocuklar gibi merdivenlerde durup gizli gizli dinlerdi. Anne ve babasının onu terk ettiğini, büyükbabası gibi babasının da alkolik olduğunu falan söylerlerdi. Savannah'nın annesi ona kötü tohum derdi.

Aslında Savannah'nın duyduklarını kimseye söylememesi gerekirdi, özellikle de annesinin dediği çirkin şeyleri. Ama Savannah anlatmıştı. Hem de *herkese*.

Dash de Savannah'nın bukleli saçlı Barbie bebeğini parçalayarak karşılık vermişti. O öfkeyle Savannah, kötü tohum olduğunu Dash'in yüzüne haykırmış ve dahası 'O kadar kötüsün ki bir anne babayı hak etmiyorsun.' demişti.

Ertesi gece yatağında bir yılan bulmuştu.

Savannah derin bir iç geçirdi. Yılan olayının gecesi bağırıp çağırdığında büyükbabası bu davranışıyla kendisini hayal kırıklığına uğrattığını söylemişti açıkça. Çok bozulmuştu o zaman. Ne de olsa işin sorumlusu Dash idi, çünkü kendisini pijamalarını ıslatacak kadar korkutmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Daha da beteri, büyükbabası Dash'ten özür dilemeye zorlamıştı Savannah'yı. Şimdi bir anne gözüyle geri dönüp olaya baktığında, daha iyi anlıyordu.

"Haklısın Miriam." diye fısıldadı. "Canını yaktığım için koydu yatağıma o yılanı. Sözlerimle onun canını yaktım. Adını lekeledim."

"Doğru, şekerim."

"Ben hatalıydım."

"Evet, hatalıydın."

"Projeksiyon odasına yılanları Dash koymuş olamaz, hem de şöhretini bu kadar lekeleyeceğini bile bile. Bunu düzeltmeye çabalıyor, değil mi? Her perşembe Adsız Alkolikler toplantısına bu nedenle gidiyor." dedi Savannah.

"Dash sabaha kadar yılanları seni kızdırmak için kullanabilir ama böyle bir şeyi asla yapmaz. Hele ki şimdi. Yıllardır arkasına gizlendiği o sert görünümünü unutturmak istiyor. Aslında çok şefkatli bir yürek vardır içinde. Sen onun atlara nasıl davrandığını gördün mü?"

Savannah hayır dedi başını sallayarak.

"Ama çocuklar ve köpeklerle nasıl olduğunu gördün elbette."

Başıyla onayladı Savannah.

"Genleri yüzünden alkole karşı bir eğilimi olması onun suçu değil ki. Gerçi uzun zamandır ağzına içki koymuyor. Harry'nin cenazesinden önceki gece Dot'un Barı'ndaki kapışma da Roy Burdett'in suçuydu."

"Onu yanlış yargıladım. Biliyorum."

"Anladığına memnun oldum. Hem bir şey daha var canım. Eğer Dash seni korkutmak isteseydi, kara çıngıraklı yılandan çok daha az tehlikeli, alelade bir bahçe yılanı bile işini görürdü. O yılanlar çok pahalıdır. Çok komik, çünkü seni korkutmak isteyen aptal her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kimse, gidip bahçeden zararsız bir yılan bulsa seni korkutmaya yeterdi. Dash kızdırmayı sever ama kötü biri değildir."

Miriam teyze dizini ovuşturup devam etti, "Burada olmana çok seviniyorum. Todd'u getirdiğine de. Dash ile aranızdaki buzların eridiğini görmek de mutlu ediyor beni. Bu olayın aranızı bozmasına izin verme. Yüreğinin derinliklerinde Dash'in masum olduğunu sen de pekâlâ biliyorsun."

Savannah yüreğini yokladı ve gerçekten de Dash'in masum olduğunu bildiğinin farkına varınca şaşırdı. Biliyordu, çünkü yılanları gördükten hemen sonra yüzündeki ifadeye tanık olmuştu. Adam afallamıştı. Bu kadar numara yapıyor olamazdı.

Yılanlarla ilgisi olmayan bir dolu başka şeyden ötürü onun masum olduğunu biliyordu. Todd'a gösterdiği ilgiden. Çocuğun neler yaşadığını anlıyor gibi, hep zaman ayırıyordu ona. Büyük olasılıkla da anlıyordu.

Tam o anda ön kapıdan içeri girdi Dash. Yılanlar yüzünden suçlanacağını bekliyormuş gibi bir ifade vardı yüzünde.

Savannah ayağa kalktı. "Az önce şerif Rhodes ile konuştum, Dash. Milletin ne düşündüğünü biliyorum. Şunu bil ki yılanları senin koyduğuna inanmıyorum ben. Çocukluğumuzda yaşadığımız olayla hiç ilgisi yok bu durumun. Burada durum tersine." dedi teyzesinden ödünç aldığı kelimelerle. Bereket Miriam teyzenin aklı başındaydı bugün.

Dash'in ağzı kıpırdadı ve bir an dondu kaldı öylece. "Teşekkür ederim."

Savannah gülümsedi. "Rica ederim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 12

Çocukluğunda her yaz ortası kutlanan Karpuz Festivali'ne katılmıştı Savannah ama Son Şans'ın diğer önemli kutlamalarından haberi yoktu.

Her yıl Paskalya'dan önceki cumartesi günü yapılan yumurta fırlatma ve kurbağa zıplatma jübilelerinde bulunmamıştı hiç. Ömründe daha önce kurbağa avına da çıkmamıştı elbette.

Ayağında Harry amcadan kalma kocaman kauçuk çizmeler ve elinde bir el feneri ile önden giden kuzeni ve oğluna yetişmeye çalışıyordu şimdi. Bluff Caddesi'nin üzerindeki metruk fulyalı evi çevreleyen dar patikadan bataklığa doğru ilerliyorlardı.

Gece gece.

Burada olmasının tek nedeni, Todd'un ve Dash'in kendisine hodri meydan demesiydi. O da her zamanki aptallığıyla, bu meydan okumanın altında kalmamış, bu işin üstesinden gelebileceğini kanıtlamak üzere peşlerinden gidiyordu.

Ne zaman aklı başına gelecekti? Şimdi evde olup kilisede sabah duasından sonra verilecek paskalya kahvaltısı için yemek yapıyor olmak vardı. Kasabadaki bütün cemaatler katılacaktı törene. Fasulye yemeğinin yanı sıra, sırf Jenny Carpenter'inkinden daha yumuşak bir hamur tutturabildiğini kanıtlamak için bir de elmalı turta yapmayı kafasına koymuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama hayır. Akşam yemeğinde ağzını açmış ve işte kendisini yollarda bulmuştu.

"Tamam oğlum." dedi Dash patika boyunca ağır ağır yürürlerken, "Şimdi çok sessiz olmalı ve boğa kurbağasının sesini duymalıyız."

"Nasıl bir ses çıkarır bu kurbağa?"

"Aman Tanrım, oğlum, sen tam bir şehir çocuğu olmuşsun, değil mi?"

Todd karşılık vermedi.

"Tamam tamam, sorun değil. Kurbağanın sesini tanırım ben."

O sırada Savannah önlerinde bir ışık fark etti. "Hey, yalnız değiliz."

"Elbette değiliz. Kurbağa zıplatma gününden önceki cuma bu akşam. Allenberg'in beş ile on beş yaş aralığındaki bütün erkek çocukları babaları ile birlikte kurbağa avındalar."

"Anladım. Çocukken sen de mi yaptın bunu?"

"Tabii yaptım. Earnest amca her yıl beni buraya getirirdi. Kurbağa avlama şampiyonuydu. Birkaç kez yarışmayı bile kazanmıştı ama Calaveras kasabasındaki milli kurbağa zıplatma yarışına hiç katılmadı. Todd, bak ne diyeceğim, Mark Twain'in öyküsünü okumalısın."

"Tamam."

Bataklığın kenarına varmışlardı. Her iki tarafta da ağaçların arasında hareket eden fenerler vardı.

"Şimdi oğlum, ilk yapman gereken çantanı ıslatmak." Dash fenerini suya tuttu ve Todd da çantasını daldırdı.

"Oldu. Bir dakika sessizce dinleyelim."

Hiç konuşmadan beklediler ve tabii daha on saniye bile geçmemişti ki çiftleşecek bir eş bulmak için serenad yapan boğa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kurbağasının belirgin sesini duydular.

Dash, Todd'un omzuna dokunup bir noktayı işaret etti. Kıyıdan sağa doğru ilerlediler. Ses giderek yükseliyordu.

"Tamam." diye fısıldadı Dash, "Kurbağa az ötede. Sığ suda yürüyeceğiz şimdi. Sen feneri al ve suyun kenarına doğru tut. Kurbağayı görünce, feneri gözlerine dik, gayet sessiz yanına doğru ilerle. Gerisini ben hallederim."

"Suya girmem ben." diye fısıldadı Savannah.

Dash güldü. "Buraya kadar gelebildiğine bile hayret ettim prenses. Burada dur sen. Avlanma işini bize bırak."

Dash ve Todd gövdelerini yavaşça bel hizasına kadar gelen suya kaydırdılar. Savannah'nın aklındaki tek şey timsahlar ve su yılanlarıydı. Acaba Dash de bir timsah veya su yılanı falan mıydı?

Bir timsah kendisini yiyecek olsa, Dash elbette onu fark edemeyecek kadar meşguldü, çünkü avlanıyordu. Öte yandan Todd'daki değişikliği fark etmemek için kör olmak lazımdı. Oğlu için ne dilediyse ne ümit ettiyse, hepsi birer birer gerçekleşiyordu.

Bütün bu değişimin Dash'in eseri olduğuna kuşku yoktu. Todd ev işlerinde yardım ediyor, okulda güzel notlar alıyor, köpeğine bakıyor, ata binmeyi öğreniyor ve kurbağa avlıyordu. Video oyunları oynuyordu yine ama arada bir.

Sadece oğlunun kurbağa yakalamaya korkusuzca karanlık sulara daldığını görmek için bile yılan ve timsah korkularıyla yüzleşmeye değerdi.

Arkasındaki çalılık hışırdayınca korkudan titremeye başladı. Dönüp baktığında, gerideki patikada dikilen bir adam gölgesi görür gibi oldu. *Kara Göldeki Yaratık* kitabından sahneler geldi aklına ve buz kesti.

Elindeki feneri gölgeye doğrulttu.

Evet, sadece tek bir adam vardı. Elinde bir kedi tutuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bütün millet kurbağa avlarken, doğrusu biraz tuhaftı bu.

"Hanımefendi." dedi adam.

"Merhaba."

"Ben Zeph. Bay Dash benden söz etmiş olmalı."

"Ah, evet."

Adam bir adım ilerledi. "Maverick bu." Kocaman, simsiyah bir kedi uzattı Savannah'ya. "Elimdeki en iyi avcı kedi. Pek fazla bakım da istemez."

Savannah kediyi istemiyordu ama karanlıkta, bataklığın ortasında tek başınayken hayır diyecek hâli yoktu tabii. Kediyi kucakladı. Tahmininden daha ağırdı. Hayvan mırlamaya başladı.

Birdenbire on yaşında sinema salonunun üstündeki katta Kısmet'te yaşayan siyah kedi Boger'la oynadığı günler geldi gözünün önüne. Yıllardır o kedi aklından bile geçmemişti. Annesi eve hayvan sokmaya izin vermediğinden, hayatında tanıdığı ilk ve son kediydi Boger. O kediyi çok severdi.

Bu kedi sanki oraya aitmiş gibi kucağına iyice yerleşti.

Gözlerini kaldırıp karanlıkta dikilen Zeph'e baktı Savannah. "Teşekkür ederim." dedi.

"Maverick'le anlaşacağınızı biliyordum. Uzun zamandır kendisini kabul edecek bir ev bekliyordu."

Bunları dedikten sonra, yolu ezbere biliyormuş gibi el fenerine bile gerek duymadan Zeph karanlıkta kayboldu.

İşte bu çok ilginç bir soruyla karşı karşıya bıraktı Savannah'yı. Karanlıkta Zeph kendisini nasıl bulmuştu? Aklına gelen yanıtlar tüyler ürperticiydi.

***

Dash belediye binası bahçesinin kenarındaydı. Yumurta avı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tüm hızıyla devam ediyordu. Beş kilisenin pazar okulu altıncı sınıf öğrencileri peşlerinden koşup onlara ipuçları verirken, küçükler ellerinde sepetleriyle plastik yumurtaları bulmak için bir oraya bir buraya koşturuyorlardı.

Bir önceki geceyi kurbağa avlamakla geçirmekten yorgun düşmelerine rağmen, büyük çocuklar sabahın erken saatlerinde kalkmış ve yumurtaları bir yerlere saklamışlardı. Sabah erkenden Todd'u uyandırmak için davul zurna gerekti. Kurbağa avlamak "sıkı" işti ama yumurta avı pek de "sıkı" değildi.

Gece Dash ve Todd'un işi rast gitmiş, Savannah kocaman, canavar gibi bir kedi, onlar da üç kurbağa yakalamışlardı.

Dash gülümsedi. Anasının gözüydü bu Zeph.

Dash'in gözleri kalabalığın içinde Savannah'yı aradı. Minik mavi elbisesi ona çok yakışmıştı. Uçan balonlarla süslü bir masanın arkasında çikolatalı kek ve bisküvi dağıtıyor, konuştukça sarı atkuyruğu bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Çok hoştu ve biçimli bir vücudu vardı. Diğer herkes yılan kurtarma operasyonunu mide bulandırıcı herhangi bir nedenden kendisinin düzenlediğini düşünüyor fakat o kendisine inanıyordu.

Çok yeni bir gelişmeydi bu. Kadına karşı hissettikleri belki de bir tür bağımlılık ya da şehvet değildi sadece. Şehvetten de fazlaydı.

Böyle düşünmeye başladığında korkuyordu. Savannah'nın, gençliğinde gönül eğlendirdiği aptal sarışınlardan biri olmadığını anlamıştı. O kadınlar baş belasıydı. Tek istedikleri eğlenmekti ve kendisi de partiden partiye koşan eğlenceli bir adamdı. O kadınların bir tanesinin bile adını anımsamıyordu.

Savannah eğlenilecek kadınlardan değildi. Erdemliydi. Harika bir anne, ailesine bağlı bir yeğen ve Son Şans Kitap Kulübü'nün saygın bir üyesiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tam Hettie gibiydi. Hettie kraliçe arıydı, Savannah da prenses. Şimdi de Savannah'ya âşık olduğuna göre, hiç kuşku yok Dash kafayı asalete takmıştı.

Aşk bir erkek için en beter bağımlılıktı, hele ki kadın başkasına ayrılmışsa.

Araya mesafe koymalıydı. Dot'un Barı'ndan uzak durmaktan daha da zor olsa bile, yapılacak en doğru şey Savannah'dan uzak durmaktı.

Gözleri Todd'u aradı. Her zamanki gibi çocuk olan bitenle ilgisini kesmiş, olaydan kopmuştu. Sırtını parkın arkasındaki koca meşe ağaçlarından birine yaslamıştı. İzliyordu.

Todd'a doğru yürürken Dash'in telefonu çaldı. Arayan bir vakitler menajerliğini yapan Condy Dombrowski'ydi. Hayret, en azından dokuz aydır hiç aramamıştı.

Konuş düğmesine bastı, "Hey, Condy."

"Dash. İyileşiyor olmana çok sevindim."

"Sen nerden biliyorsun? Bir yıldan fazla zamandır görüşmedik."

"Dün Sal Rizzo e-postayla bana YouTube'dan bir link gönderdi. Sen ve sevimli yılanların videosu."

Vay canına. "Keşke Bubba Lockheart çektiği videoyu sanal âleme koymasa ve yerel televizyon kanallarına göndermeseydi. Dört bir yandan gazeteciler geldi tam bir gün boyunca. Kariyerimle ilgili bir dolu küçük düşürücü soru sordular. Üstelik kahraman olmak için o yılanları sinema salonuna kasten benim koyduğumu düşünenler de var."

"Haberim var. Söyleşileri gördüm. On sekiz aydır ağzına içki koymamışsın. Dizin de iyileşmiş gibi."

"Hayır Condy, iyileşmedi."

"Aaa." Dash, Condy'nin bayağı hayal kırıklığına uğradığını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sezmişti.

"Ne oldu?" diye sordu Dash. Aslında meraklanmaması gerekirdi.

"Cincinnati, üçüncü ligde oynayan takımı için deneyimli bir top tutucu arıyor."

Üçüncü lig mi? Dash hiç ikinci ligde bile oynamamıştı. Okulu bitirdiğinde oyuncu seçilmiş, Astros takımı onu direkt birinci lig takımında oynatmış ve orada da ancak bir yıl oyunculuk yapmıştı. Birdenbire üçüncü ligde oynama teklifi, neredeyse bir hakaretti. Condy uyuşturucu satıcısı gibiydi. Dash'in ümitsizliğini ölçmeye çalışıyordu.

"Bak Dash, üçüncü lig olduğunun farkındayım tabii ama Sal o çocuğu eğitecek birini arıyor."

"Çocuğu mu? Hangi çocuğu?"

"Tanrım, Dash, gazetelerin spor sayfalarını da mı okumuyorsun? Dillan Taylor'a oyunun inceliklerini öğretecek biri lazım."

"Dillan Taylor saatte 160 kilometre süratle top atar. Öğrenecek bir şeyi yok."

"Var işte. Cincinnati, Dillon Taylor ile birlikte çalışacak deneyimli bir top tutucu arıyor. Geriye dönmen için bir fırsat bu Dash. Rizzo seni çok takdir eder. Genç bir top atıcısını ancak senin yetiştirebileceğini düşünüyor. Hatta kuruluş diğer genç oyuncuları da eğitebileceğin kanaatinde."

"Anlıyorum. Neden beni takım koçu olarak tutmuyorlar?"

Bir sessizlik oldu. Dash nedenini biliyordu aslında. Önce kendisini kanıtlaması gerekecekti. Okuduğu haberlere bakılırsa Dillan Taylor burnu havada, kendini beğenmiş herifin tekiydi. Beyzbolda önerilecek en beter işti bu.

Ama işin üzücü tarafı, bu işi istiyordu. Nasıl canı kimi zaman bir içki istiyorsa, öyle. "İlgilenmiyorum." diye kestirip attı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yapma Dash, büyük bir fırsat bu. Bu çocuğun eğitimini üstlen, böylelikle onlara tamamen değişmiş olduğunu kanıtlarsın. Bu teklif sana koçluk getirecek bir yol haritası. Eğer hayatını düzene sokarsan, mükemmel bir koç olabileceğine inanıyor Sal. Sana bir fırsat vermek istiyor. Senin hayranınmış, öyle dedi."

Dash, Todd'a baktı. Kendisine ihtiyacı olan bir çocuk daha vardı. Hem de milyon dolarlık kolu olan bir üçüncü lig oyuncusundan daha fazla. Her ne kadar Todd'un annesinden uzak durmaya çalışsa da Tanrı bu çocuğu yoluna çıkarmışsa, belli bir sebebi vardı mutlaka. Dash'in bu çocuğa vereceği önemli bir şey vardı.

"Üzgünüm, Condy" dedi Dash. "Yapamam." Kulaklığı çekip telefonu kapattı. Omzundan bir yük kalkmıştı.

***

Protestan kilisesinin park yerine kurulmuş büyük çadırların birinin altındaydı Savannah. Allenberg yıllık kurbağa zıplatma yarışması tüm hızıyla devam ediyordu. Yarışmacılar plastik kutuların içinde taşıdıkları irili ufaklı kurbağaları ile yarışmacı numarası almak üzere toplanıyorlardı.

Todd bir sonraki grupta yani on iki ile on beş yaş arası çocukların yarışacağı gruptaydı. Dash son dakika taktikleri veriyordu.

"Bak oğlum, kurbağayı tutmanın bir usulü vardır."

Dash yeşil, kaygan hayvanı devasa elinin avucuna koydu. Todd dikkatle izliyordu. "Başparmak ve orta parmağınla böyle tut ve işaret parmağını iki gözünün tam ortasına koy. Bu şekilde kurbağayı hipnotize etmiş olursun."

Elbette kurbağa ne sesini çıkarıyor ne de kıpırdıyordu Dash'in elinde.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sıkıymış." dedi Todd. Dash'in kurbağa tutuşundan bayağı etkilenmişti besbelli.

Dash hayvanı ters yüz çevirip karnını hafifçe ovmaya başladı. Kurbağa gözlerini yumdu. Todd hayran hayran bakıyordu Dash'in çizik dolu yüzüne.

Savannah olayların gidişatını beğensin mi beğenmesin mi bilemiyordu. Oğlu, Dash'e âşık oluyordu. Gayet anlaşılabilir bir nedeni vardı bunun. Dash işini gücünü bırakıp sırf Todd'u mutlu etmek için ona zaman ayırıyor, ya frizbi oynuyor ya kurbağa avlıyor ya da akıllı telefonda osuruk oyunu oynuyordu. Dahası, Todd'un özendiği bir örnek adam modeli olmuştu Dash. Nereden çıkmıştı bu adam durup dururken?

"Tamam, şimdi ben deneyeyim." Todd plastik kutuyu açıp kocaman, yapış yapış bir kurbağa çıkardı. Tekniği kavramıştı besbelli çünkü kurbağa elinde mum gibi duruyordu.

"İşte böyle" dedi Dash. "Şimdi kurbağanın jokeyi olma zamanı. Onu küçük başlangıç dairesine koyarsın ve arkasındaki toprağa vurursun ki sıçrasın. Eğer yere koyana kadar sol elinle kurbağanın gözlerini kapatırsan, açtığın zaman ışık onu şaşırtacak ve ilk vuruşta muhtemelen daha uzağa zıplayacaktır."

Todd sanki Dash onu çok önemli bir iş yapmaya gönderiyormuş gibi pürdikkat dinliyor ve başıyla onaylıyordu. Belki gerçekten de önemliydi yapacağı iş.

Olduğu yere mıhlandı Savannah. Dash ona büyükbabasını anımsatıyordu. Büyükbabası da bir şeyler öğreteceği zaman tıpkı Dash'in Todd'a davrandığı gibi davranırdı. Ve büyükbabası ne derse, aklından hiç çıkmazdı. *İki* babasız çocuğa elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı büyükbabası. Savannah ile Dash'in atışmaları büyük olasılıkla kalbini kırmıştı.

"Dash." dedi gayet yumuşak bir ses tonuyla.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adam omzunun üstünden baktı. "Ne var, prenses?"

"On yaşındayken sana söylediklerim için, gerçekten çok ama çok üzgünüm. Sana acımasızca davrandım ve sanırım ömrümün sonuna kadar vicdan azabı çekeceğim bu yüzden."

"Ama birkaç kez özür diledin zaten tatlım. Ben de özrünü kabul ettim dedim. Neden bunları geride bırakmıyoruz artık?"

Boğazı konuşamayacak kadar kuruduğu için Savannah başını sallamakla yetindi. Şayet konuşabilseydi, bu kez özrün kalbinin derinliklerinden geldiğini söyleyecekti. Gerçek affetmenin geldiği yerden. Fakat bu sözleri söylerse, gözyaşlarını tutamayacaktı. Arkasını dönüp uzaklaştı. İyi ellerdeydi Todd. Gidip yaşıtlarıyla izleyici çadırında takılan Miriam'a göz atacaktı.

Bill'in de kilise hanımlarıyla takıldığını tahmin etmesi gerekirdi. Nitekim Savannah çadırın gölgesine vardığında oturduğu yerden kalktı.

"Savannah, nerede olduğunu merak ediyordum." dedi Bill.

Dik yakalı gömleği ve gri pantolonu içinde Bill sıcaktan bunalıyor olmalıydı. Yeşil tişörtü ve şortuyla kurbağa zıplatma yarışına katılan Protestan rahip Mike ile büyük tezat teşkil ediyordu. Aslına bakılırsa, diğer rahiplerin hemen hepsi kısa şort ve golf gömleklerini giyip gelmişlerdi. Dik yakalı gömlek giyen tek kişiydi Bill.

İşte sorun da buydu zaten. Tam da bu.

Gerçek erkekler çocukların kurbağa bulmalarına yardım ederken, Bill bir grup yaşlı kilise hanımefendisiyle geçiriyordu zamanını.

"Bill, sen hiç bir kurbağaya dokundun mu?" diye sordu Savannah.

Adam afalladı. "Aaa evet, biyoloji dersinde."

"Çocukken derste kesip incelediğimiz ölü kurbağalardan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söz etmiyorum. Canlı kurbağa diyorum. Hiç kurbağa zıplatma yarışına katıldın mı peki?"

Adamın yanakları sıcaktan zaten pembeleşmiş olduğu için, Savannah sorduğu soru yüzünden yüzü kızardı mı kızarmadı mı bilemedi. "Hımm... Katıldım diyemem. Neden sordun?"

Todd, Dash'i nasıl da ilgiyle dinliyordu. Yan bahçede ne güzel frizbi oynuyorlardı her gün. Ya akıllı telefona yükledikleri o osuruk uygulaması. Hepsi tek tek geçti aklından Savannah'nın.

"Seni seviyorum Bill ama—"

"Ben de seni seviyorum, Savannah. Aslında—" Elini cebine sokup küçük, siyah kadife kaplı bir yüzük kutusu çıkardı.

"Aah, Bill!" dedi Savannah. Nabzı hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Adam herkesin içinde, özellikle de Lillian Bray'in gözleri önünde evlenme teklifi yapacak değildi herhâlde. Değil mi? "Belki doğru bir—"

Bill kutunun kapağını açtı. Siyah kadifenin ortasından pırıl pırıl bir pırlanta yüzük Savannah'ya göz kırpıyordu. "Bunu aklıma koyduğunu biliyor olmalısın." dedi. "Benim yüreğimi ve hislerimi ele geçirdin."

Çok derin hisleri olup olmadığı tartışma götürürdü. Kurbağa yarışında, herkesin içinde evlenme teklif ediyordu, olacak iş mi?

"Ve" diye sürdürdü Bill, "Tahmin edebileceğin gibi teyzenin söylediklerini ben de duydum. Tanrı'nın bana gönderdiği kadının gerçekten sen olduğunu anladım."

Tamam, daha ileri gitmesine izin veremezdi. Miriam'ı çok seviyordu ama her aklı başında insan —özellikle de bir kilise papazı— Miriam'ın bir tür bunaklık geçirdiğini anlamalıydı.

"Ah Bill, çok acele ediyorsun. Teklifinden onur duydum ama ikinci bir evlilik yapmaya henüz hazır değilim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bill gülümsedi, yılmaya niyetli değil gibiydi. "Çok iyi anlıyorum. Boşanmış birinin neler hissedebileceğini bilirim. Ama eminim ki zamanla atlatacak ve ikna olacaksın."

Vay canına. Anlaşılan, adam kalın kafalıydı, değil mi? "Bill, bu konuda ikna olmayacağıma gerçekten çok eminim."

Yaşlı kadınlar koro hâlinde iç çekti. Savannah kendisini, izleyicilerin hepsinin onu yargıladığı bir sahnede çırılçıplak hissediyordu. Bahçe iskemlelerinde oturan bir düzine mavi saçlı kilise hanımefendisinin ağzı açık kalmıştı. Miriam teyze ise olan biteni uzaktan izliyor ve kaşlarını çatmakla yetiniyordu.

"Ahh ah." dedi Miriam.

Mavi saçlı hanımlar hep birden Miriam'a döndü. "Ahh ah mı?" dedi Lillian Bray. "Yeğenin papazımızın evlenme teklifini rededi̇yor ve senin tek diyeceğin aah ah mı?"

Miriam ayağa fırladı. "Aman Tanrım, Savannah, Şampiyon'u kim saldı?"

Tam o sırada kurbağa zıplatmak istemeyen kızların yumurta boyamakta olduğu çadırdan çığlıklar yükseldi. Herkes başını çevirdi. Küçük bir köpek masaya sıçramış, önüne gelen boya kutularını deviriyor, çocuklar çığlık atıp kaçtıkça, hayvan sevinçten havlıyordu.

Köpeğin bunu eğlenceli bir oyun sandığı belliydi. Üstündekileri altüst edip boyaları her yöne sıçrattıktan sonra, masadan aşağı sıçradı. Yumurtaların hepsi kırılmıştı. Çocuklar kaçışırken, köpek kurbağa zıplatma çadırındaki babası ile kardeşine doğru koşan sarı saçları örgülü, cici bir kızın peşine takıldı.

Bu arbedede Şampiyon'un büyüyünce kurbağa yakalama şampiyonu olacağı tescillenmiş oldu. Dosdoğru içi kurbağa dolu beş kovaya saldırdı. Sevinçten kuyruğunu bir sağa bir sola sallayıp her bir kovanın içine burnunu soktu, üç kovayı devirdikten sonra da mutlu mutlu havlamaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aniden özgürlüklerine kavuşan kurbağalar yıldırım hızıyla kaçıyordu. Gerçekten de iyi zıplıyordu hepsi.

İnsanlar da peşlerinden koşuyordu. Gerçi kurbağalar kadar hızlı atlayamıyorlardı ve içlerinden bazıları öyle küfürler savuruyordu ki yaşlı hanımlar kıkır kıkır gülüyordu hep birden.

Todd kendisini azarlayıp Tanrı'nın belası olduğunu bağırana dek, şampiyon harika zaman geçirdi. Yaramazlık ettiğini nihayet anlayan köpek, kuyruğunu iki bacağının arasına kıstırıp Palmetto Bulvarı'ndan aşağı gözden kayboldu.

Tam heyecan yatışmak üzereyken, yaşça Todd'dan büyük kurbağa jokeylerinden biri Savannah'nın sevgili oğluna dönüp hır çıkarmak hevesiyle, "Senin beş para etmez köpeğin değil miydi o?" diye sordu.

"Evet. Onunla bir derdin mi var?"

Büyük çocuğun belli ki bir derdi vardı çünkü yerinden fırladığı gibi Todd'un suratına bir tokat patlattı. Oğlunun darbeyi yedikten sonra hemen toparlanıp ona saldırıp onu yere devirmesi Savannah'yı hayretler içinde bıraktı. Todd yalnızca çocuğun değil, çocuğun saldırgan amcasının da suratına güzel bir yumruk oturttu.

Todd hiç oyalanmadan köpeğinin gittiği istikamette Palmetto Bulvarı'ndan aşağı yürüdü. Büyük çocuk kanayan burnunu silmek ve ağlamakla meşgul olduğundan, peşinden koşamadı.

Kurbağa zıplatma işi Dash'e kalmıştı. Sakat dizine rağmen adam hâlâ çok iyi koşuyordu.

"Savannah, bu olay oğlunun biraz terbiye edilmeye ihtiyacı olduğunu gösteriyor sanırım." dedi Bill.

Aniden kayınvalidesi Claire White ile annesi karşısında belirmeseydi, yumruklarını sıkmış olan Savannah, papaza ağzının payını verecekti. Özel tasarım takımı ve sivri burun, yüksek ökçeli ayakkabılarıyla Claire White her zamanki gibi çok şıktı. Annesi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yanında sönük kalmıştı ama olsun. Katie Lynne Brooks'un yüzündeki ifade görülmeye değerdi. Besbelli Savannah'nın annesi ile eski kayınvalidesi iş birliği yapmışlardı.

"Muhterem rahip haklı." dedi Claire o otoriter ses tonuyla. "Oğlun kontrolden çıkmış. Kimin suçu bu?" Claire ayağını sertçe yere vurmamıştı bu kez. Vurmasına da gerek yoktu. Sesinden belli olan hafif öfke nöbeti yeter de artardı bile.

Keşke annesi ağzını açmasaydı bari. Ama her zamanki gibi o da başladı. "Aman Tanrım, Savannah, ben sana Todd'un *o adamla* zaman geçirmesinin çok yanlış olduğunu söylemedim mi?"

"Ne işiniz var burada sizin?" dedi Savannah.

"Seni Baltimore'a götürmeye geldik." dedi Claire. "Belli ki tam zamanında yetişmişiz."

"Bunu yapmanıza izin veremem." dedi Bill, Savannah'nın safında yer alarak. Adam sanki parlak zırhı içinde Savannah'nın şövalyesi kesilmiş, itaatsiz büyükannelerle savaşmaya hazırdı.

"Pardon ama aynı düşüncede değilim." dedi Claire.

"Savannah benim karım olacak, Baltimore'a dönmüyor."

Kilise hanımlarından bir alkış koptu ve "Amin!" sesleri yükseldi. "Bravo Bill oğlum. Söyle ona neler olacağını." diye haykırdı Lillian.

Annesinin bakışları önce Bill'e, sonra da Savannah'ya kaydı. "Doğru mu bu?"

Savannah'yı zor durumda bırakmayacak bir yanıtı yoktu bu sorunun. Aklına gelen en mantıklı şeyi yaptı.

Tabanları yağlayıp Şampiyon, Todd ve Dash'in gittiği yönde, Palmetto Bulvarı'ndan aşağı son sürat koşmaya başladı. Todd'un büyükanneleri yüksek ökçeli pabuçlarıyla pek uzağa koşamaz diye ümit ediyordu. Bill'e gelince, nasılsa bir şekilde halledecekti.

Belki.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 13

Dash Palmetto Bulvarı ile Baruch Caddesi'nin kesiştiği köşede ona yetiştiğinde, Todd'un burnu kanıyordu ve gözü morarmaya başlamıştı bile. Çocuk gözyaşları içindeydi. Dash'in dizi feci zonkluyordu.

"Böyle girişmeyi nereden öğrendin evlat? Hızlı bir başlangıç yapmadığın hâlde, Davis Lisesi futbol takımının koruması Corey Simms'i beş dakikada alt ettin. Senden en az on kilo fazlası var. Çok etkilendim doğrusu."

"Harika. Annemden paparayı yiyeceğim, dışarı çıkmama izin vermeyecek." Todd burnundan akan kanı siliyordu bir yandan. "Kasabada kimse bir daha benimle arkadaşlık etmeyecek."

Dash anlıyordu. Aynı şeyleri yaşamıştı zamanında. Kolunu çocuğun omzuna doladı.

Todd hiç ses etmedi. Hatta Dash'e doğru eğilip omzuna yaslandı. Dash de aynısını yapardı Earnest amcaya. "Kasabadakilerin senden nefret edeceğini hiç sanmam. Kurbağaları yakalayıp yumurtaları topladıktan sonra, tek anımsayacakları senin Corey'yi nasıl alt ettiğin olacaktır."

"Doğru değil bu."

"Bal gibi doğru. Kasabada futbolun ne kadar önemli olduğunu bilemezsin." Çocuğun omzunu sıktı. "Hem kurbağaların

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dört bir yana kaçışması çok matraktı. İnsanlar yıllarca bunu anımsayıp gülecektir. Ama sana değil."

"Şampiyon'u dolaştırdıktan sonra onu mutfakta bırakmıştım. Nasıl dışarı çıktığını bir türlü anlamıyorum Dash."

"Ama ben biliyorum." dedi Savannah onlara yaklaşırken. Sevimli göğüsleri hopluyor, atkuyruğu bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Bakmaya doyamayacak kadar hoştu.

"Biliyor musun?" diye sordu Todd acınası bir sesle.

"Aman Tanrım, burnun kırılmış."

"Sanmam." dedi Dash, "Yalnızca kanıyor. Gerçi Corey için aynı şeyi söyleyemem."

"Gaz verme sen de." Savannah, Dash'e dik dik baktı. Gördüğü en hoş dik bakıştı bu. İçini alevler bastı Dash'in.

"Anne, köpek nasıl dışarı çıkmış peki?"

"Bana kalırsa büyükannenin işidir bu. Kasten değilse bile, o yapmış olabilir."

"Hangi büyükannem?"

"İkisi de gelmiş ama bildiğim kadarıyla büyükanne Katie'de evin anahtarı var."

"Katie teyze burada mı?" diye sordu Dash.

"Evet, eski kayınvalidemi de getirmiş. Beni Baltimore'a götürmeye gelmişler ama merak etme, Bill Ellis 'Dünyada bırakmam.' dedi."

"Babam da gelmiş mi?" Çocuğun sesindeki ümit Dash'in yüreğini parçaladı.

"Hayır canım, gelmedi."

Todd'un dudakları titredi ve "Şampiyon'u bulmaya gidiyorum." diyerek yanlarından uzaklaştı.

Tam Savannah bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ki Dash araya girdi. "Bırak gitsin. Bir şeyciği yok. Sandığından daha iyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

durumda."

"Emin değilim. Bence—"

Dash kolundan çekti. "Çocuğu rahat bırak. Gün gelecek babasına döktüğü gözyaşlarının anlamsız olduğunu anlayacak. Ama sen ona aslı olmayan vaatlerde bulunursan, bunu asla anlayamaz. Kimi zaman, bir çocuk acıları ile tek başına mücadele etmesini öğrenmelidir."

Savannah gözlerini Dash'e dikti. "Galiba haklısın."

Dash'in kalp atışları hızlandı. "Annen sana aslı olmayan vaatlerde bulunur muydu?"

Savannah hayır der gibi salladı başını. "Pek bulunmazdı. Ya seninki?"

"Ben dokuz aylıkken annem bizi terk etmiş. Büyükannem bazı aslı olmayan vaatlerde bulunurdu ama o da ben altı yaşındayken öldü. Büyükbabam konuşabilecek kadar ayık olmadı pek."

Neden bunları anlattığını bilmiyordu Dash. Geçmişinden asla söz etmezdi. Gerçi Savannah zaten bunların çoğunu biliyordu.

"Todd için her şeyin daha iyi olmasını isterdim." dedi Savannah.

"Hiç kuşkum yok. Bazen hayat berbat gelir insana ama meraklanma, işler düzeliyor. Oğlunu futbola yazdıracağız ve göz açıp kapayıncaya kadar kendini daha iyi hissedecek."

"Hayır efendim, öyle bir şey yapmayacağız. Futbol zor bir oyun. Son zamanlarda çıkan yazıları—"

"Oğlun sandığından daha dayanıklı tatlım. Davis Lisesi'nin ona ihtiyacı var."

"Daha on iki yaşında." Savannah kiliseden kimsenin kendisini izlemediğinden emin olmak için arkasına baktı.

"Ne o? Büyükanneler seni izliyor mu yoksa?"

"Sanmıyorum. Ama Bill'den emin değilim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aa."

Derin bir iç çekti Savannah. "Bill benimle evlenmek istiyor."

Dash'in midesine kramp girdi. Neden bu kadar şaşırmıştı ki? Ne de olsa haftalardır böyle bir haber duymaya hazırlamıştı kendisini. "Ne zaman oldu bu?" diye sordu. Duygularının sesine yansımasını önleyebildiğine sevinmişti.

"Az önce. İzleyicilerin çadırında herkesin önünde evlenme teklif etti. Hayır dedim tabii ama pek kulak asmadı. Kilise hanımları da ona gaz veriyordu. Biliyor musun Dash, Bill bazen çok kalın kafalı olabiliyor. Üstelik günah kadar sıkıcı bir adam."

"Günah hiç de sıkıcı değildir, inan bana tatlım." Yüreği ferahlamıştı adamın. Bill'e 'hayır' mı demişti? Hem de herkesin önünde?

Tam Savannah kendisine doğru döndüğünde Dash aniden durdu. Ve o anda her sabah birbirleriyle burun buruna geldiklerinde ya da mutfakta karşılıklı ilk kahvelerini yudumladıklarında hissettiği arzu hücum etti yine. Bir şeyler söylemelerine gerek yoktu, bir çekim vardı aralarında. Tıpkı derin bir kontrbas yayı gibi titreşimler yapıyordu; alçak perdeden fakat duyulabilecek kadar yüksek.

"Bill konusunda sana yardım edebilirim." deyiverdi Dash.

"Sahi mi?" Savannah neredeyse mırıldanır gibi konuşmuştu.

"Evet hanımefendi. Benimle sokak dansına gelebilirsin. Eğer bütün gece birlikte dans edersek, herkes Bill ile pek o kadar ilgilenmediğine hükmedecektir."

Savannah ona baktı uzun uzun. Dudakları aralanmıştı, güneşten pembeleşmiş yüzü daha da pembeleşti ve sonra gözlerini yumdu. Uzun bir soluk alıp, "Yapamam bunu." dedi.

"Nedenmiş o?"

Gözlerini açtı. "Çünkü dans etmek tehlikelidir."

Dash sırıttı. "Öyle mi diyorsun?"

"Dansın tehlikeli olduğunu *biliyorum*." dedi Savannah.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Greg'i bir dans partisinde tanıdım. Ayaklarımı yerden kesti. Ve üç yıl sonra yaptığım hatayı anladığımda, bir daha ne olursa olsun asla dansa gitmeyeceğime yemin ettim."

"Vay canına. Kötü olmuş bu, değil mi?"

"Ne kadar kötü olduğunu tahmin bile edemezsin. Bununla bitse iyiydi. Ne yazık ki akıllanmadım. Kendime verdiğim sözü tutmadığım için iki ciddi ilişkim daha oldu. Her ikisiyle de bir dansta tanışmıştım. On sekiz ay geçmeden spor delisi, beş para etmez serserilere dönüştüler. Benden bu kadar. Her kadının bir dayanma gücü vardır, değil mi? İşte bu yüzden, bir daha asla dansa gitmemeye bir kez daha yemin ettim."

"Çok yazık, çünkü Paskalya bayramı sokak danslarına bütün kasaba halkı katılır. Tam bir aile eğlencesi havası vardır."

"Aile eğlencesi mi?" diye sordu Savannah.

"Tabii canım, yöre halkına ait, samimi bir şey. Kolejlerdeki danslı partilerle alakası yok. Örneğin içki çok sınırlıdır. Son Şans'ta öyle pek züppe herif de yaşamaz, aslında yoktur bile. Hepsi candan delikanlıdır, doğru ama züppe falan değillerdir."

"Derdim züppelerle değil. Spor delisi serserilerle."

Dash sanki kafasına bir balyoz yemiş gibi oldu. Kadının spor meraklılarına karşı bir zaafı vardı. Kendisinin de gerçek sarışınlara.

Buna karşı mücadele vermeliydi ama uğraşamayacak kadar yorgundu.

"Tamam tatlım." dedi Dash gülümseyerek, "Sen nasıl istersen. Ama Bill'den kurtulmak istiyorsan, bu akşam dansa gidip kendisi *dışında* bulabildiğin her bekâr erkekle dans etmelisin derim."

"Sence bu, Bill sorununu halleder mi?"

"Edebilir tabii. Ama elbette bütün gece benimle dans eder ve sonra da arabama binip Peach Blossom Moteli'ne gittiğin görülürse, daha etkili olma ihtimali var." Doğru dürüst düşünmeden ağzından

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çıkıvermişti bu sözler. Kadını Peach Blossom Motel'e götürmek, gece geç vakitlerde sürekli kurduğu bir fanteziydi. Gerçi, böyle bir şey yapmak düpedüz çılgınlık olur, yansımaları da atom bombası serpintilerine benzerdi.

"Hadi ama Dash, nasıl yaparım bunu? Adım lekelenir."

"Aman prenses, kalbimi kırdın." Elini kalbine götürüp büyük bir şov yaptı ama bu günübirlik motel ile ilgili kurduğu fanteziye kadın bir son verdiği için aslında mutlu olmuştu. Eğer kendisine âşık olmasına izin verirse, Savannah'nın onun kalbini kırabileceği daha gerçekçi bir olasılıktı.

Savannah güldü. "Yapma Dash, senin kalbini asla kıramam ben. Birbirimizden nefret ediyoruz."

"Ediyor muyuz?" Soru gerçekten samimiydi.

"Birbirimizden nefret ettiğimize eminim." dedi Savannah ama kulağa pek de inandırıcı gelmemişti.

***

Köpek, Zeph'in kollarına sıçradı. İlkokulun bahçesinde bu anı bekliyordu. Kafası karışmıştı zavallının.

"Seni gidi seni, başını belaya soktun bugün." Yavru köpeğin kulaklarının arkasını kaşıdı Zeph. Kuyruğu bir sağa bir sola sallanmaya başlamıştı.

"Bana ait değilsin artık. Biliyorsun, değil mi?"

Köpekçik gülümseyip kuyruğunu sallamaya devam etti.

Okulun bahçesindeki banka oturup bekledi Zeph. Çocuk onlara doğru yürüyordu. Kanayan burnu, şişmiş gözü, başı öne eğik, sefil bir hâldeydi Todd. Tıpkı Gabe'in çocukluğunu andırıyordu.

Gabe'i ne zaman hatırlasa, Zeph'in arkasındaki hayalet bozulurdu. Çok rahatsız ediciydi bu. O nedenle Zeph, Gabe'i

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

unutmak için çok çaba sarf ederdi. Ama elbette Zeph nasıl unutulduğunu bilmezdi. Aslına bakılırsa, Zeph pek bir şey de bilmezdi. Tahta işlemek, balık avlamak ve hayaletin karşısına çıkan başıboş hayvanlara bakmak dışında.

Kimi zaman hayat onları yorduğunda nasıl omuzları çökmüş bir hâlde yürürlerse, Todd da öyle yürüyordu.

"Hey, Todd! Buradayız." diye seslendi.

Çocuk durup kafasını kaldırdı. Yüzü değişti birden. Koşarak yanlarına gelip dizlerinin üstüne çöktü. Kollarıyla köpeği sardıktan sonra, "Çok üzgünüm." dedi defalarca. "Bir daha sana asla bağırmayacağım."

Köpek Todd'u yalıyor, burnunu silmeye çalışıyordu.

Haşat olmuş yüzünü köpeğin boynuna gömdü. "Senin suçun değildi."

Ve çocuk sonra avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı ve Zeph, onu ağlaması için bıraktı. Bazen bir çocuğun yapabileceği en iyi şey ağlamaktı. Hayalet sakindi. Ağlamanın ne olduğunu çok iyi bilirdi.

Todd ferahladığında, Zeph gülümsedi. "Bu köpekten sen sorumlusun artık, bunu biliyorsun değil mi oğlum?"

Çocuk burnunu çekip başıyla onayladı. Eliyle köpeğin sırtını sıvazlıyordu. "Özür dilerim Şampiyon." diye fısıldadı. "Senin suçun değildi. Herhâlde büyükannem saldı seni."

Zeph memnun memnun salladı başını. "Bak gördün mü işte, Şampiyon'un suçunu üstlenmen gerekmiyor. Ona iyi baktığın belli. Ona verdiğin ismi de çok beğendim."

"Teşekkürler. Kuzenim Dash ona Kocabaş demek istiyordu."

"İyi ki Şampiyon Bay Dash'in değil de senin köpeğin. Köpeklerin ömrü on yıldan fazladır, biliyorsun. Yani sırf yaramazlık yaptı ya da diyelim sen ondan bıktın diye Şampiyon'dan vazgeçmek yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çocuk yavru köpeğin iri kahverengi gözlerinin içine baktı. "Seni asla terk etmeyeceğim Şampiyon. Asla." Çenesi titriyordu. Haklıydı da. Zeph ortalıkta baba falan görmemişti. Bu çocuk terk edilmenin ne olduğunu biliyordu.

Hayalet de biliyordu.

"Sen bu köpeği seversen, o da seni sonsuza dek sevecektir. Öldüğü güne kadar. Seni hiç bırakmaz. Önemli şeyler olduğunda, asla seni hayal kırıklığına uğratmaz. Şimdi tek yapman gereken şey, onun sadece ufacık bir yavru olduğunu unutmamak. Evet, bugün başını belaya sokmuş olabilir ama bu, aslında onun suçu değildi."

Çocuk başını salladı. "Ama benim suçum da değildi, değil mi?"

"Değildi. Şimdi evine dön ve onu bugüne kadar nasıl sevdiysen, öyle sevmeye devam et. Hayatı boyunca sana bakacaktır."

Çocuk burnunu sildi. "Sen kimsin peki?"

"Adım Zeph Gibbs. Gelecek hafta içinde bir gün sinema binasına gelip ahşap işlerine bakacağımı annene söyle, olur mu?"

"Anneme kediyi sen verdin. O kedi, köpekten nefret ediyor."

Zeph gülümsedi. "Bilmez miyim? O kedi, oğlum, annen ve fare yakalamak dışında, her şeyden nefret eder."

Zeph ayaklanmıştı. "Artık gitmem lazım."

Arkasını dönüp bir zamanlar Luke ile Gabe'in oynadığı top sahasına doğru yürüdü. Hayalet huzursuzdu. Bir an önce bataklığa ve ormana dönmek istiyordu.

***

Büyükanneler ve Miriam arabayla geldiklerinden Baruch Caddesi'ndeki eve Savannah ve Dash'ten önce varmışlardı. Savannah içeri girdiğinde annesi ön salondaki İran halısını kafese

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tıkılmış bir aslan gibi arşınlıyor, Claire kraliçe edasıyla koltuklardan birine oturmuş, tiksintiyle etrafa bakıyordu.

Annesi olduğu yerde durdu ve ellerini kalçalarına koydu. Her zamanki gibi taba rengi keten pantolonun üstüne kahverengi ipek bir bluz, üstüne de dökümlü bir ceket giymişti. Annesi daima bej tonları giyer ve çene hizasında kesilmiş küllü sarı saçları bir gıdım değişmez veya yerinden oynamazdı. Dash'in üstü açık arabasına binecek olsa bile, her bir saç teli büyük olasılıkla yerli yerinde dururdu.

Annesi kontrol manyağıydı. Büyük ihtimal, sürekli çevresindekileri kontrol altında tutmaya çalıştığı için, babası, Savannah daha küçücükken evden toz olmuştu. Oradan oraya koşuşturmayı seven bir arkeologdu babası. Yılın yarısını ikinci karısıyla Kahire'de, diğer yarısını Londra'da geçirirdi. Derrick Reynolds, Savannah'nın annesi Katie Lynne Brooks ile ilişkisinin çok yanlış bir şey olduğunu söylerdi hep. Annesinden bir çocuk peydahlamış olması umurunda bile değildi. Üç yaşından bugüne dek babasını topu topu dört kez görebilmişti Savannah.

"Todd nerede?" diye sordu annesi.

Daha Savannah yanıtlayamadan, Dash hafifçe öksürüp elini uzattı ve "Katie Lynne teyze, sizi görmek ne kadar güzel." dedi. "Belki hatırlamazsınız ama ben sizin uzaktan yeğeniniz Dash. En son ben on yedi yaşındayken annenizin cenazesinde karşılaşmıştık."

Anne önce uzanan ele, sonra Dash'in suratına baktı. "Kim olduğunu biliyorum." Adamın eline dokunmadı bile. Yeniden Savannah'ya dönerek, "Todd nerede?" diye sordu.

"Köpeğini arıyor."

"Köpeğini mi?" dedi Claire. "Arabanın kapısını açar açmaz üstümüze saldıran o huysuz köpeği mi?"

"Evet efendim. Şampiyon tanışma şerefine nail olduğum en

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

huysuz köpektir gerçekten." dedi Dash.

"Aman Tanrım, Savannah, Todd'un alerjileri var. Hangi akla hizmet bir köpek aldınız ona, hem de böylesini?"

"Todd'un alerjileri mi var?" diye sordu Dash hafifçe gülümseyerek.

Claire, Dash'e öfkeyle baktı. "Sen—sus bakalım." Dash'e doğru parmağını sallama cüretini göstermişti Claire.

Dash, kendini sevdiren gülümsemelerinden birini fırlattı Claire'e ve "Evet hanımefendi." dedi ağır ağır. Sonra salon kapısının kirişine yaslanıp parmaklarını kemer köprülerine geçirerek kovboy pozunu takındı.

Claire, Savannah'ya baktı. "Git oğlunu bul. Uçağımız öğleden sonra beş buçukta kalkıyor. Kaçırmak istemem."

"Ah, özür dilerim. Bunun geçerken uğradığınız bir ziyaret olduğunu bilmiyordum. Paskalya akşamı yemeğe kalırsınız sanmıştım. Her zaman başımızın üstünde yeriniz var ama bir dahaki sefere önce bir telefon etseniz, makbule geçer." Kendisini kontrol etmeye ve son derece tatlı bir ses tonuyla konuşmaya çabalıyordu Savannah. Muhtemelen hayatında ilk kez Claire'e dokunduruyor ve inceden inceye alay ediyordu.

"Ukalalık etme genç hanım. Senden bıktım usandım." dedi annesi.

"Neden bıkıp usandın ki? Geleceğinizi önceden bilsem iyi oldurdu dedim yalnızca. Herkese yetecek kadar etim var mı emin değilim de ondan. Ama madem bu akşam gidiyorsunuz, ortada bir yemek krizi yok sanırım."

"Yeter artık Savannah!" dedi Claire, "Sen gelsen de gelmesen de Todd bizimle birlikte bu akşam o uçağa binecek."

"Ah, özür dilerim ama..." diye araya girdi Dash. "Yanlış bilgilendirilmiş iki büyükanne, nasıl oluyor da bir çocuğu annesinin

elinden alabiliyor, anlayamadım."

"Kim bu adam?" diye sordu Claire.

"Benim yeğenim olur." dedi Miriam teyze. Soğuk çay sürahisi ve bardakların bulunduğu bir tepsiyle ayağını sürüyerek gelmişti. "Düşündüğünü açıkça söylemek gibi bir yeteneği vardır."

Savannah yardım etmek üzere koştu ama Miriam teyze kesin bir sesle durdurdu onu. "İyiyim ben, şekerim. Daha ölmedim." Tepsiyi sehpaya koydu. "Soğuk bir şeyler ikram edebilir miyim?" Miriam'ın gözleri pırıl pırıl parlıyordu.

"Tamam, buraya kadar." dedi Claire, "Yerel mercileri çağırıyorum."

"Aman hanımefendi, yerinizde olsam bunu yapmazdım." dedi Dash.

"Nedenmiş?"

"Ben zaten haber verdim. Todd'a göz kulak oluyorlar. Köpeğini arıyor."

"Ama nerede olduğunu bilmiyorsunuz ki!"

"Bir fikrim var. Eminim Zeph köpeği hemen bulacak ve ikisini de eve getirecektir. Eğer köpek tahmin ettiğim yere gitmemişse bile, Damian'a söyledim, Todd'a göz kulak oluyor. Sorun yok, çocuk gayet iyi."

"Damian kim?"

"Emniyet müdürü."

"Aklından zorun mu var Savannah? Ya Todd'un başına bir şey gelirse, başın yanar." dedi annesi. "Çocuğun hayatını tehlikeye atmakla suçlanacaksın."

"Çocuğa bir şey olmayacak." Dash kesin konuşmuştu.

"Greg'in hiç hoşuna gitmeyecek bu." diye açıkladı Claire. "Hem de hiç. Şayet çocuğun başına bir şey gelirse, onu temelli kaybedersin Savannah. Todd'la birlikte ait olduğunuz yere, evinize

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dönseniz daha akıllıca olmaz mı?"

Savannah'nın gözü kardı. "Biz Baltimore'a dönmüyoruz. Kesin bir karardır. İyisi mi siz bu fikre alışmaya çalışın. Şayet Greg oğlu ile ilgili sorumluluklarını üstlenmeye karar verirse, kendisiyle görüşüp bir anlaşmaya varmaya hazırım. Bu konuda muhatap alacağım tek kişi Greg'dir. Üstelik sinema salonumu yenileme projeme yatırım yapmak isteyenler var, oğlum burada kendine geldi ve gelişiyor, kasaba halkı beni sevdi ve sayıyor. Neden ayrılmak isteyeyim ki?"

"Yatırımcıların mı var?" diye sordu annesi. Sesindeki şaşkınlık Savannah'yı iyice çileden çıkardı.

"Evet, var."

"Çok merak ettim doğrusu, o sinema salonuna hangi aptal yatırım yapacakmış acaba?"

Daha Savannah karşılık veremeden, kapının zili çaldı. "Mademki bu partiye ben davetli değilim." diye atıldı Dash, "Bari gidip kapıya bakayım."

Dash'in kapıyı açmasıyla, Lillian Bray daldı içeri. Suratı pancar kırmızısıydı. "Dash Randall, sen ne yaptın öyle?" diye sordu.

"Ben mi? Bir şey yaptığımı sanmıyorum."

"Bir şey yapmışsındır mutlaka." Dosdoğru oturma odasına girdi ve Savannah'ya baktı. "Bill'e hayır diyemezsin şekerim. Yani ikinizin sonu kaçınılmaz. Kaderinize yazılmış. Tanrı'nın kararıdır. Birbiriniz için yaratılmışsınız. Bak canım, adam yolda, buraya geliyor. Fikrini değiştirdiğini söylemek zorundasın."

"Bill de kim?" diye sordu Claire, *Âşık Shakespeare* filminde Kraliçe Elizabeth'i oynayan Judi Dench edasıyla.

"Evleneceği için Savannah'nın kasabamızdan ayrılamayacağını söyleyen adam." dedi Miriam sürahiden bir bardak soğuk çay dökerken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Rahip mi?"

"Evet hanımefendi." diye tamamladı Dash.

"Aman Tanrım" dedi Lillian damdan düşer gibi, "Katie Lynne, bu gerçekten sen misin? Neden bu kadar... Yaşlandın?"

Savannah'nın annesinin yüzü gerildi. "Sen de öyle Bayan Lillian." Sonra kızına döndü yine. "Sinema salonu için para buldun ve bir rahiple evleniyorsun, öyle mi? Bir ay içinde mi oldu bütün bunlar?"

Savannah omuzlarını silkti. "Sanırım Son Şans'ta her şey hızlı gelişiyor."

Annesi gözlerini devirerek, "Benim anımsadığım kadarıyla burada her şey kaplumbağa hızıyla ilerler ve senin erkeklerle olan deneyimlerini bilen biri olarak, bunun tehlikeli bir gelişme olduğunu söylemek zorundayım. Hayatım, sen her zaman şıpsevdiydin, selam verene âşık oldun. Sonu da hep hüsranla bitti. Ne demek olduğunu iyi bilirim ben. Üç kez evlendim. Bu adamla evlenemezsin Savannah, topu topu birkaç haftadır tanıyorsun onu."

"Bal gibi evlenir." diye karşı çıktı Lillian. "Miriam, Bill ile Savannah'nın birlikteliğini kutsadı. Miriam'ın birleştirdiği çiftler sonsuza dek ayrılmaz."

Annesi önce Lillian'a, sonra Miriam'a baktı. "Hepiniz aklınızı kaçırmışsınız." diye mırıldandı. "Savannah, kızım, bu insanlar deli. Mümkün değil burada yaşayamazsın."

Tam o sırada Bill girdi açık kapıdan içeri. "Merhaba, evde kimse yok mu?"

"Buyur gel Bill, zamanlaman her zamanki gibi mükemmel." diye seslendi Dash. "Aile toplantısı yapıyorduk ve bana öyle geliyor ki ruhani bir yol göstericiye ihtiyacımız var." Dash her zamanki yerini alarak kapı kirişine yaslandı.

Bill bu kez Lillian'ın bahçesinden değil de muhtemelen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dükkândan satın aldığı koca bir buket zambakla oturma odasına geldi.

"Savannah'nın annesi Katie Lynne Reynolds ve eski kayınvalidesi Claire White ile tanıştırayım seni. Hanımlar, bu bey muhterem Rahip William Ellis. İsa'nın kilisesinin başrahibi." Dash alçak bir sesle ve son derece nazik bir ses tonuyla yapmıştı tanıştırma faslını.

Bill gülümsemedi bile. "Senin için geldim, Savannah. Ne yapabilirim?"

"Burayı terk et." dedi Claire.

Lillian öfkeyle baktı Claire'e ve Claire aynı şekilde karşılık verdi. Hangisinin bakışının daha korkutucu olduğuna karar vermek zordu.

"*Sevgili kardeşlerim şunu aklınızda tutun: Herkes dinlemekte çabuk, konuşmakta ve öfkelenmekte yavaş olsun, çünkü insanın öfkesi Tanrı'nın istediği doğruluğu sağlamaz.*" diye makamıyla okudu Bill.

"İncil'in Atasözleri'nden mi?" diye sordu Lillian.

"Hayır, James'in kitabından Lillian ve bu öneriyi hatırlasan daha iyi olur." dedi rahip biraz bozularak.

Lilian kilise hanımefendisi tavrıyla onayladı. "Haklısın Bill, bu sorunu sükûnetle halletmeye çalışmalıyız."

Savannah'nın sabrı taştı.

"Bakın" dedi kararlı bir sesle Claire'e bakarak. "Bill haklı. Konuşmayı kesip, dinlemeye başlamalısınız. Baltimore'da yaşamak istemiyorum. Hayatımı orada sürdürmeyeceğim bundan böyle. Her ikinizin de Todd ile zaman geçirebilmesi için elimden geleni yapacağım. Onu çok sevdiğinizi ve onun için en iyisini yapmak istediğinizin farkındayım. Ama Todd benimle yaşıyor. Burada kalmak istiyorsanız, başım üstüne. Paskalya akşamı yemeğine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

katılabilirsiniz. Ama şunu bilin ki hiçbirinizin taleplerini duymak istemiyorum artık."

Önce annesine, sonra Claire'e ve nihayet Bill'e çevirdi bakışlarını.

"Ve son bir şey daha var anne. Sürekli beni aşağılamandan bıktım usandım. Sinema salonu için gerekli parayı buldum. Kasabada sinema salonunun yeniden açılmasını isteyen insanlar bana bağışta bulundu. O nedenle, sakın bana burun kıvırma. Başarılarımı küçümseme. Senin hayatını yaşamıyorum. Kendi hayatımı yaşıyorum."

"Sana para mı *verdiler*?" diye sordu annesi. "Tuhaf değil mi bu? Benim bildiğim insanlar bir projeye *yatırım* yapar."

Daha Savannah ağzını açamadan, ardına kadar açılan kapıdan içeri ailenin hayatı ciddiye almayan oğlu ve onun köpeği girdi.

"Buldum onu." dedi Todd. Şampiyon kuyruğunu sallayıp sağı solu koklayarak aceleyle odaya dalmış olduğundan, bu açıklama tamamen gereksiz kalmıştı. Kopek dosdoğru Claire'e gitti ve patilerini kadının pahalı elbisesinin üstüne koyuverdi.

Claire yana sıçradı. Bu küçücük yavru köpekten ödü patlıyordu besbelli. "Çabuk in aşağı!" diye emretti ama Claire hapşırmaya başlayana dek köpekçik hiç tınmadı.

"Ah!" dedi Dash nazik bir sesle, "Alerjiler."

Todd odanın ortasına gelince, zınk diye duruverdi. "Merhaba." dedi bakışlarını bir büyükannesinden diğerine çevirerek.

"Aman Tanrım, şu yüzünün hâline bak." dedi Claire, Hermes çantasından bir kâğıt mendil çıkarırken. Öfkeyle baktı Dash'e. "Başına bunlar geldiğinde sen de oradaydın. Neden o azmanın çocuğu dövmesine seyirci kaldın? Neden araya girmedin?"

Dash de öfkeyle bakarak karşılık verdi ama ağzını açmadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dash'in ne suçu var? Kabahat senin ve anneannemin." dedi Todd şaşılacak kadar yetişkin bir ses tonuyla.

"Ne?" dedi annesi ve Claire aynı anda. Yüzlerindeki ifadeyi görseydiniz, sanki İkinci Dünya Savaşı her an ilan edilecek ve atom bombası patlatılacak sanırdınız.

Todd büyükannelerinin karşısında dimdik ayakta duruyordu. Bir milim kımıldamadı. "Üzgünüm ama gerçek bu. Siz ikiniz köpeği sokağa saldınız ve başı belaya girdi. Bu yüzden de Corey Simms benimle kavgaya tutuştu."

"Doğru evlat ama kavgayı sen bitirdin." dedi Dash çocuğa kocaman bir gülümsemeyle bakarak.

"Bu adam da *kim*?" diye sordu Claire yine, Dash'e pis pis bakarak. Dash hiç umursamadığından, kadın Todd'a döndü. "Hadi genç adam, itiraz istemiyorum. Anlaşıldı mı? Şimdi yukarı çık ve eşyalarını topla."

Todd, Savannah'ya baktı. "Bir yere mi gidiyoruz?"

"Eve gidiyoruz." dedi Claire. "Sen de Gilman Okulu ile mülakat yapacaksın. Görüşme önümüzdeki hafta. Umarım gözünün morluğu geçer o zamana kadar. Eminim kabul kurulu kavgaya karışan çocuklara pek iyi gözle bakmıyordur."

"Lütfen Claire—" diye araya girecek oldu Savannah.

"Gilman Okulu'na gitmek istemiyorum." dedi Todd.

"Elbette istiyorsun. Ailemizde herkes o okulu bitirmiştir." dedi Claire.

"Ben gitmedim." Dash gülümsüyordu. Todd da ona gülümsedi. "Kuzen Dash, bizimle gerçekten hiçbir akrabalığın yok." Annesi çok öfkelenmişti.

"Biliyor musun Katie teyze, öfken yatıştığı zaman bu söylediğinin çok komik olduğunu sen de fark edeceksin."

Şampiyon, Savannah'nın annesine sırnaşma zamanının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geldiğine karar vermiş, bej takımının üstüne sıçrayıp yüzünü yalamaya başlamıştı. Kadının tepkisi hiç de dostça değildi. "İn üstümden, uyuz hayvan."

Köpeği kucağından itti. Hayvan acıyla havladı.

"Hey, çok acımasızdı bu." Todd yere eğilip köpeğini kucakladı.

"Hayvan hiç terbiye görmemiş." dedi Savannah'nın annesi.

"Aynı çocuk gibi." diye mırıldandı Bill.

Dash gülmeye başladı. "Yahu siz terbiye kelimesini amma dilinize doladınız son zamanlarda." Savannah'ya baktı, sonra da öfkeyle Bill'e. Bill aynen karşılık verdi.

Savannah dudaklarının yukarı kıvrıldığını hissetti. Dash'in kendisine arka çıkması çok hoştu.

"O iğrenç köpekle oynamaya son ver ve git toplan." dedi Claire.

Todd, Savannah'ya döndü. "Şampiyon'u da götürebilir miyim?"

Daha Savannah oğluna hiçbir yere gitmeyeceklerini söyleme fırsatı bulamadan, her iki büyükanne de bir ağızdan, "Hayır!" dedi.

Büyük yanlış.

Çocuk ayaklandı, köpek ayağının dibindeydi. "O zaman ben de gitmiyorum."

"Elbette gidiyorsun." Zambak hâlâ elinde, köşede dikilen Bill kadar kalın kafalıydı Claire.

"Hayır. Hayatının sonuna dek Şampiyon'a bakacağıma söz verdim. Baltimore'a gidersem, onu burada bırakamam." dedi Todd.

Çocuk, Savannah'ya baktı ve kadının içi gitti. Greg'e bu çocuğu sevdirmenin bir yolunu bulsa, bir saniye bile düşünmeden yapardı. Çok uğraşmış ama başaramamıştı. Greg şımarık, işe

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaramaz herifin tekiydi. Eski kocasının neden böyle olduğunu gayet iyi biliyordu. Annesinin eseriydi çünkü annesi antika bir kadındı.

"Seninle gurur duyuyorum." dedi Savannah oğluna. "Hiçbir yere gittiğimiz yok."

Todd'un gözlerindeki tereddüt yok oldu. "Çok iyi."

"Şimdi neden Şampiyon'la birlikte yukarı çıkmıyorsun? Elini yüzünü yıka ve o kanlı gömleği de çıkar üstünden."

Çocuk arkasını dönüp merdivenlere yöneldi.

Savannah, Dash'e baktı. "Lütfen burnunda ciddi bir şey var mı diye gidip bir göz atar mısın?" Dash başını sallayıp Todd'un peşinden yukarı çıktı. Ne garip. Daha bir ay önce Todd konusunda Dash'e bir nebze güveni yoktu. Hâlbuki şimdi Todd'a göz kulak olması için Dash'ten başkasını düşünemiyordu. Aslında Todd'un yarasını beresini kontrol ederken büyük olasılıkla Dash'in ona akıl vereceğini de biliyordu. Dash ve Todd'un paylaştığı çok şey vardı.

Savannah sanki ortada dönen özel bir şey yokmuş gibi kanepede oturup hiç istifini bozmadan çayını yudumlayan Miriam'a döndü. "İyi misin Miriam teyze?"

"İyiyim şekerim. Daha iyi olamazdım." Biraz şapşal bir gülüşle bakıyordu Savannah'ya.

"Tamam." dedi Savannah oturma odasında toplanmış kalabalığa dönerek, "Heyecan sona erdi."

Rahibe baktı neden sonra. "Teklifini çok takdirle karşıladım Bill ama henüz evlenmeye hazır değilim."

"Kararını değiştireceksin." Zambağı Savannah'nın eline tutuşturup arkasını döndü ve hızla odayı terk etti.

Lillian başını iki yana sallayıp onaylamadığını belirttikten sonra, rahibin peşinden koşup "Bill, sakın ümidini kaybetme canım. Her şey istediğin gibi hallolacak." diye bağırdı arkasından.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anne, Claire, sizi dansa ve Paskalya törenine kalmaya davet ediyorum."

Claire ayağa fırladı. "Aklımdan bile geçirmem. Beni dinle genç bayan, ateşle oynuyorsun. Daniel, Baltimore'un en ünlü avukatıdır. Torunumu benden uzaklaştırdığına çok pişman edeceğim seni." Savannah'nın annesine döndü. "Haydi Katie gel, yeniden durup düşünelim."

Bir an Savannah acaba annesi Claire'e o ünlü avukatını alıp uygun bir yere tıkmasını söyler mi acaba diye geçirdi aklından. Elbette annesi bunu demedi.

"Aptallık ediyorsun, Savannah." dedi. "Kısmet gibi bir projeye kimse karşılıksız para vermez. Kafanın hiç basmadığı bir işe bulaşıyorsun besbelli. Çuvallayıp, salya sümük bize koşman an meselesi."

Bunları dedikten sonra, annesi de Claire'in peşinden çıkıp gitti.

"Hayretler içindeyim." dedi Miriam büyükanneler gittikten sonra. "Sally ve Earnest'in Katie gibi birini doğurmuş olmasını aklım almıyor. Annen böyle davrandığı için çok üzüldüm."

Miriam teyzenin sözleri bile rahatlatamadı Savannah'yı. Bütün korku ve şüpheleri ikiye katlanmış, başkaldırmasına olanak sağlayan adrenalin aniden yok olmuştu.

Gözleri yaşlarla doldu ve titremeye başladı. Deliler gibi çıktı merdivenleri, odasına kapandı ve kendisini yatağa atıp hıçkıra hıçkıra ağladı. Öfkelendikten sonra hep böyle ağlardı.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 14

Hettie belediye binasının parkını gözden geçiriyordu. Dans komitesi gerçekten iyi iş çıkarmıştı. Ağaçların arasını rengârenk kâğıt fenerlerle süslemişler, Jenny'nin sayesinde Metodist kilisesinden ödünç aldıkları katlanır masa ve sandalyeleri gayet güzel yerleştirmişlerdi. Her bir masaya adaklıklar konmuştu.

Palmetto Bulvarı'nı o gece için trafiğe kapatan platformun üzerinde Vahşi Atlar orkestrasının müzik aletleri yerli yerindeydi. Ellerinde bahçe sandalyeleri, soğutucular, kahve ve diğer içeceklerle dolu termosları ile insanlar gelmeye başlamıştı bile.

Güzel bir gece olacaktı. Hava biraz serindi belki ama soğuk değildi. Hettie, her yıl yapılan sokak dansına bayılırdı. Jimmy hayattayken sabahlara kadar dans ederlerdi sokakta. Kocasını en çok dans ettiklerinde severdi. Yazık ki yeterince dans edemedik diye geçirdi içinden.

Büyük olasılıkla geceyi moruk hanımefendilerle geçirecekti. Bu düşünce kendisini yaşlı hissetmesine neden oldu.

"Tamam her şey hazır Bayan Marshall." dedi Rachel Lockheart. Tavuk fabrikası yönetiminde Hettie'nin yardımcısı olarak çalışan Rachel Lockheart, Hettie'nin o güne dek tanıdığı en düzenli insandı.

Rachel, Jimmy öldüğünde kendisine bıraktığı mal varlığı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içinde en kıymetli şeydi herhâlde.

"Fenerler ve adaklıklar pek hoş olmuş, Rachel."

"Teşekkürler." Rachel'in yüzü kızardı.

Tam o sırada saygıdeğer Barones Woolham çimenlere basa basa kendilerine doğru yürümeye başladı. Hiç de bir baronese benzemiyordu Rocky. Kot pantolonunun üstüne pembe bir kazak geçirmişti. Ayağındaki lastik pabuçları da gece bitmeden fırlatıp atacaktı kuşkusuz. "Bana baksanıza" dedi Rocky, "Siz de duydunuz mu?"

"Bill Ellis'in başına geleni mi?" diye sordu Rachel.

Hettie hiç bozuntuya vermemeye çalıştı. Daha önce duyduğundan bu haberin kendisini ne kadar etkilediğini kimseye çaktırmanın gereği yoktu. Bill'in Savannah'ya evlenme teklifinde bulunduğunu duyunca şok geçirmiş fakat kadının ona hayır demiş olması onu ferahlatmıştı.

"Tanıştıktan henüz bir ay sonra kadına evlenme teklifi etmiş olduğuna inanasım gelmiyor." dedi Rocky.

"Benim de." diye karşılık verdi Hettie.

"Savannah'nın, hem de Lillian Bray'in gözü önünde, ona hayır demiş olması da inanılır gibi değil." diye söze karıştı Rachel. "Lillian çok bozulmuş. Masaları düzenlerken beni beş kez azarladı. Ne olmuş yani masaları Metodistlerden almışsak." Derin bir iç çekti Rachel.

"Bill'i Jenny'ye kaptırırsa diye telaş içinde." dedi Rocky.

Hettie'nin yüreği hop oturup hop kalktı. Bill'in Jenny ile evlenmesi, en az Bill ile Savannah beraberliği kadar kötü geliyordu.

Rüküş tişörtlerinden birinin üstüne muhteşem deniz yeşili bir hırka giymiş olan Molly Canaday, koşarak yanlarına geldi. "Hey kızlar, Bill ile Savannah öyküsü nasıl bitecek sizce? Bahse var mısınız?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Lütfen." dedi Hettie başını iki yana sallayarak. "Başka bir şeyden söz edelim, olmaz mı?"

Rocky, Rachel ve Molly hep beraber Hettie'ye baktılar. "Biliyor musun" dedi Molly, "Yarın sabaha kadar kaç kurbağa kazanacak diye kafa yormaktansa, Bill'in evlilik maceraları üstüne bahse tutuşmak çok daha eğlenceli gibi geliyor bana." Molly sırıtıyordu.

"Gerçekten mi?" Hettie gözlerini devirdi.

"Dalga geçmeyi bırak, Molly. Bu iş ciddi olabilir." dedi Rachel.

"Nasıl ciddi?"

"Ya Miriam, Bill ile Savannah'nın birbirleri için yaratılmış olduğunu söyler de Savannah inanmazsa?" diye sordu Rachel. "Miriam'ın evlilik öngörülerine karşı çıkılmaz, biliyorsunuz."

"Eminim dünyanın sonu gelmez." dedi Rocky. "Miriam'ın öngörüleri hep yoruma açıktır. Kasabada herkes benim Dash ile evleneceğimi düşünürken, aslında kısmetimdeki adam Hugh değil miydi?"

"Doğru." dedi Molly. Hafifçe kıstığı gözleriyle toplanan kalabalığa bakıyordu.

"Ne yapıyorsun öyle?" diye meraklandı Rachel.

"Düşünüyorum sadece. Eğer Bill'in kısmeti Savannah değilse, o zaman rahibimize kim yakışır acaba?"

"Ah lütfen" diye söylendi Hettie, "Kelime oyunlarını bırakalım. Çöpçatanlığı da."

Molly, Hettie'yi süzüyordu. "Haklısın. Hiç umursamıyormuş gibi yapalım."

"Ama umursuyoruz." dedi Rachel ve Rocky bir ağızdan. Zaten ezelden beri yakın dost olduklarından şaşılacak bir şey yoktu bunda.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Susun hepiniz, buraya doğru ilerliyor." dedi Molly.

Hettie dönüp baktığında, Bill'in caddenin karşısından dosdoğru yanlarına geldiğini gördü. Her zamanki gibi siyah rahip gömleğini ve gri pantolonunu giymişti. Yüzü solgun gibiydi. Rahibin sokak dansında boy göstermesi gerçekten büyük sürprizdi.

Ertesi sabah gündoğumu ayinine güneş doğmadan kalkabilmek için, rahipler Paskalya akşamı genellikle erkenden yatarlardı.

"Bu ne hoş sürpriz Bill." dedi Hettie zoraki gülümseyerek.

Bill hafifçe başını salladı. Görünüşe bakılırsa, dans komitesi, kitap kulübü, bahçe kulübü üyeleriyle Gönüllü Hanımlar'ın attığı her adımı izleyip, rahibin bundan sonra ne yapacağı üzerine yorum yaptıklarından habersiz gibiydi. Hettie birdenbire hepsinden utandı. Bill'i rahat bırakmalıydılar.

Bill, doğruca Hettie'ye yöneldi. "Birkaç dakikan var mı, Hettie?" diye sordu.

"Elbette." Hettie rahibin koluna girdi ve birlikte ağaçların arkasında bir masaya yürüdüler. Oturur oturmaz, Bill uzanıp Hettie'nin elini tuttu. Kadının içini bir sıcaklık kaplamıştı.

"Sanırım Savannah ile olanları duydun." dedi.

"Duydum ya. Çok üzüldüm. Bütün kasaba halkı bunu konuştuğu için de üzülüyorum. Savannah böyle—"

"Yok, kadının bir suçu yok aslında. Orta yerde, herkesin içinde sormam doğru değildi. Çılgınlık ettim."

"Kalbin kırılmıştır herhâlde, öyle değil mi?"

Bill omuzlarını dikleştirdi, alnını kırıştırdı. "Bilmem. Utandım galiba."

Bu yanıt nedense Hettie'nin yüreğini ferahlatmıştı. "Kalbin kırılmış olsa, bence bunu bilirdin Bill. Belki de Savannah sana bir iyilikte bulunmuştur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İyilik mi?"

Hettie adamın kemiklerini hissedecek kadar sıktı elini. Avuç içi sıcacık, parmak uçlarının dokusu kaba ve erkeksiydi. "Aşk dediğin aklını başından alır. Aklın başından gitmediyse, demek ki aşk değilmiş."

"Jimmy senin aklını başından almış mıydı?" Keskin gözlerle bakıyordu.

"Hayır. Almamıştı. Ailemi memnun etmek için evlendim Jimmy ile."

"Aklının başından gittiği oldu mu hiç?"

Hettie kıkır kıkır güldü. "Sen böyle deyince gıdıklanır gibi oluyorum, bilirsin."

Adam sımsıcak gülümsedi. Harika, güzel bir şeydi bu. Bir manolyanın taç yapraklarını açması gibi, gülümseme ağır ağır tüm yüzüne yayılıyordu. "Hettie, sen de hep güldürüyorsun beni, farkındasın değil mi?"

"Teşekkür ederim."

"Peki, gitti mi?" diye ısrarla sordu Bill.

"Ne gitti mi?"

"Hiç aklının başından gittiği oldu mu?"

Birbirine kenetlenmiş ellerine baktı Hettie. Yüreğinin atışlarını hızlandıran, çok tuhaf bir duyguydu bu.

"Bir keresinde çok şiddetli bir arzu duydum."

"Sahi mi?"

"On altı yaşında."

"On altı mı? Demek benden önceki rahibin cinsellikten kaçınma ile ilgili söylediklerine kulak asmamışsın."

"Özür dilerim. İradem zayıftı."

"Ve aklını başından aldı, öyle mi?"

"Neredeyse. Tam olarak değil. Gerçi, sanırım ben onun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aklını başından aldım. Ve biliyor musun, gerçek sorun bu aslında."

"Hangisi?"

"Biri sana çılgın gibi âşık olduğunu düşünüyor ama sen aynı duygularla karşılık veremiyorsun."

"Anladım galiba."

"Hiç hoş değil doğrusu. Bu nedenle oldum olası suçlarım kendimi."

"Dash Randall'dan söz ediyoruz anladığım kadarıyla."

Hettie bakışlarını kaçırdı. Tam o sırada Clay Rhodes ile konuşmak için Dash uzun adımlarla orkestraya doğru yürüyordu.

Bill de o yöne baktı. "Yakışıklı adam. Zengin. Parasıyla senin bütün sorunlarını halledebilir."

"Doğrudur, halledebilir. Farklı bir kadın olsaydım, prensiplerimden vazgeçebilirdim belki ama yapamam. Ona âşık değilim. Gençken onu istedim, hatta arzuladım ama çarçabuk geçti."

Uzun bir süre el ele tutuşarak orkestranın hemen önünde duran Dash'i izlediler.

Nihayet Bill derin bir iç geçirdi. "Dash gibi olmak istemiyorum." dedi. "Bende gönlü olmayan biriyle platonik aşk yaşamak istemem."

"Aferin sana. Dash saplanıp kaldı ama sen üstesinden geldin bile."

"Bir eş istiyorum, Hettie. Doğrusunu istersen çok yalnızım ve bir ailem olsun istiyorum. Hem Savannah'nın hazır bir çocuğu var."

Aniden elinde turtasıyla Jenny Carpenter geldi yanlarına. "Ah zavallı, demek buradasın." dedi üçüncü sandalyeye yerleşirken. Bill ve Hettie derhâl bıraktılar birbirlerinin elini. "Sana bir turta yaptım. Önce evine uğradım ama yoktun. Dışarı çıkmana çok sevindim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bill'in mavi gözleri ışıl ışıl parladı ve Jenny'ye gülümsedi. "Turta demek, vay canına. Üzüntülerimi işte bu turtanın içine kesinlikle gömebilirim, Jenny. Teşekkürler."

Jenny'nin güzel küçük suratının ortasına bir tane patlatmamak için zor tuttu kendisini Hettie. Lanet olsun hepsine. Keşke Violet'a o güzel kurabiyelereden yaptırsaydı ama iş işten geçmişti.

Hettie ayaklandı. "Bill, sanırım sorunların biraz hafiflemiştir artık." dedi.

Tam yanlarından uzaklaşıyordu ki, "Hettie!" diye seslendi arkasından Bill.

Kadın döndü. "Ne var?"

"Bana da bir dans ayır, olur mu?"

***

Savannah sokak dansı için toplanmış kalabalığa göz gezdirdi. Bill kâğıt fenerlerin altındaki masaların birinde Jenny Carpenter ile sohbet ediyordu. Jenny dışındaki kitap kulübü üyelerinin hemen hepsi orkestraya pek yakın olmayan kaldırımın bir bölümünü işgal etmişlerdi. İçecekleri Nita, Cathy ve Lola May getirmişti.

Dash orkestra sahnesinin hemen yanındaydı... Mükemmeldi.

Wrangler marka gıcır gıcır bir blucin, eski kovboy çizmeleri ve kareli bir gömlek giymiş, başına bir kovboy şapkası geçirmişti. O ve Clay Rhodes dışında şapka giyen yoktu. Kovboy çizmeli tek erkek Dash'ti. Ne de olsa Teksaslıydı. Teksaslı biri, hep Teksaslı kalır. Daha Dash on üç ve kendisi de on yaşında şımarık bir kızken karşılaştıkları ilk yaz onun eski püskü hasır kovboy şapkasıyla nasıl dalga geçtiğini hatırladı. O şapkayla çok salak göründüğünü söylemişti.

Köprünün altından çok sular akmıştı ama.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Todd da birkaç arkadaş edinmişti. Namlı kabadayı Corey Simms'i alt ettiği için onu şampiyon ilan eden birkaç çocukla sıkı fıkı dost olmuştu.

Hâlâ şiş gözüne rağmen oldukça eğleniyordu Todd. Aslında morarmış gözü cesaret nişanı gibiydi neredeyse. Savannah diğer çocuklarla nasıl şakalaştığını izliyordu. Basbayağı büyümüştü oğlu. Gömleğinin kolları ve kot pantolonun paçaları kısa geliyordu. Pantolonun bel kısmı da iyiden iyiye bollaşmıştı.

"Hey, Savannah" diye seslendi Rocky, "Cathy'nin muzlu çöreğinden mutlaka tatmalısın. Bayılacaksın."

Savannah kitap kulübü hanımlarının yanına gidip katlanır sandalyesini açtı. Yeni arkadaşları olan yalnızca Todd değildi. Kendisi de yıllar sonra Rocky ile buluşmuş ve yeni arkadaşlar edinmişti.

Her nasılsa, çok kısa bir sürede, sanki buraya aitmiş gibi hissetmeye başlamıştı. Özellikle gün içinde annesiyle giriştiği o çirkin kapışmadan sonra, çok rahatlatıcı bir duyguydu bu. Hayatında ilk kez Savannah annesine acıyordu.

Hanımlardan biri kendisine içinde bir dilim muzlu çörek bulunan karton bir tabakla, bir bardak soğuk çay uzattı.

"Kocan nerede Rocky?" diye sordu Savannah.

"Oralarda bir yerde Stone ile sohbet ediyor. Vals çalmaya başlayınca buraya gelip önümde reverans yaparak beni dansa kaldıracaktır. Hepimiz Netherfield şatosunda bir balodaymışız gibi davranırız."

Molly kahkahalarla gülmeye başladı. "Hey, Savannah, eğer bu Netherfield balosu ve sen de Eliza Bennett olsan, ilk önce Bill Ellis ile dans etmen gerekirdi."

Hanımlar hep birden kahkahalarla gülmeye başladı. Şaşılacak ne vardı bunda? Rahip efendiye evlilik teklifini başka uygun bir yere götürmesini söylediğinde, aslında *Gurur ve Önyargı*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

romanından bir sahneyi oynayan kendisiydi.

Kulüp üyelerinin hepsi ona bakıp sırıtıyordu. Savannah da gülümsedi. "Doğruya doğru." dedi, "Bill romandaki Bay Collins'e benziyor biraz. Durmadan İncil'den ayetler okuyor."

Hettie dışında herkes kıkır kıkır gülmeye başladı. Hettie asla kıkırdamazdı. Asla.

Savannah başını kaldırıp yıldızlarla süslü gökyüzüne baktı. "Teyzemin Bill ile beni birlikte düşünmenize destek verdiğinin farkındayım ama belki hepiniz bir kez daha düşünmelisiniz. Sakın teyzem de romanda bütün kızlarını önüne gelenle evlendirmeye çabalayan Bayan Bennett gibi biri olmasın?"

"Tam da bunu diyordum sen gelmeden önce." diye atıldı Molly. "Şu adama bir bakın. Jenny Carpenter ile oturmuş turtayı götürüyor. Hiç de kalbi kırılmış gibi bir hâli yok."

"Bana kalırsa, bu yönüyle Bay Collins'e daha da çok benziyor." dedi Cathy. "Romanda Lizzy, Bay Collins'e sepet havası verdikten sonra, adam hemen Charlotte'un kucağına atlayıp onunla evlenmedi mi? Eminim Jenny Carpenter aşçılık konusunda Charlotte Lucas'a bin basar."

"Hem üstelik..." dedi Molly, "Miriam, Bill rakamlarla arası iyi olan bir kadın bulmalı demedi mi? Alın işte, Jenny matematik öğretmeni. Tıpkı geçen seneki mangal partisinde olduğu gibi. Herkes Rocky ile Dash'in mükemmel bir çift olduğunu koymuştu kafasına. Hâlbuki öyle olmadı."

Savannah şaşkınlıkla Rocky'ye baktı. "Sen ve Dash mi? Sahi mi?"

Rocky omuz silkti. "Dans pistinde fena değil. O soğukkanlı, havalı kovboy görüntüsünün altında gerçekten çok duyarlı bir yüreği var. Bazı zaafları yok değil tabii."

Bir süre durakladıktan sonra, "Hey, durun bakalım." dedi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rocky. "Yanlış bir şey yapıyoruz. Eğer bu Netherfield balosu ise, *Savannah* sen ilk önce *kuzeninle* dans etmelisin." Daha da yüksek sesle gülmeye başladı. "İşte bu dünyanın sonu olur—seni ve Dash Randall'ı birlikte dans ederken izlemek."

Savannah'nın kalbi sıkışır gibi oldu. Dash ile dans etmek istiyordu aslında. Daha o gün, bütün gece kendisiyle dans etmesini önermemiş miydi?

Ama kuzen Dash'e âşık olmayı reddediyordu. Her şeyi berbat ederdi bu. Özellikle de Dash'in Todd ile ilişkisi bu kadar iyi, Savannah da ilişkilerde bu kadar kötüyken.

Tam o sırada, Dash, tıpkı kovboy çizmeleri giymiş bir Bay Darcy gibi uzun adımlarla çimenleri arşınlayarak Savannah'ya doğru geldi. Filmde Bay Darcy'yi oynayan Colin Firth'e benzemiyordu. Bir kere, saçları çok daha kısa kesilmişti ve Tanrı'ya şükür uzun favorileri yoktu. Hayır, sanki başka birini andırıyordu, öyle özel birini değil, kendisi gibiydi—muhteşem yakışıklı biri.

"Hadi prenses, kaldır poponu o sandalyeden de gel benimle dans et." Sanki kadına değil de kendi kendine soruyormuş gibi en Darcy hırıltısı ile söylemişti bunu.

Savannah'nın içi ürperdi. Çekici bulduğu bir erkekle dans etmenin ne denli tehlikeli olabileceğini anımsadı birden.

"Aah, hadi!" dedi Rocky, "Lizzy'nin de dans etmeye gönlü yoktu ama katlanmıştı."

Dash göz kırptı Rocky'ye. "Ne diyorsun sen yahu?"

"Önemi yok." dedi Savannah yerinden kalkarken. Bu adamla dans etmemeliydi aslında ama edecekti. Hem üstelik dans etmekten çok zevk alacağını hissediyordu. "Hadi, gidelim."

Daha iki adım atmadan Savannah yan yana dizilmiş dansçıların hiç bilmediği bir halk dansı yaptıklarını fark etti.

"Ah, ne bu dans, aki breki mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır tatlım, bugi bugi dansı denir buna. Ama endişelenme, bir sonraki vals olacak."

"Nereden bildin?"

"Çünkü oradaki istedi." dedi Dash başıyla Lord Woolham'ı işaret ederek. Karısını dansa kaldırmakta olan Lord Woolham daha gerçek bir Bay Darcy izlenimi uyandırıyordu doğrusu.

Dash elinden tuttuğu gibi Savannah'yı caddeye sürükledi. Adamın temasının sıcaklığı, teninin pütürlü dokusu, banyo sabunu kokusu ve çevredeki hemen herkesin kendilerini izliyor olması Savannah'nın başını döndürüyordu.

Orkestra 'Ömrümün Sonuna Kadar Benimle Dans Eder Misin?' şarkısını çalıyordu. Dash, Savannah'yı kendine doğru çekip kadının elini kendi omzuna yerleştirdi ve dans etmeye başladılar. Ne kadar hafif adımları vardı ve ne güzel yönetiyordu dansı. Uzun süre tek bir söz söylemeden dans ettiler. Aralarındaki sessizlik giderek yerini gergin bir atmosfere bıraktı.

Sessizliği bozmalıydı. "Müthiş bir organizasyon, değil mi?"

"Öyle." dedi Dash ve yön değiştirip Savannah'yı öne, arkaya ve tekrar öne yönelten figürler yapmaya başladı.

Sessizlik boğucu bir hâl alıyordu.

"Biliyor musun?" dedi nihayet, "İnsanlar dans ederken genelde konuşurlar. Ama elbette bizim birbirimize söyleyecek pek fazla bir şeyimiz yok. "

Dash hafif bir tebessümle gözlerini indirip baktı Savannah'ya. "Sanırım öyle."

Girift yeni bir dans figürü başlatmıştı.

"Belki de konuşacak daha fazla şeyimiz *olmalı*." dedi Savannah.

"Öyle mi dersin?"

"Evet. Diyorum. On beş dakika boyunca dans edip tek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kelime etmemek biraz tuhaf değil mi?"

"Bilmem. Bir araba dolusu laf edip tek bir önemli söz söylemeyen bir dolu kadınla dans ettim. Sırf sosyalleşmek adına konuşacaksan, vazgeç. Ben sırf dans etmek adına dans etmeyi yeğlerim."

"Kabullenmek istemediğimiz çok fazla ortak yönümüz var Dash, farkındasın değil mi?"

"Nasıl yani?"

"İkimizin de babası yok bir kere. Dikbaşlıyız. Biraz da inatçı. Ve tabii şımarık."

Dash güldü. "Evet prenses, tam üstüne bastın. Kendini birebir tanımladın. Muhtemelen beni de."

Tam o anda Hugh ve Rocky dans ederek yanaştı onlara. "Gördün mü?" dedi Rocky. "Dash mükemmel dans eder dememiş miydim sana? Harika görünüyorsunuz birlikte. Hugh bana öğretene kadar vals nedir bilmezdim. İlk valsimizi bu şarkıyla yapmıştık. Ama sen kanka, bayağı kıvırıyorsun bu işi."

Hugh bir çırpıda karısını hızla döndürdü. Adamın, Johann Strauss'un vals müziğiyle Viyana'yı kasıp kavurduğu dönemden kalma bir dans stili vardı.

Dash'in dans tekniği daha batılı ve çok daha samimiydi. Yine bakışlarını indirip Savannah'nın yüzüne baktı. "Nerede kalmıştık hayatım? Ateşli bir konuydu yanılmıyorsam."

"Alakası yok." diye mırıldandı.

"Tamam, kitaplardan söz edelim öyleyse. Kitap kulübü hanımlarıyla bayağı sıkı fıkı oldunuz anladığıma göre."

"Kitap okur musun?"

"Genelde araba tamir broşürlerini. Sanırım pek de iyi bir konu değil bu."

Orkestra 'Bu Dansı Bana Lütfeder Misiniz?' şarkısından doğruca 'Her Zaman Aklımdaydın' parçasına geçmişti. Dash kaya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi sert kalçaları kadınınkileri sıyıracak kadar yakınına çekti Savannah'yı. Devasa elleriyle belini sardı. Kadın kollarını onun boynuna dolamak zorunda kalmıştı. İki tabaka kot kumaş vardı aralarında yalnızca. O kumaş tabakası hem yetersizdi hem de fazlalık yapıyordu.

Hugh kendi şarkısını çalsınlar diye orkestraya rüşvet mi verdi acaba, diye merak etti Savannah.

Dash'in şapkası yüzünü gölgeliyordu ama adamın çarpık gülüşü Savannah'nın bilmek istediği her şeyi anlatmıştı. "Yoksa sen mi verdin?"

"Âyinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz tatlım. Burada mesaj gönderiyoruz. Rocky sana geçen yazki mangal partisinden söz etmedi mi?"

"Hayır ama kitap kulübünde konuşuyorlardı."

"Bak canım, Rocky ile Miriam teyzenin evlilik öngörülerinden birini gerçekleştirmeyi üstlenmiştik ve geçen yaz Rachel ile Bubba'nın arasını yaptık. Şu anda da aynı iyiliği Bill ve Jenny için yapıyoruz beraber."

Savannah rahibin oturduğu yöne göz attı. Jenny'nin turtasından kesinlikle hoşlanıyordu ama Jenny ile birlikte olmaktan pek o kadar değil.

Savannah rahibin Jenny'ye değil, uzaklarda bir yere baktığını fark etti. Bill, Hettie'ye bakıyordu.

Kitap kulübü hanımlarıyla oturan Hettie de Bill'e bakıyordu ama çaktırmadan. Tuhaf bir his kapladı Savannah'yı.

Hettie ve Bill?

Tabii ya. Neden kimse anlamamıştı bunu?

Dash, Savannah'yı neredeyse şapkasının gölgesinde kalacak kadar yakınına çekti. Bir an için Dash dışında her şey Savannah'nın kafasından uçtu gitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kuzenler normalde böyle sımsıkı dans etmezdi. Dash başını kendi çenesinin altına sokunca, adamın sağlam yapısı ve müziğin ritmi içinde Savannah kendini kaybetti. Vücudunun her bir hücresi alevlenmişti.

***

Dash burnunu Savannah'nın saçlarına gömüp derin bir soluk aldı. Çiçek gibi kokuyordu kadın. Gözlerini yumdu ve müzikle birlikte bir yandan öbür yana sallanmaya devam etti.

Prenses nasıl da uyuyordu kollarının arasına. Ne tarafa döndüreceğini kendisinden önce tahmin ediyor gibiydi. Bu kadar güzel ayak uydurabilen bir kadınla dans etmemişti hiç.

Vay canına, bu kadına abayı yakmıştı. Ne yapacağını kestiremiyordu. Ona duygularını anlatsa, muhtemelen ya suratına bir tokat yiyecek ya da kadın içinden geçenleri bir bir yüzüne vuracaktı. Peki sonra? Todd ile Miriam ne olacaktı? Aile üyelerinin arasının açılmasına neden olmak istemiyordu.

Hem üstelik Savannah'ya âşık olmak tehlikeliydi. Hettie'yi yeni atlatmıştı. Duyguları ve sorunlarıyla başa çıkmak için zamana ihtiyacı vardı.

"Tehlikeli bu." diye mırıldandı Savannah içinden geçenleri okumuş gibi. Kadının soluğunu hissetmek Dash'i ürpertmişti.

"Milletin ağzına düşmüşsün zaten tatlım, benim gibi serserinin biriyle dans ettin diye başın daha fazla belaya girmez."

Savannah endişeyle bakan koyu gözlerini kaldırdı. "Demek istediğim o değildi. Hem sen serseri değilsin."

Gözleri kararmış, yanakları pembeleşmişti. O gece verandada yaptığı gibi sokulmak mı istiyordu yoksa? Daha önce sözünü ettiği günübirlik otele gitmek mi istiyordu *gerçekten*?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hettie de uzun zaman önce bunu hayal etmiş ve Dash karşı koyamamıştı. Deneyimsiz bir budala gibi kadına âşık olmuş fakat aşkına karşılık bulamamıştı. Hettie yaramazlık yapmak adına kullanmıştı kendisini, o kadar.

Kadınlarının çoğunun kötü adamlarla yaramazlık yapmak istediklerini anlaması uzun sürmemişti. Profesyonel beyzbolcuların peşinden koşan sarışın güzellerin amacı da hep aynıydı. Birkaç bira içtikten sonra kendisini o uğursuz Harley motosiklete binmeye ikna eden sarışın sürtük de aşağılık bir maceranın peşindeydi aslında.

O da seve seve kadını memnun etmek istemişti.

Amma da salaklık etmişti zamanında. Artık başka telden çalıyordu ama.

"Anladım, Savannah." dedi. "Her kadın bizim gibi kötü adamlara meraklıdır."

Hayır der gibi başını salladı Savannah. "Yine anlamadın Dash. Güzel dans ettiği için Greg'e âşık oldum zamanında demek istedim. Yaptığım en büyük yanlıştı o."

"Buna gerçekten üzüldüm, gerçi bana âşık olman kadar saçma bir şey yok." diye karşılık verdi Dash ama aslında kadının ona âşık olmasını ne kadar da arzuluyordu.

Kadın gözlerini yumup başını Dash'in omzuna yasladı.

"Sanırım sana âşık olmam imkânsız olduğu için rahatım. Seninle dans etmemde bir sakınca yok demek oluyor bu."

Doğru değil. Sakıncası vardı. Dehşet vericiydi.

Orkestra parçayı bitirmiş, 'Atı Bırak, Kovboya Bin' şarkısını çalmaya başlamıştı. Sokak yan yana ve karşılıklı dizilen dansçılarla doldu birdenbire.

Yüreğinin bir yanı Savannah'nın kollarının arasında kalmasını istiyor, diğer yanı kadının ondan uzaklaştığına seviniyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Oturayım artık." Bill'e göz attı. "Baksana, işler yolunda. Adam Jenny ve turtalarıyla mutlu mesut oturuyor. Görevimizi başardık."

Duyguları karmakarışık olduğundan, bir budala gibi kadını orada bıraktı. Arkasını dönüp kavgadan kaçan bir ödlek misali çizmelerini çaprazlamasına koyup sallanmaya başladı. Bir an sonra Hettie'nin karşısında buldu kendisini.

"Haydi gel, benimle dans et." dedi ona.

Hettie olmaz der gibi başını salladıysa da gözleri hasret doluydu.

"Jimmy yok artık tatlım. İkinizin de bu dansı ne kadar sevdiğini bilirim. Asla kaçırmazdın. Haydi gel, dizim düzeldi sayılır. Bugi bugi yapalım birlikte."

Hettie iç geçirdi. "Hayır Dash, olmaz. Seninle dans edersem yanlış bir fikre kapılacaksın."

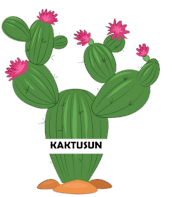
Dash dişlerini gıcırdattı. Hettie'nin dans etmeyi ne kadar sevdiğini, müzik çalarken yanlarda oturmanın ona nasıl zor geldiğini bildiği için dansa kaldırmak istemişti onu. Büyük olasılıkla kadın bu gece Jimmy'yi özlüyor olmalıydı. Bir kez daha nezaketini gerisin geri yüzüne fırlatmış, kendisini geri çevirmişti Hettie. Dosdoğru pek de bedbahtmış gibi görünmeyen rahibi teselli etmekle meşgul Jenny Carpenter'ın yanına gitti.

Dansa kaldırdığında Jenny neredeyse küçük dilini yutacaktı. Yüzü kıpkırmızı oldu ve hatta kekelemeye başladı. Bill, Dash'in teklifini geri çevirmesinin doğru olmayacağını söylediğinde, adama acınası bir bakış fırlatmıştı.

İşte böylelikle Dash, kendisini Jenny ile dans eder buldu. Hettie de Bill ile. Ve Savannah da kimseyle. Çok yazık olmuştu aslında, çünkü dans konusunda Savannah topuna fark atardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 15

Paskalyadan sonraki pazartesi günü sabahın yedi buçuğunda Kısmet'e vardığında, araştırmaya pek de meraklı olmadığı nedenlerden ötürü, Savannah'nın aksiliği üstündeydi. Her nasılsa Dash sabah programını değiştirmişti, artık Savannah ile banyo kapısında burun buruna gelmiyorlardı. Ve Dash aşağı inip onunla karşılıklı sabah kahvesini içmiyordu.

Aslına bakılırsa, adamı öylece bırakıp gittiği sokak dansından beri, Dash kendisinden uzak duruyordu. Hem de bariz bir şekilde.

Belki de böylesi daha iyiydi. Birlikte dans etmeleri ve Bill'in evlenme teklifini reddetmesi, büyük bir dedikodu furyasına neden olmuştu. Lillian Bray başkanlığındaki yaşlı kilise hanımları, tıpkı küçük bir kızken olduğu gibi, Savannah'nın hâlâ şımarık ve inatçı olduğu konusunda fikir birliğine varmışlardı. Özellikle onun Dash ile vals yapması gözlerine batmış gibiydi.

Hiçbiri Savannah'nın Bill'in ruh eşi olmadığını kabullenmeye hazır değildi. Savannah'nın Dash'i kullanarak kendini ağırdan satma numarası yaptığını düşünüyorlardı. Bir önceki yaz Dash ve Rocky'nin oynadığı oyuna dayanarak bu kanaate varmışlardı besbelli.

Ah keşke cumartesi ve pazar gecelerini nasıl geçirdiğini, nasıl uyku tutmadığını, nasıl yatağında dönüp durduğunu bilselerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dash ile yaptığı danslar aklından çıkmıyordu bir türlü.

Tuhaf bir şey daha vardı. Dans gecesinde, Bill berbat dans ettiği hâlde, Bill ve Hettie herkesten daha mutlu görünüyordu. Nasıl oluyordu da kilise hanımefendileri bu açık seçik gerçeği görmüyorlardı? Herkes mi bu kadar kördü?

Sinema binasının kapılarını açmaya çalıştı ama kapılar kilitli değildi. İçeriden sesler geliyordu.

Kapıyı açtığında Dash ve Zeph lobide şekerleme tezgâhının önünde durmuş, ahşap doğramaların nasıl onarılacağını konuşuyorlardı.

Duyguları karmakarışık oldu. Zeph'i görmekten memnundu çünkü duyduğuna göre, Zeph Allenberg kasabasının en usta marangozuydu.

Dash'e bozuk çalıyordu fakat adamı görmekten de memnun oldu, hem de hiç memnun olmak istemediği hâlde.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu.

"Zeph ile konuşuyorum."

"Nasılsınız hanımefendi?" Zeph inanılmaz beyaz dişlerini gösteren bir gülümsemeyle başını salladı hafifçe.

"Ahşap işleri konusunda Zeph ile görüşmeyi ben de pekâlâ becerebilirim Dash, biliyorsun değil mi?"

"Hanımefendi, lütfen Dash'i suçlamayın. Sabah çok erkenden geldim ben buraya, sizi bekliyordum. Dash ahırlara giderken beni gördü ve kapıyı açmayı önerdi."

Tam o sırada Maverick miyavlayarak merdivenlerden aşağı indi. Leş gibi döşemenin üstünde yalpalayarak ilerleyip Savannah'nın bacaklarına sarıldı.

Zeph güldü. "Evet efendim, o kedi kesinlikle size ait."

Savannah kediyi kucağına aldı ve okşamaya başladı. Büyükbabasının kedisiyle de çok anıları vardı böyle. Maverick,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Savannah'nın kucağına keyifle yerleşmiş, zevkten mırlıyordu.

Gergin havanın devam etmesine olanak yoktu artık. "Tamam, ahşaplar için ne karara vardınız peki? Müteahhit gelecek birazdan, ona ne diyeyim?"

"Müteahhit mi?" diye sordu Dash. Şaşırmıştı.

"Evet ya, müteahhit tuttum. Çekiç ve çivi alıp kendi ellerimle burayı yenilememi beklemiyordunuz herhâlde."

"Bir mimarla anlaşacağını sanıyordum."

"Birkaç tanesiyle görüştüm ama fiyatları astronomik. Bu insanlarla görüşene dek, çok büyük bir miktar bağış yapıldığı kanaatindeydim. Sırf danışma ücreti için talep edilen paraları duysanız dudağınız uçuklar. Param yetmez bunlara. O nedenle bazı müteahhitlerle görüştüm."

Dash kaşlarını çattı. "Kimi tuttun? Müteahhitlerle görüştüğünden haberim yoktu."

"Ay, çok özür dilerim. Senden izin almam gerektiğini akıl edemedim. JBR İnşaat ile anlaştım." Saatine baktı. "Birkaç dakika içinde Bay Rodgers burada olmalı."

Dash ve Zeph'in suratı allak bullak oldu.

"Ne?"

Zeph gülümseyip başıyla selam verdi. "Gitmem gerek hanımefendi. Bay Dash'in bazı işlerini halletmeliyim de." Arkasını dönüp binadan çıkıp gitti Zeph.

"Kötü hamle, prenses."

"En düşük fiyatı verdiler."

"Elbette verdiler, orasını anladık. Ama en düşük fiyatı vereni seçmek zorunda mıydın? Tonla paran var."

"Var olmasına var fakat her şeyin fiyatı düşündüğümden o kadar yüksek ki. Beklenmedik durumlar olursa diye biraz param kalsın istedim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anladım da kimi zaman ufak şeylerde cimri, büyük şeylerde müsrif olmalı insan."

"Bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii."

"Melek Gelişim'in hiç koşulsuz bana bu kadar para vermesi biraz tuhaf değil mi?"

Dash gülümsedi. "Melek Gelişim'in arkasında kim var sanıyorsun? Senin kitap kulübünden dostların. O kadınlarda mantıktan daha fazla para var, merak etme. Yani hayır, hiç de tuhaf değil. Ama, bak sana doğrusunu söyleyeyim, müteahhit olarak John Rodgers'ı tutmandan hiç hoşlanmayacaklar."

"Onu sevmiyorlar mı?"

"Adını duyduklarını bile sanmam. Ama ben duydum. Hugh da. Hettie de bazı işler yapmış olabilir onunla. Düzgün bir adam değildir, anladın mı ne demek istediğimi? Ucuza anlaşır ama sonra ekstra ücret isteyip seni tırtıklar. Üstelik işini de doğru dürüst yapmaz."

"Ne yapalım. Kontratı imzaladım artık."

"Belki Gene ile görüşüp kontratı feshetmenin bir yolunu bulurum."

Savannah öfkeyle yumruklarını beline dayadı. "Dash, senin fikrini sormadım. Buraya gelip sanki bu iş senin projenmiş gibi ağırlığını koymandan nefret ediyorum. Senin projen değil bu. Sırf bu nedenle senin paranı almadım. Bu işi tek başıma yapacağım. Cumartesi günü annemin benimle ilgili söylediklerini duydun. Bu işin benim için ne kadar önemli olduğunu hâlâ anlayamıyor musun?"

"Çok büyük bir yanlış yapıyorsun tatlım."

"Evet, olabilir. Ama yanlışı yapmadan biri beni durdurursa, bırak koşmayı yürümeyi nasıl öğreneceğim? Bunu kendi başıma

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapmam gerek."

"Tamam, yap ama o adama dikkat et, anlaşıldı mı? Şayet beğenmediğin bir şeyler yapmaya kalkarsa, bana söyle."

"Oldu. Söylerim."

Dash başını iki yana salladı. "Ahşap işlere çok yazık oldu."

"Ahşaplara gelince" dedi Savannah. "Zeph ile konuşabilir misin? Şekerleme tezgâhı ve lobideki sütunları ondan başkasına elletme dediler. Eğer müteahhitin onun işlerine asla burnunu sokmayacağına söz verirsem, buraya geri dönmeye ikna edebilir misin acaba?"

"Denerim. Zeph biraz tuhaftır bazı konularda."

"Anlamıştım zaten."

"Elimden geleni yapmaya çalışacağım." Dash yaslandığı tezgâhtan ayrılıp arkasını döndü ve kapıya doğru ilerledi. Tam kapıdan çıkmak üzereydi ki John Rodgers ile burun buruna geldi. Dash durakladı ve asık bir suratla, "Merhaba John." dedi. "Bu iş için kuzenimin seni seçmiş olmasına pek de memnun olduğumu söyleyemem. Ama şunu bil ki attığın her adımı izliyor olacağım, bu yüzden sakın onu dolandırmaya kalkma. Anlaşıldı mı?"

Dash bunları dedikten sonra sinirlenip suratı aniden kıpkırmızı kesilen müteahhit ile Savannah'yı baş başa bıraktı.

***

Miriam teyzenin kazağı koskoca bir karmaşaydı. Savannah düz ve ters örgü yapmayı güzelce öğrenmiş, sıra kol oyuğu ve iliklere gelince iş boyunu aşmış, eksiltmeyi becerememişti.

İşte bu nedenle pazartesi akşamı haftada iki kez tuhafiyede verilen örgü örme dersine katılmıştı. Pat Canaday işini biliyordu. Kitap kulübü ayın ilk ve üçüncü çarşambaları toplandığından,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

örgüleri konusunda yardım isteyen tüm Son Şans hanımları katılabilsin diye örgü derslerini ayın ikinci ve dördüncü pazartesi akşamları verirdi. Ya da tuhaf bir şekilde örgüye ve hiç de tuhaf olmayan bir şekilde dedikoduya bağımlı hanımlar bir araya gelsin diye.

Pat, Savannah'nın yumuşacık mor örgüsüne bakıp başını olmamış der gibi iki yana salladı. "Hayatımda gördüğüm en acıklı kol oyuğu bu şekerim." dedi. "Sağ kol oyuğu için farklı, sol kol oyuğu için farklı eksiltme yapmayı unutmuşsun."

"Anne, kadının kafası iyice karıştı şimdi." dedi Molly. "Gel yanıma Savannah, sana her iki kol oyuğunu da nasıl yapacağını göstereyim. Örgüyü önce kol oyuğunun altına kadar sökmelisin."

"Bunu diyeceğinden korkuyordum ben de." dedi Savannah.

"Üzülme hayatım." dedi Miriam teyze. "Doğru dürüst örgü örmem benim de çok uzun zamanımı aldı." Dükkânın önündeki rahat koltuklardan birine yerleşmişti yaşlı kadın. Savannah'nın örgüsüyle başı dertte olduğundan değil de daha çok evden çıkmak için bir bahane olsun diye Pat'in örgü dersine katılmıştı.

Baruch Caddesi'ndeki evde bu günlerde sinirler gergindi. Dash, lobideki tarihi ahşap işleri onarması için Zeph Gibbs'i ikna etmişti. Adam inanılmaz bir iş çıkarıyordu.

Gelgelelim JBR İnşaat için aynı şey denemezdi. Daha yıkım aşamasının başlangıcında, inşaatçılar arasında bitmek tükenmek bilmeyen anlaşmazlıklar çıkmıştı.

Sinema binasının restorasyonu üzerine çıkan anlaşmazlıklar asıl gerçeği maskeliyordu. Aslında, Savannah kuzenine fena hâlde abayı yakmıştı. Adam mükemmel bir dansçı olduğu için bu kaçınılamaz bir şeydi belki de. Yine de Dash'e sırılsıklam âşık olmak büyük aptallıktı. Adam Savannah'ya âşık değildi ki. Hettie'ye tutkundu. Kasabadaki herkes bunun farkındaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu nedenle, köşe bucak kaçıyordu adamdan. Kaçamadığı zaman da kavga çıkarıyordu. Besbelli adam bu kavgalardan son derece hoşnuttu.

İşin doğrusu, Savannah da bu kavgalardan zevk alıyordu. Hiç değilse kavga ettiklerinde birbirlerini görmezden gelmiyorlardı. Dash'i görmezden gelmesi zaten mümkün değildi. Savannah'nın rüyalarının ve hayallerinin hepsini, hiç de bir kuzene yakışmayacak şekilde ele geçirmişti.

Molly'nin verdiği kısa dersten sonra Savannah ilmikleri sökmeye girişti. Çevresinde dedikodu kazanı kaynıyordu.

"Her neyse işte." diyordu Kenzie, "Bill'in arabasını yine Hettie'nin evinin önünde gördüm. Dün gece."

"Dün kilisede Violet Easley, Bay Marshall hayattayken pişirmediği kadar çok yemek yaptığını söyledi." diye ekledi Lola May. "Violet diyor ki Rahip Bill özellikle onun limonlu turtasına bayılıyormuş. Adam ağzının tadını biliyor."

Savannah örgüsünü sıra sıra sökerken bu konuşmalara kulak misafiri olduğu için sıkılıyordu.

"Ama Violet, Bill için çok yaşlı." dedi Pat.

"Hem üstelik diğer kilisenin üyesi ve siyah." diye ekledi Molly.

"Bill'in sırf teninin rengi farklı diye ruh eşini reddedeceğini sanmam." dedi Lola May, "Ama Violet altmışına geliyor olmalı. Bence rahip bir aile kurmak istiyor."

Yün ipliğini top şeklinde sardıkça, Savannah'nın kazağı giderek ufalıyordu. Bill, Hettie'nin evindeyse, Hettie'den hoşlanıyor olamaz mıydı? Neden kadınların aklına gelmiyordu bu?

Bir kez daha, midesinde o kaşıntıyla karışık tuhaf hisse kapıldı—yarı kaşıntı, yarı heyecan.

Büyük teyzesinin gözlerinin içine baktı. Miriam gülümsü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu kendisine. Savannah'nın ondan aldığı o kocaman kahverengi gözleri gözlüklerinin arkasından ışıl ışıl parlıyordu.

Miriam eğilip kırış kırış elini Savannah'nın dizine koydu. "Çok rahatsız edici değil mi?" diye fısıldadı. "Hani kaşınır gibi bir duygu gelir içine ama kaşıyamazsın. İşte o zaman anlarsın."

Savannah örgü ören kadınlara göz gezdirdi. Teyzesine eğilerek, "Neden onlar anlamıyor?" diye sordu.

Miriam kim bilir der gibi silkti omuzlarını. "Bazen insanlar gün gibi ortada olan şeyleri görmezler." Sırıttı sonra bilmiş bilmiş. Yaşlı ve zayıf görünse bile, Miriam hiç de bunak veya kaçık değildi anlaşılan.

"Hettie'ye ne dedin?" diye fısıldadı teyzesine Savannah. Bu arada Kenzie ve Lola May Allenberg kasabasının bütün aşçıları üzerine yorum yapmayı sürdürüyor, her birinin bekâr rahibe uygunluğunu tartışıyorlardı.

"Hettie'ye kayda değecek herhangi bir şey söylemedim." dedi Miriam. "Standart önerilerimden birinde bulundum. Ulvi değerleri olan, bir aile kurmaya son derece hevesli birini araması gerektiğini söyledim." Yine sırıttı teyzesi.

"Ya Bill'le ilgili?"

"Biraz düşün Savannah, yanıtı bulursun. Dosdoğru birine işaret etmek asla iyi netice vermez. İnsanlar isyan eder ve yanlış yaparlar. Kendi kararlarını kendileri verecekler. Onları doğru karara yönlendirmek gerek."

Savannah'nın içinde bir alev yanar gibi oldu. "Bill'in bana göre olduğunu demek istemedin sen aslında değil mi? Muhasebe ve hesap işlerinde iyi olan Hettie'ydi. Hep hesap işleri ve parayı yönetmekten söz ettin, yemek pişirmenin lafı geçmedi."

Miriam onaylarcasına salladı başını hafifçe.

"Ama adamı gün aşırı yemeğe davet ettin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Teyzesi omuz silkti. "Eğer çöpçatanlık yapıyorsan, bütün hilelerini kullanmak zorundasındır kimi zaman. Özellikle de bencil, kafası karışık ve biraz inatçı insanlar söz konusu ise. Hettie'nin seni bir tehdit olarak göreceğini düşündüm."

"Ya Bill'in evlenme teklifini kabul etseydim?"

"Hiç sanmıyorum." dedi Miriam küçük bir kahkaha ile.

"Aman Tanrım, adamın evlenme teklifi edeceğini ve benim hayır diyeceğimi biliyordun..."

Miriam teyze elindeki dergiyi karıştırmaya başladı. Birkaç sayfaya göz attıktan sonra başını kaldırıp, "Belki." dedi. "Bu dünyadan göçene kadar sana öğretecek çok şeyim var şekerim."

"Öğretecek misin? Neyi?"

"Tanrı'nın seni buraya ne yapmak için gönderdiğini."

Savannah ördüğü kazağa baktı. "Herhâlde sana kazak örmek için değil."

"Değil tabii." dedi Miriam. "Gerçi insanların arasını yapmak da sanki bir topluluğun beraberliğini örmek gibi bir şey aslında. Biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum ama öğrenecekmişim gibi bir his var içimde."

"Peki Miriam, sen ne düşünüyorsun? Bill kendisine en uygun eşin Jenny Carpenter olduğunu anlayacak mı acaba?" diye sordu Pat.

Miriam söze başlamadan önce eliyle Savannah'nın dizini sıktı. "Yani biliyorum diyemem aslında." dedi yaşlı kadın. "Sizin de bildiğiniz gibi, bir insanın nasıl birini araması ile ilgili üstü kapalı, belirsiz fikirlerim olur yalnızca. Bence, bu daha iyidir. Adamın seçeneklerini sınırlamaz. Allenberg'de birçok iyi aşçı var."

Savannah teyzesine bakakaldı. Miriam göz kırpmadan kıvırıyor, hiç kimse fark etmiyordu. Bill için en uygun kadının kim

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduğunu bal gibi biliyordu Miriam ve uzun zamandan beri ipleri elinde tutuyordu.

"Benim bildiğim, Bill'in arabasının haftanın üç gecesi Hettie'nin evinin önünde durması Jenny'nin hiç de hoşuna gitmiyor." dedi Kenzie.

"İyi de" diye karşılık verdi Lola May, "Ne var ki bunda? Ne de olsa Hettie, İsa'nın Kilisesi inşaat fonunun mali işler sorumlusu, adam da kilisenin rahibi. Bence oraya Violet'ın yemekleri için gidiyordur."

"Haftanın üç gecesi mi?" diye sordu Kenzie. Bir yandan da herkese Milwaukee'de yaşayan kız kardeşine ördüğünü söylediği kazağı ateşli ateşli örmeye devam ediyordu. Kenzie'nin örgü dersine hiç ihtiyacı yoktu. İki renkle birden örüyor, yünü iki eliyle tutuyor ve konuşurken şişleri havada uçuyordu. "Adamı beleş yemek meraklısı falan gibi düşüneceğiz neredeyse. Allenberg'in diğer bekâr aşçılarına da fırsat tanımalı. Biraz da başkaları pişirsin. Bütün yük Violet'in üstünde."

"Elbette Hettie istese yemek pişirmesini öğrenir." dedi Savannah artık iyice küçülen kazağın son ilmiklerini de sökerken.

"Ay, hiç güleceğim yoktu." dedi Pat. "Hettie'nin Noel satışlarına getirdiği bisküvileri hatırlıyor musun, Miriam? Kendi yapmıştı. Kadın şeker yerine tuz koymuştu herhâlde o bisküvilere. Feciydiler."

"Aman Tanrım, sinemaya bakın." Kenzie ayaklandı. "Aman Tanrım. Aman Tanrım, Pat itfaiyeye haber ver çabuk."

Savannah örgüyü yere fırlattı, ayağa kalkıp pencereden dışarı baktı.

Sinema binasının arka tarafından kocaman, kapkara bir bulut dalgalar hâlinde şişerek yükseliyordu Palmetto Bulvarı boyunca. Savannah olduğu yere mıhlandı. Donup kalmıştı, ta ki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aklına Maverick gelene kadar.

Zavallı kedi içeride mahsur kalmıştı. Kendisini durdurmaya çalışan kadınların çığlıkları arasında, cüzdanından anahtarları kaptığı gibi kapıdan fırladı.

Hızla karşıdan karşıya geçti. Tam o sırada gönüllü itfaiyecilerin siren sesleri duyulmaya başlamıştı. O da ne? Sinema binasının kapısı kilitli değildi.

Müteahhitler kapıyı kilitlemiyi unutmuş muydu?

Ağır kapıları açıp Maverick diye bağıra bağıra içeri daldı. Alevler sinema salonundan geliyordu ama duman o kadar yoğun, salon da o kadar karanlıktı ki Savannah önünü göremez oldu. Meret kedi de simsiyahtı.

"Maverick, Maverick!" diye defalarca bağırdı ama kedi ortada yoktu. Yangın büyükbabasının sinemasından artakalan ne varsa, yakıp kül ediyordu.

Her istediği, her hayalini kurduğu şey ve en kıymetli anıları, kedisiyle birlikte yanıp kül oluyordu.

***

Harland Atwater, Todd'un spora yatkınlığını sınamak için onu bir sürü denemeden geçirirken Dash, Davis Lisesi spor salonunun tribününden izliyordu onları.

Genellikle pek de formda olmayan birine göre, Todd bayağı iyi kıvırıyordu. El ve göz koordinasyonunda gayet yüksek bir derece yapmıştı. Dünyanın en hızlı koşucusu olmamakla birlikte, bir yandan diğer yana koşmakta gayet atikti. Harika elleri vardı. Harland'ın gözleri ışıldıyordu. İyi bir spora hazırlık programıyla, Todd mükemmel bir sporcu olabilirdi.

Stres atmaya ihtiyacı olan bir çocuk için sporun ne kadar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önemli olduğunu Dash'ten daha iyi kimse bilemezdi. Earnest amca bunu anlamıştı. Kendisini yıllar önce küçükler ligine yazdırdığı için evlilik yoluyla edindiği amcasına ne kadar teşekkür etse azdı.

Dash tam oturduğu sıradan doğrulup aşağı inerken, itfaiyenin siren seslerini duydu. Aynı anda hem Harlan'ın, hem Dash'in cep telefonlarına mesaj uyarısı geldi. Dash cebine davranıp telefonunu çıkardı. Mesajı okuyunca kan beynine sıçradı.

"Haydi Todd, gitmemiz gerek."

"Ne oldu?"

"Kısmet! Kısmet yanıyor."

Bir sonraki beş dakika bulanıktı. Davis Lisesi, Son Şans'ın merkezinden uzak sayılmazdı ama koşmak için bayağı uzaktı. Üçü de alelacele Dash'in arabasına atladı. Tam Son Şans itfaiye arabası, Son Şans polis şefi ve muhtemelen sirenler çaldığında ailesiyle birlikte evinde olan Allenberg şerifi olay yerine vardıklarında, Dash de onlara yetişmişti.

Pat Canaday'in örgü sınıfı, Mim teyzeyle birlikte sinema binasının karşı kaldırımındaydı. Dash hanımlara göz gezdirdikten sonra, Todd'u da kolundan tutup yanlarına doğru gitti.

"Savannah nerede?"

"Maverick'i kurtarmak için binaya girdi."

Todd, Dash'in yüreğini paralayan boğulur gibi bir hırıltı çıkardı. Dash'in kalbi küt küt atmaya başladı.

"Endişelenme oğlum. Annene bir şey olmayacak." İtfaiye şefi ve yangını söndürmeye çabalayan diğerlerinin uyarı çığlıklarına aldırmaksızın, Dash alev alev yanan binaya koştu.

Tek amacı kedisi için kendini ateşe atan o budala kadını sağ salim bulmaktı.

O anda, kara dumanların içinden Zeph Gibbs belirdi binanın kapısında. Kollarında Savannah ve o meret kediyi taşıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Savannah'nın suratı kapkaraydı ama gözleri açıktı. Sanki bütün dünyası o aptal kediymiş gibi sarılmıştı ona.

Zeph zınk diye durdu Dash'in önünde. "Buyrun Bay Dash. İkisi de sağ salim." Savannah'yı Dash'e teslim etti.

Küçük kül rengi prensesi kollarındaydı. Ne kadar güzeldi. Ne çok ağır ne de çok hafifti. Bilinci yerindeydi. Yaşıyordu. Artık sakinleşebilirdi. Ama her nedense nabzı hızlı hızlı atmaya devam ediyordu.

"İyiyim." dedi Savannah. Sesi dumandan kısılmıştı. "Yere bırakabilirsin beni."

Dash duymazlıktan geldi. Allenberg şerifine seslendi omzunun üstünden. "Stone, acil sağlık ekibini istiyorum, derhâl."

"Çağırdım bile. Bir dakikada burada olurlar."

"Gerek yok—" Savannah daha cümlesini bitiremeden öksürük nöbetine tutuldu. Kedi hayret edilecek kadar durgundu.

"Veteriner de lazım." diye bağırdı Dash.

"Tamamdır, hallediyorum." dedi Şerif Rhodes.

Birkaç dakika içinde itfaiyecilerle birlikte olay yerine gelen sağlık ekibi ellerinde bir oksijen tüpüyle koşarak yanlarına geldi.

"Biz alalım hanfendiyi ." dedi sağlıkçılardan biri ama Dash'in Savannah'yı bırakmaya niyeti yoktu.

"Hayır, ben tutarım onu. Oksijeni verin yeter."

"Hastaneye götürmemiz gerekebilir Dash, bırak da muayane edelim."

"Bir şeyim yok, iyiyim." dedi Savannah. Sesi boğuk çıkmıştı. Kafasını döndürmüş, Kısmet'e bakıyordu. Sinema salonunun büyük kısmını alevler sarmıştı.

Acil yardım ekibinden biri yüzüne oksijen maskesini takarken Savannah'nın kurumla kaplı yanaklarından aşağı gözyaşları süzülüyor, kapkara yanaklarında beyaz izler bırakıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kısmet'in yanışını izlerken kadının canı yanıyordu sanki. Dash'in yüreği sızladı.

Biraz sonra Son Şans veteriner kliniğinden Charlene Polk gelip Maverick'i aldı.

"Kediyi gözetim altında tutmak için kliniğe götürmeliyiz. Duman kedilere de zarar verir."

Gönülsüzce verdi kedisini Savannah. Ayrılırlarken Maverick inledi biraz ama böylesi daha iyiydi. Savannah'yı sağlık kontrolünden geçirmek üzere cankurtaranın arkasına yatırmaya ikna etmek için Dash'e de bunu söylemişlerdi.

Todd ve Mim teyze geldi yanlarına.

"İyiyim." dedi Savannah titrek sesiyle elini oğluna doğru uzatarak.

Todd annesine sarıldı. "Senin içeride olduğunu söylediklerinde o kadar korktum ki anne."

"İyiyim." diye tekrarladı Savannah sanki kendisini de ikna etmek istercesine. Dash bakamıyordu, arkasını döndü.

Son Şans ve Allenberg itfaiyesinin ortak çalışması sonucu yangın kontrol altına alındı. Kısmet'in muhteşem sinema salonu tümüyle yok olmuştu fakat binanın ön cephesi, minaresi ve kapı önündeki saçağı kurtarılabilir durumdaydı.

Gerçi sinema binasını yenileme projesi maliyetinin kelimenin tam anlamıyla tavan yaptığı gün gibi açıktı.

Ne olursa olsun, bir bina her zaman yenilenebilirdi. Ama insanlar değil.

Dash dönüp Savannah'ya baktı. "Sakın bir daha böyle aptal bir iş yapmaya kalkışma, duydun mu beni?" Elinde olmadan, sesi basbayağı öfkeli çıkmıştı.

"Dash, sakin—"

"Dediğimi duydun." dedi yine. Sanki içinde köpüren bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duygu seli vardı. Nereden geldiğini bilmiyor fakat o sel boğazını sıkıyor ve bir türlü kurtulamıyordu. İçini acıtıyordu. Hayatı boyunca başına gelen kötülüklerin hepsi birden aynı anda hücum etmişti. Annesinin terk edişi, büyükbabasının ölümü, babasının ortadan yok olması, büyükbaba ve büyükannesinin acımasızlığı ve Earnest amca...

Sıra Earnest amcaya gelince artık kendini kaybetti. Gözlerinde yaşlar birikmiş, nefesi tıkanmıştı. Sanki başı dumanla dolmuştu da düşünmesini engelliyordu.

Gözlerini kırpıştırdı yaşlar gitsin diye. "Sakın bir daha öyle bir şey yapma. Sana bir şey olsaydı, dayanamazdım. Duydun mu?"

Savannah şaşkın şaşkın baktı adama. İşte o anda asla düzeltemeyeceği aptal, çok aptal bir yanlış yapmış olduğunu fark etti Dash. Kadına duygularını açıkça belli etmişti. Yolu yok, artık onu terk edecekti Savannah.

Her türlü acıya göğüs gerebilirdi ama Savannah'nın pılını pırtını toplayıp kasabadan ayrılmasına asla.

Çevredeki herkes gözlerini dikmiş kendisine bakarken orada diklip duramazdı. Arkasını dönüp kalabalığı yararak, arabasına koştu. Motoru çalıştırıp uzaklaştı.

Orangeburg'da birkaç bar vardı. Oraya gidebilirdi. Kimsecikler tanımazdı kendisini.

İçki içmesi gerekiyordu. Hem de fena hâlde.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 16

Çekip fırlattı oksijen maskesini yüzünden Savannah. Acil sağlık görevlilerinin ellerini itip doğruldu. "İyiyim ben."

Ayağa kalkıp Todd'a sarıldı. "Dash'e yetişmeliyim. Aptalca bir şey yapmasın."

Oğlu gözlerini kocaman açtı korkuyla. Başını salladı peki der gibi.

"Merak etme, onu geri getireceğim. Sinema yüzünden morali bozulmuştur."

"Benim arabamı al canım." dedi Molly anahtarları uzatarak. "Senin Honda'dan hızlıdır." Sırıttı ve bir paket ıslak mendil verdi Savannah'ya. "Annem gönderdi bunları." dedi, "Yüzün kapkara."

"Ne yöne gitti, gördün mü?"

"70 numaralı otoyola doğru sürdü. Ona yetişmek için rüzgâr gibi sürmen gerekecek ama."

Molly, Savannah'nın cüzdanını eline tutuşturdu. "Şansın varsa, polis hız yaptığı için durduracaktır onu." Savannah'yı kolundan çekerek tuhafiyenin arkasındaki park yerine götürdü alelacele.

Molly'nin arabası kanarya sarısı 1970 model Dodge Charger marka klasik bir arabaydı.

"Vay canına, senin mi bu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Beğendin mi? Kendim yeniledim. Dash'in arabasını da ben yenilemiştim. Yani ne kadar hızlı gittiğini bilirim." Gülümsedi. "Haydi, yola çık ve sakın kız gibi sürme."

Bereket, Güney Karolina'nın yolları düzdü ve akşamın bu saatinde tenhaydı. Savannah viraj ya da trafik kaygısı olmaksızın, yüz seksen kilometre hız yapıyordu.

Lütfen Tanrım, birileri Dash'i kenara çeksin.

O da ne? Siren ışıkları yanıp sönen Allenberg şerif yardımcısının cipi, yol kenarına park edilmişti. Şerif yardımcısı, Dash'in vişne kırmızısı El Dorado arabasına eğilmiş, bir şeyler söylüyordu.

Savannah fren yapıp arabasını yolun kenarına çekti.

Savannah bir toz bulutu çıkararak arabasını Dash'inkinin önüne park edince, polis derhâl hazır ol durumuna geçmiş ve elini silahına götürmüştü. Molly'nin arabasına usulca yaklaştı. Savannah camı indirip hafifçe gülümsedi.

Polis gözlerini kırpıştırdı. "Ama siz Molly değilsiniz."

"Değilim. Arkadaşıyım."

"İyi misiniz hanımefendi? Yani yüzünüz..."

"Son Şans'ta korkunç bir yangın oldu, ben de oradaydım. Radyodan duymuşsunuzdur eminim."

"Ah evet, Kısmet yanmış."

Savannah'nın yüreği sızladı. "Tam olarak değil aslında."

"Kısmet yanarken siz de *içindeydiniz* galiba. Öyle görünüyor."

"Maverick'i kurtarmak için içeri girdim."

"O eski bina yandığında içeride biri mi vardı yani?"

"Maverick bir kedi."

"Ah. Anlıyorum. Peki siz neden buradasınız hanımefendi?"

"Sinema binasının sahibi, Bay Randall'ın amcasıydı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hımm."

"Binayı alevler içinde görünce, sanırım—gönüllü itfaiyecilerdendir kendisi, biliyorsunuz değil mi?"

"Evet."

"Çok etkilenmiş olmalı. Ya öfkelendi ya sinirleri falan bozuldu. Arabasına atladığı gibi hızla ayrıldı olay yerinden. Aptalca bir şey yapmasını önlemek için peşinden geldim."

"Aptalca bir şey derken? Hani bir zamanlar motosiklete binip yaptığı gibi aptalca bir şey demek istiyorsunuz herhâlde?"

"Siz de biliyorsunuz demek?"

Polis, Molly'nin arabasına eğildi. "Hanımefendi, o olayı bilmeyen yoktur. Dash Randall bizim kahramanımızdı. Hepimizi hayal kırıklığına uğrattı. "

"Anlıyorum."

"Doksanlı yılların başında şampiyonluk maçlarında nasıl oynadığını hep izlemişimdir. Hâlâ anımsıyorum."

"Yazık, kaçırdığıma üzgünüm."

"İnanılmazdı. Son sınıftayken, ta 1996'da, beşte beş yapmıştı."

Pat'in kol oyuğu ilmiklerini nasıl eksilteceğini anlattığı konuşmayı ne kadar anlayabilmişse, bu beşte beşi de o kadar anlamıştı Savannah. Herhâlde çok iyi bir şeydi.

"Her neyse" dedi, "Acaba ona yazmakta olduğunuz cezadan vazgeçseniz diyecektim. Yangın adamı altüst etti, anlıyorsunuz değil mi?"

Polis gülümsedi. "Anladım sanırım. O güzelim binanın yanması çok yazık tabii. Duyduğuma göre kadının biri yenileme işini üstlenmişti. Yenilenmiş hâlini görmek isterdim doğrusu."

"Evet, kadının biri." dedi Savannah içini çekerek.

"Yoksa siz misiniz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benim."

"Çok üzüldüm, hanımefendi."

"Teşekkür ederim. Artık ona ceza yazmazsınız, değil mi?"

"Yazmam hanımefendi. Evine sağ salim dönmesine yardımcı olun ama. O hâlâ bizim kahramanımız. Dash'in fikrini almadan deBracy Şirketi'nin adam tutmasını istemeyiz. Molly Canaday'a yaptığı yardımlar da var üstelik. Bunun gibi eski klasik arabaları yenileyecek bir tamirhane açmak istiyor kadın."

Polis elini Molly'nin arabasına sürdü. "Ne güzel boya yapıyor kadın, helal olsun. Bebek poposu kadar pürüzsüz bir cilası var."

Stetson şapkasını hafifçe geriye itip selamladı Savannah'yı. "Sağlıcakla kalın hanımefendi."

Başını arkaya yaslamış arabasında oturan Dash'e iki çift laf ettikten sonra, cipine binip uzaklaştı.

Savannah, Molly'nin verdiği ıslak mendillerin birkaçıyla ellerini ve yüzünü sildi. Hepsi kapkara oluyordu. Hayret etti. Gerçi baca temizleyicisi gibi kokuyordu. Üstü başı is ve duman içindeydi. Elleri, tırnaklarının içi, saçı, her tarafı. Berbat durumdaydı.

En azından bir aptallık yapmasına mahal vermeden Dash'e yetişmişti ya, önemi yoktu.

Savannah arabadan dışarı adımını atar atmaz, doğruldu Dash. "Ne halt etmeye Molly'nin arabasını kullanıyorsun sen? Umarım çalmamışsındır."

"Dash, keyfim istedi diye milletin arabasını çalan birine mi benziyorum? Molly kendisi verdi. Benim Honda ile asla sana yetişemeyeceğimi söyledi."

Sürücü koltuğunun yanındaki koltuğa yerleşti Savannah. İçi beyaz deri döşenmişti.

"Ceza yazmasın diye Henry'yi nasıl kandırdın?" diye sordu Dash. Savannah'nın kuruma bulanmış üst başının beyaz döşemeye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

verebileceği zarar hiç umurunda değil gibiydi.

"Gözlerimi kırpıştırdım."

Çarpık bir gülümseme belirdi Dash'in dudaklarında.

"Ne yani, istesem yapamaz mıyım sanıyorsun?"

"Ah, göz kırpıştırma şampiyonu olduğunu elbette biliyorum prenses. O kapkara suratla göz kırpıştırdığını düşünmek azıcık komik geldi de ona güldüm işte."

Elleriyle yanaklarını sildi Savannah. "Henry seni lisede beyzbol oynarken izlediğini söyledi."

"Öyle ya, izlemiştir. Lisede tanıdıklarımın çoğunun hâlâ burada yaşaması sinir bozucu. Diğerleri gibi, Henry de motosiklet üstünde yaptığım saçmalık yüzünden bana bozuk çalar."

"Anlamıştım ben de. Seni affetmesini rica ettim."

"Sen sağlık kontrolünde olmalıydın." dedi Dash konuyu değiştirip.

"Bir şeyim yok. Üstüm başım pis ama iyiyim. Sinema salonunda ne olup bittiğini bana açıklamak ister misin acaba?"

Dash başını arkaya yaslayıp gökyüzüne baktı. Savannah da aynısını yaptı ve aniden Kısmet'in boyalı tavanı geldi aklına. Bir zamanlar yıldızları gökyüzüne büyükbabası asıyor zannederdi. Yanılıyordu. Gerçek yıldızlar daha muhteşemdi. Ve bu kırsal kesimde, Baltimore'dakilerden daha parlaktılar.

Yangının kendisini Dash kadar perişan etmemiş olması hayret vericiydi.

"Alt tarafı bir bina." dedi.

Dash tek kelime etmedi. Tıpkı tek kelime etmeden dans ettikleri o gece gibi, Savannah adamın suskunluğunu hiç bozmadı. Bu seferki daha rahatsız ediciydi.

En az dört dakika öylece oturduktan sonra Dash nihayet ağzını açtı. "Seni istiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Duygular karşılıklı olduğundan Savannah'nın içi kaynadı. Zeph, onu Dash'e teslim ettiğinde kendini güvende hissetmişti. Başını adamın omzuna dayamış ve huzur bulmuştu. Neden Dash şimdiye dek hiç hissetmediği kadar güvende hissettiriyordu acaba? Hiçbir mantıklı açıklaması yoktu.

"Dash, ben—" diye söze başlayacak oldu.

"Seni istemeyi istemiyorum, prenses. Kimseyi istemek istemiyorum." Sesi son derece duygusaldı.

Adamın neden kimseyi istemediğini anlıyordu. Kendisi de geçmişti o yoldan. "Tamam." dedi kalbi küt küt atarak, "Bilmem işe yarar mı ama ben de seni istiyorum ve ben de seni istemeyi istemiyorum. Özgür olmak istiyorum. Gel gör ki cinsel arzularım bir rahibe gibi yaşamama razı olmuyor. Başımı belaya sokar bu hep. Ne zaman yakışıklı ve sportif biriyle dans etsem, içimde bir şeyler kıpırdamaya başlar."

Dash kahkahalarla gülmeye başladı ama mutluluktan değil. "Yani sen ateşli seks istiyorsun, öyle mi?"

"Evet." diye fısıldadı Savannah.

Dash bir ah çekti. "Elbette istersin. Her kadın benim kendisiyle ateşli seks yapmamı ister. Ve inan sevgilim, memnuniyetle yapardım bunu ama bu gece olmaz. Başım ağrıyor." Dash'in ağzının bir tarafı yukarı kalktı ve öylece kaldı.

Bu şaka Savannah'yı güldürmemişti. "Ciddi olsana, Dash. Nasıl yapabiliriz bunu?"

"Çok kolay. Arabayı Orangeburg'un varoşlarına varana dek sürer, günübirlik bir motel buluruz. Tedbirli olmak gerektiğinde sıkça başvurulan bir yöntemdir bu. Son Şans'ta gizli saklı seks yapacaksan, tedbirini alacaksın."

Aralarındaki uzun sessizlik boyunca Savannah bu senaryoyu düşünüp taşındı ve birden hiçbir sakıncası olmadığına karar verdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kalbi hızla atmaya başladı ve gizlice kaçıp kendisine tamamen yasak olan tek şeyi elde etmenin heyecanı sardı. İki aydır her sabah adamla burun buruna gelmek veya gelmemeye çalışmak, çılgına çevirmişti kendisini.

Akşamüstü yangın sırasında verdiği tepkiden anlaşabileceği gibi bu durum adamı da çıldırtmıştı besbelli.

"Delirdim herhâlde." diye mırıldandı Savannah.

"Neden?"

"Sanki nerede yemek yiyeceğimize karar veriyormuşuz gibi nerede seks yapacağımızı konuştuğumuza inanamıyorum."

"Kimi zaman bu gibi şeyleri açık açık konuşmak iyi gelir. Bazı büyük sakıncaları da yok değil tabii. Yok şayet akıllıca davranmak istersek, bol bol soğuk duş yapmaya devam ederiz. Ya da Edisto Nehri'nde yüzmeye." Derin bir of çekip ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Son zamanlarda sık sık yüzüyorum Edisto'da. Yılın bu zamanı buz gibidir."

"Sahi mi? Tamamen dürüst olmak gerekirse, ben de son zamanlarda seninle ilgili ateşli ve ahlaksız hayaller kurup duruyorum."

"Ah!" dedi Dash derin bir iç geçirerek. "Seni günübirlik bir motele atmak hayatımda yapacağım ikinci büyük aptallık olur."

"Birincisi yatağıma yılan koymak mıydı yoksa?"

"Kasabadan ayrıldığımda aklımda tek bir şey vardı. Bir yere gidip kafayı çekmek. Burada oturup seninle seks yapmak için nereye götüreceğimi düşünmek de aynı kahrolası şey. Bağımlılıklarım yeniden hortluyor, tam da zamanıydı hani."

"Peki neden bu gece hortladılar?"

"Sanırım sinema binasına çok önem veriyordum."

"Neden acaba?"

Omuzlarını silkti Dash. Hayır, içini dökmeyecekti. Ama

Savannah aklından geçenleri pekâlâ tahmin ediyordu. Kahretsin, bu adamın acılarını hissediyor ve aynı acıları paylaşıyordu. Ve de hayret ediyordu buna.

"Dash." dedi yavaşça, "Buradayım. Yanıp kül olmadım. Hiçbir yere gitmiyorum. Terk etmiyorum. İnsanların terk edip gitmesi berbat bir şeydir, bilirim. Belki de bu yüzden on yaşındayken sana o kadar kötü davranmıştım. Canını nasıl acıtacağımı gayet iyi biliyordum. O kadar yaramazsın ki anne ve babayı hak etmiyorsun dediğimde, aslında kendimden söz ediyordum. Üç yaşımdayken babam beni terk edip gitti." Sesi titremeye başlamıştı.

Derin bir soluk aldı Savannah. "Sanırım biraz da bu yüzden Kısmet'i yenilemek istiyorum. Kafamda sanki o binayı yenilersem büyükbabam mezarından kalkıp dirilecekmiş gibi aptalca bir fikir var. Hayatımda bana güvenen tek insan oydu. Bildiğim tek gerçek babaydı."

***

Savannah'nın yüzüne bakıyordu Dash. Saçlarının arasında kül, burnunun ve tek gözünün üstünde koskoca bir kurum lekesi vardı. Bir şömine gibi kokuyordu üstelik.

Yine de güzeldi. Ve Tanrı'ya şükür, yaşıyordu. Buradaydı, sadece kendisi için. Ne var ki dünyadaki her kadın gibi o da sadece seks istiyordu.

"Dönmeliyiz artık." dedi Dash. "İtfaiye ekibine soralım bakalım. Acaba o yangın nasıl çıkmış?"

"Kapı kilitli değildi."

"Ne?"

"Sinema binasının kapısı açıktı. Herhâlde müteahhit kilitlemeden gitmiş olmalı, diye düşündüm."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Harika. Sana demiştim—"

"Yapma. Şu anda sinemadan söz etmek istemiyorum. Sen, ben ve moteli konuşalım."

"Oraya gitmiyoruz."

Savannah başını kaldırdı. "Gitmiyor muyuz?"

Dash'in içi yanıyor, kahretsin, kadınla birlikte olabilmek için yanıp tutuşuyordu. Kıyıdan denizcileri çağıran tehlikeli sirenler gibi bağımlılığı şarkılarla sesleniyordu kendisine.

Aptal, şişko, ne yapacağını bilmez bir budala gibi öylece otururken, Savannah uzanıp ellerini direksiyondan ayırdı.

Ellerini göğüslerine bastırmasına ve dudaklarının birleşmesine Dash pek karşı koymadı. Çıkartma yapan bir ordu misali, kadını kendisini fethetti.

Sıcak, yumuşak ve dumanlı, tıpkı ızgaradan çıkmış cennet tadındaydı Savannah. Göğüslerini adamın göğsüne bastırırken nefesi kesiliyordu sanki. Son Şans'a geldiği günden beri her şeyin içine dalıp gittiği gibi bıraktı kendisini o öpüşmenin akıntısına Savannah.

Savannah'nın parmakları saçlarının arasında gezindikçe, Dash'in içi ürperiyordu. Dilleri birbirleriyle dans ediyor, adamın hem kulaklarına, hem başka yerlerine kan hücum ediyordu.

Acılı et gibi ateşliydi kadın.

Zaafları olan bir adamın buna karşı koyması mümkün değildi. Savannah böylesine saldırıya geçmişken, moloz gibi duracak ya da kadını itecek hâli yoktu.

Hele ki kadın onca zamandır bastırdığı arzu ve şehvet fırtınasını zincirlerinden salıvermişken.

Ama kadının yıkanmaya ihtiyacı vardı. Onu çırılçıplak suyun içinde hayal etti. Bol sabunlu.

Ateşli seks hayalinin yanında bu fantezi bayağı masum

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kalıyordu.

"Tamam." diye mırıldandı. "Hadi, gidelim."

Savannah geri çekildi. "Gidelim ha? Yani benimle seks yapacaksın, öyle mi?" Yüzünde hınzır bir tebessüm, gözlerinde ışıltılar vardı. Savannah, kötü adamla bir macera yaşamak peşindeydi. Dash de Savannah macerası.

"Yangın seni hiç mi üzmedi?" diye sordu Dash.

Savannah'nın yüzü düştü. Sırası mıydı şimdi? Konuyu açtığına pişman olmuştu adam ama belki de bu sayede gerçekten tehlikeli bir durumdan sıyrılmış olacaktı.

"Üzüldüm." Başını Dash'in omzuna yasladı. "Hem kırıldım hem de bayağı sinirlendim. Aslına bakarsan kızgınım."

"Kızgın mısın?"

"Evet, kendime kızdım." Arkasına yaslanıp adamın gözlerinin içine baktı. Dash bakışlarını kaçıramıyordu. "Senin uyarını dikkate almalıydım. Senin sözünü dinlemeliydim. Ama hayır, her şeyi kendim yapacaktım ya. Üstelik de elmalı turta yapmak dışında bir halt bilmezken."

Dudakları titriyordu. Ne halt etmeye yangın konusunu açmıştı sanki?

"Yok, iyi bildiğin başka şeyler de var."

"Var mı sahi?"

"Var. Harika dans ediyorsun. Ve çok iyi öpüşüyorsun, prenses. Yılan gördüğünde mükemmel çığlık atabiliyorsun."

"Doğru. Pek etkileyici bir liste sayılmaz ama."

"Bitirmedim daha. Elmalı turtadan fazlasını yapabiliyorsun. Güzel yemek pişiriyorsun, Mim teyze ve kasaba halkı sana bayılıyor. Seni görünce büyükbabanın gözleri ışıldardı. Ben de çok kıskanırdım."

Savannah gözünü kırptı. "Onu çok severdim. Sen de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

severdin. Ama biliyor musun? Kısmet'e hayat vermek onu geri getirmeyecek." Alnını Dash'in göğsüne koydu.

Adamın içini korkunç bir duygu seli kapladı. "Kahretsin."

"Ne oldu?" Nefesinin sıcaklığı kumaşı delip adamın göğsünü ısıttı.

"Seni istiyorum."

"Evet, bunu saptamıştık zaten. Bu konuda herhangi bir şey yapacak mıyız? Yoksa burada oturup kimin büyükbabayı daha çok sevdiğini mi tartışacağız?"

"Sence yaptığımızı onaylar mıydı?"

Başını kaldırıp uzun uzun Dash'e baktı, aralarındaki bağ her zamankinden güçlüydü.

"Arkadaş olmamızı isterdi, biliyorum."

"Bu arkadaşlığın ötesinde bir şey. Tehlikeli, prenses. Ne kadar tehlikeli olduğunun farkında bile değilsin."

Savannah her zamanki gibi dediklerine kulak asmadı ve uzanıp adamı öptü yine.

Bir prensese yaraşır türden olmayan, hem arzu dolu hem baştan çıkarıcı bir öpüşmeydi bu. Vay canına, amma arzulu öpüşüyordu kadın. Sonra küçük, sevimli eli adamın kalçasında ve nihayet bacak arasında gezinmeye başladı.

Elbette, Dash karşılık vermek zorundaydı. Kadının göğsünü avucunun içine aldı. Meme uçları tişörtünü delecek kadar dikleşmişti. Başparmağını meme uçlarından birinin çevresinde gezdirince, kadın hafif hafif inlemeye başladı. Ani bir şehvet fırtınasına kapıldı Dash.

Kendisi gibi zaafları olan bir adamın böylesi bir saldırıya karşı savunması yoktu. Hem de hiç. Öyleyse, hiç düşünmeden maceraya balıklama dalmalıydı, değil mi?

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Orangeburg Motor Pansiyonu, şehirlerarası otoyollar boyunca bulunabilecek herhangi küçük bir motelden farksızdı. Son Şans'ın yaklaşık elli kilometre kuzeydoğusunda, Columbia ile Charleston'ı bağlayan ana yolun ortasında, I-26 otoyolu ve Route 30'un kesiştiği noktada, dışı sıva ile kaplı iki katlı bir binaydı. Evet efendim, bu kuş uçmaz kervan geçmez yol üstü motelinden daha gizli bir yer istesen de bulunamazdı.

Belki bu yüzden, motel sahipleri gelen geçen arabaların dikkatini çeksin diye odanın geceliğinin sadece elli dolar olduğunu belirten devasa bir tabela dikmişlerdi binanın damına. Üstelik bu fiyata yüzme havuzu, kablolu televizyon ve kahvaltı da dâhildi.

Dash parayı peşin ödedikten sonra, odanın anahtarını aldı ve arabasını anayoldan görülmeyecek şekilde binanın arkasına park etti.

Motoru durdurup el frenini çektikten sonra, oturduğu yerde yan dönüp kırk beş dakikadır ilk defa Savannah'nın gözlerinin içine baktı. "Gerçekten bunu yapmak istediğine emin misin tatlım?"

Emin miydi? Hadi canım. Kafası karmakarışıktı, güvensizdi ve korkuyordu. Ama bunların hiçbiri ona yeniden hayat veren şehvet duygusuyla kıyaslanacak kadar ağır basmıyordu.

Adamın kollarının arasında olmaya ihtiyacı vardı.

Gözetleme deliğinin üstünde bronz rakamlarla oda numarası yazılı mavi kapıya baktı Savannah. Bu kapıyı kafasına kazımalıydı ama o kadar sıradan bir kapıydı ki. Bugüne dek gördüğü motel odası kapılarından hiçbir farkı yoktu.

Kapının ardındaki odayı da hayal edebiliyordu. Ağır perdelerin havalandırma aygıtını örttüğü, park yerine bakan tek camlı bir pencere. Bir sandalye, bir lamba, duvarda son derece adi birkaç fotoğraf, duvara monte edilmiş ceviz rengi formika kaplı bir tezgâh ve hemen yanında çekmecesinde bir İncil bulunan minik bir dolap.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kapı numarasına odaklandı. Kırk yedi. Bu rakamla ilişkilendirebileceği herhangi bir şey gelmedi aklına.

Belki de böylesi daha iyiydi.

Arabanın kapısını açıp dışarı çıktı. Hayır, ne Dash'in yüzüne bakacak ne de onunla konuşacaktı. Şu anda pek güvenemiyordu adama. Asalet damarı kabarırsa bir çuval inciri berbat edebilir, hatta kendisini bu işten vazgeçmeye ikna edebilirdi.

Adam da inmişti arabadan. Tek kelime etmeden yürüdüler ve Dash'in kapıyı açmasıyla, motel kokusu karışmış fırtınaya benzer bir klima esintisi tokat gibi çarptı yüzlerine.

Dışarıdaki trafiğin pencereden içeri akan göz kamaştırıcı ışığında karşılıklı durdular bir süre. Dash ağır perdeleri çekti. Savannah iki yatağın arasındaki gece lambasını yaktı.

Birbirlerini süzüyorlardı. Aslına bakılırsa, Savannah sanki ezberlemeye çalışıyormuş gibi adamın yüz hatlarını inceliyordu—yanaklarının köşesindeki çizgileri, kaşlarını kaldırığında burun kemiğinin yanında oluşan kıvrımı, çenesindeki çukuru, bir yana eğik yarım sırıtışını. Sevilmeyecek hiçbir şey yoktu adamın yüzünde.

"Pekâlâ, şimdi ne olacak?" diye sordu Savannah.

Dash yanına geldi, hiç dokunmadan kadına uzun uzun baktı. Zaman durmuştu âdeta. Bu macera girişimi, destek noktası üzerinde bir sağa, bir sola sallanan bir tahteravelli gibiydi. Hangi tarafa düşeceklerdi acaba?

Ya cayarsa? Adamın vazgeçmesini göze alamazdı Savannah. Titreyen parmaklarından birini uzatıp çenesindeki çukura dokundu.

Dash derin bir soluk aldı ve gözlerini yumdu. "Duşa girmelisin." dedi.

Kadını omuzladığı gibi odanın arkasındaki küçücük banyoya götürdü.

Aynanın karşısında yere bıraktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aman Tanrım" dedi Savannah, "Kömür madeninden çıkmışım sanki."

Dönüp Dash'e baktı. "Ve bu hâlimle seni öpmeme nasıl izin verdin?" Dash ne var der gibi omuzlarını silkti. "Mangaldan yeni çıkmış köfte tadındasın."

"Hayır efendim."

Dash'in ağzı hafifçe bir yana çarpıldı. "Bak bu soruna bir çözüm bulabiliriz. Sana doğrusunu söyleyeyim mi prenses, son zamanlarda hep duşla ilgili fanteziler kurup duruyorum."

"Ben de."

"Ne bekliyoruz öyleyse?"

Laf olsun diye sorulmuş bir soruydu herhâlde, çünkü hemen ardından Dash kadını itip banyo kapısına yasladı ve koskoca gövdesiyle üstüne abandı. Ateşli dudaklarını kadınınkilere yapıştırıp, diliyle ağzının içine saldırdı. Atkuyruğunu çözmüş, Savannah'nın gür saçları omuzlarına dökülmüştü. Parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyor, dudakları kadının boynuna ulaşsın diye başını geri çekiyordu. Sert kalçaları, geniş göğsü ve sıcak dudakları arasına hapsetmişti kadını.

Dili alt dudağının üzerinde hafifçe dolaşsın, ısırsın ya da ağzının içinde takılı kalsın diye adam az geri çekildiğinde bile soluk almakta zorlanıyordu Savannah. Boynundaki kovuğa varana dek Dash dilini yanağında gezdirmeye devam etti.

Bütün bunlar olurken Savannah'nın elleri boş durmamış, adamın belinin çevresinde dolaştıktan sonra gömleğini çekiştirmiş, çaktırmadan kumaşın altına sızmış ve sımsıcak sırtında kaymaya başlamıştı. Teninin hiç beklemediği kadar ipeksi bir dokusu vardı. Yeni bir heyecan fırtınası kopuyordu içinde.

Heyecan bedenini burgu gibi sararken, Savannah'nın parmakları adamın sırtından yukarı tırmandı. Tek isteği, teninin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içine sızmaktı ama Dash yakınlaşacağı yerde birden geri çekildi.

"Tamam, duş zamanı." dedi Dash ve sıcak suyu açtı. Gömleğini çekip çıkardı başının üstünden. Saçları diken diken olmuştu ama Savannah hiç aldırmadan göğsüne bakıyordu. Aman Tanrım, o ne güzel yontulmuş göğüstü öyle. Spor salonunda saatlerce çalışmasının sonucu inanılmaz bir şekil almıştı. Sadece göğüs uçları çevresinde birkaç kıl vardı, o kadar. Dash kollarını Savannah'nın beline dolayıp onu kendisine doğru çekti. Hem adamın göğsünü iyice inceleyip kafasına kazımak hem de sert göğüs uçlarını parmaklarının tersiyle hafif hafif okşamaya devam etmek istediği için, Savannah bu hamleye karşı koymaya çalıştı. Tahrik oldukça Dash'in parmakları kadının poposunu daha fazla sıkıyor, temaslardan giderek heyecanlanıyordu. Nihayet Dash kıkır kıkır gülmeye başladı.

"Acele etmezsek sıcak suyumuz bitecek hayatım."

Duymazlıktan gelip başını adamın göğsüne gömdü Savannah. Adamın kendine has erkeksi kokusunu çekti içine. Teninin altına sızabilse, belki de yiyip bitirirdi adamı. Özellikle lezzetli boynundaki noktayı bulana dek, dudaklarını göğsünün enginliğinde, kaslarının üzerinde gezdirdi. Aman Tanrım, hem tatlı hem tuzlu bir tadı vardı. Dash başından tutup kendisine baksın diye geriye doğru eğene kadar geçen birkaç saniye boyunca, boynundaki o noktayı ufak ufak emdi.

"Güney Karolina'da yasa dışı seks konusunda bilmen gereken birkaç kural var sevgilim." dedi Dash, "Öncelikle aşk ısırığı köprücük kemiğini geçmemeli. Boyun çürüklerinin hesabını vermek ne kadar zordur bilemezsin. Üstelik Lillian Bray'in bu tür şeyleri derhâl fark etmek gibi bir meziyeti vardır. Tanrı korusun, Bayan Lillian boynumda bir aşk ısırığı görürse, bunu hemen Hettie Marshall'a mal edecektir ki bunun da ardı arkası kesilmeyecek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dedikoduları başlatma olasılığı var." Melek gibi gülümsedi Dash. "Gerçi bu kadar hevesliysen, başka neremden istersen ısırabilirsin." Savannah'nın başını bırakıp kapıya yaslandı. Kadının bir sonraki hamlesini bekliyordu.

"Söylediklerine inanamıyorum."

"Özür dilerim, dikkatini mi dağıttım?" Yanıtı beklemedi Dash. Bir kez daha roller değişmiş, Savannah'nın hevesi kursağında kalmıştı. Biraz durakladıktan sonra, Dash parmaklarını Savannah'nın çenesinden aşağı köprücük kemiğine doğru gezdirmeye başladı. "Tereddüt eden kaybeder." dedi yavaşça. Bakışları Savannah'nın yüzünden, tişörtünün V yaka dekoltesine kaymış, göğüslerin dekolteden görünen kısmına takılıp kalmıştı.

Kısacık bir süre sonra Dash, Savannah'nın gözlerinin içine bakıyordu. Alt dudağını yaladı, çenesi boyunca öpücükler kondurdu, kadın zevkten çıldıracak duruma gelene dek kulak memesini emdi.

Savannah'nın daha fazlasına ihtiyacı vardı. "Haklısın, su sıcak. Artık yıkanayım, buğulanayım ya da... Sanırım çırılçıplak kalmak istiyorum."

Daha Savannah ne olduğunu anlayamadan Dash ellerini tişörtünün altından sokup sütyenini çözmüş ve üstündekileri başından yukarı çekip yere fırlatmıştı.

Kadının sırtını kapıya yasladı yine Dash. Ağzı Savannah'nın boynundan aşağı ateşten bir çizgi çizerken, elleri göğüs kafesinde dolandı ve sonra göğüslerinin altını okşamaya başladı. Savannah zevkten çığlık atacak hâle gelene kadar adamın ağzı ve parmakları dolanmaya devam etti. Tek bir saniye daha dayanamayacaktı ki nihayet Dash'in dudakları meme ucuna yumuldu.

Nazikçe çekti meme ucunu ağzının içine. Önce emdi, sonra yaladı ve sonunda ısırdı. Savannah delirmek üzereydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sımsıcak ellerini kadının blucinin içine soktu, fermuarı açtı ve pantolonu sıyırdı bacaklarından aşağı. Bu arada ağzı durmuyor, kadına inanılmaz şeyler yapmayı sürdürüyordu.

Kot pantolonu ve külotu bileklerine inmişti. Savannah kollarını adamın boynuna dolayıp yerdekilere ve ayağındaki sandaletlere bir tekme attı.

Ayakkabılarını çıkarınca boyu ancak adamın omzuna geliyordu. Birden kollarının arasında ufacık hissetti kendisini. Dash ellerini poposunun üzerinde gezdiriyor, biraz daha yukarı çıkıp belkemiğindeki çıkıntılarda dolaştırıyordu. Okşayışı o kadar yumuşak ve nazikti ki o anda ilk kez adamın da uyarılmış olduğunu gerçekten hissetti. Sık sık solumaya başlamış ve kalp atışları hızlanmıştı.

Dash biraz uzaklaşıp kemerini çözdü, fermuarını açtı ve pek de zarif denemeyecek bir hareketle çizmelerini tekmeleyerek çıkarıp, eskimiş kot pantolonunu sıyırdı. Pantolonuyla külotu ayak bileklerine dolandığından önce bir ayağı, sonra ikincisinin üzerinde hoplamak zorunda kaldı. Savannah herhangi bir utanma duygusundan uzak, çırılçıplak vaziyette adamın küçük şovunu ilgiyle izliyordu.

"Vay canına." dedi Savannah adam son çorabını da çıkarmayı becerdiğinde.

"Beğendin mi?" diye sordu Dash sırıtarak.

"Çok, hem de çok... Etkileyici."

Dash tepeden tırnağa süzdü Savannah'yı. "Sen de öyle. Etkileyecek kadar pis."

Az sonra Savannah ufacık duşakabinin içindeydi. Dash eline aldığı sünger ve kalıp sabunla onu hem temizliyor hem de azdırıyordu.

Üstündeki is ve kurum suyla akıp gidince Dash, Savannah'yı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sabunlu hâlde kendisine doğru çekip yine öpücüklere boğmaya başladı. Aynı zamanda en mahrem yerlerine dokunuyor, Savannah giderek daha da uyarılıyordu.

"Aman Tanrım..." dedi dişlerinin arasından.

"İyi mi böyle?" diye sordu Dash boğuk bir sesle.

"Aman Tanrım, evet, çok iyi."

Dash kıkır kıkır gülmeye başladı. "Tanrı'nın adını boşu boşuna anmanın günah olduğunu öğretmedi mi sana büyükbaban?"

"Sus ya. Düşünecek durumda değilim."

"İşte bu harika sevgilim. Şu anda ikimizin de düşünmemesi gerekir zaten."

Sıra Savannah'daydı. Biraz kışkırtmak için biraz da meraktan uzanıp elini önce adamın göbeğinde gezdirmeye başladı, sonra da penisini sımsıkı tuttu. Uzun bir süre kadının okşayışına sesini çıkarmayan Dash nihayet, "Tamam sevgilim." dedi. "Dayanıklı biriyim ama artık bunu *derhâl* kesmelisin."

"Derhâl mi?" dedi Savannah adamın emrini duymazlıktan gelip parmaklarını vücudunda gezdirmeye devam ederek.

"Evet, şimdi." dedi kadını hafifçe geri iterek. Duşun perdesini açıp yerdeki blucinine doğru yürüdü. Ceplerini karıştırırken ağzından birkaç küfür kaçırdı ve sonunda folyoya sarılı minicik bir paket çıkardı ceplerin birinden.

Paketi yırtıp alelacele prezervatifi geçirdikten sonra, Savannah'yı dosdoğru yıldızlara taşıdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 17

Seks konusunda ciddi yetenekliydi Dash. Maalesef, Savannah'nın yarı kuzeni kötü adam olmasına rağmen, ince ayarlı bir suçluluk duygusu da vardı.

Duşun altındaki *büyük an* sona erer ermez, suçluluk duygusu anında depreşti.

"Şimdilik bu kadar, suyumuz kaynadı." diye mırıldandı soğuyan suyu kapatarak. "Kurulanalım, giyinelim ve Miriam ile Todd'a rezil kepaze olmadan gidip bir an önce Molly'nin arabasını alalım."

Aşk macerası buraya kadarmış.

Ama yerden göğe haklıydı. Az önce duşun altında yaptıklarını bilseler, Miriam'ın da Todd'un da canı çok yanardı.

Motelin pütür pütür havlusuyla çarçabuk kurulandı Savannah. Çıkarıp fırlattıkları birbirine dolanmış giysileri ancak beş dakikada ayırabildiler.

Hatırlanması zor o motel odasında hepsi hepsi kırk beş dakika geçirmişler ve arabaya binip evin yolunu tutmuşlardı.

"İyi misin?" diye sordu Dash on dakika yol aldıktan sonra.

Evet anlamında başını salladı Savannah. Konuşmaya gönlü yoktu.

Dash bakışlarını çevirdi. "Emin misin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ön panel ışığının aydınlattığı yakışıklı profiline baktı. Savannah konuşmaya nasıl başlayacağını bilemiyordu. Asla ama asla unutamayacağı bir seks fantezisi yaşatmış olduğu için ona teşekkür mü etmeliydi? Bayağı saçmalık olurdu bu. Gizli saklı seks yapmak için kaçamak yapan iki insan konuşmak zorunda değildi, öyle değil mi?

Konuşmaya başlamak için çok sakıncalı bir andı bu. Ağzından bir sürü şey kaçırabilirdi. Az önce duşta güldüğü gibi gülmesini daha sık duymak istediğini söyleyebilirdi örneğin. Ya da hasta veya bezginken nasıl ona bakmak istediğini. Her akşam Dash'e üç ayrı çeşit yemek pişirmek istiyordu. Üstelik ona kazak örmek bile geliyordu içinden.

Ama en önemlisi onunla yatmak istiyordu. Gerçi nasıl yapsındı ki bunu? Şimdiye dek yattığı her adam fos çıkmıştı. Belki de onunla yatmayı ya da ona herhangi bir şey örmeyi kafasından tümüyle çıkarmalıydı. Akşam yemeğini pişirmeye gelince, o iş tamamdı zaten.

"İyiyim." dedi adamın sorusuna karşılık vermek adına. "Güzel zaman geçirdim. Ya sen?"

***

O güne kadar rastladığı en inanılmaz sevgiliye ne söyleyebilirdi bir adam? Ona âşık olduğunu mu? O güne kadar hiçbir sevgilisi aşkına karşılık vermediğinden, aşkın ne olduğunu bilmiyordu ki. Belki de bu kez aşkına karşılık bulacağı için biraz korktuğunu itiraf edebilir miydi?

Ya da sadece kafasının karışık olduğunu söylebilirdi ki katıksız gerçek de buydu zaten.

"Ben de güzel zaman geçirdim." diye geçiştirdi Dash. Büyük

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oranda eksik bir ifadeydi bu kuşkusuz.

Tatlı tatlı gülümsedi Savannah. Çikolata rengi gözlerinde, ön panelden gelen ışık parıldıyordu yıldızlar gibi. Kadına duyduğu şehvetten bütün vücudu acıyordu. Ayıkken seks yapmanın çok daha zevkli olduğunu biri ona söylemiş olsaydı keşke. Belki o zaman daha çabuk kurtulurdu alkolden.

Molly'nin arabasını park ettikleri yere varana dek tek kelime daha etmediler.

"Molly'nin oraya kadar arkandan geleyim mi?" diye sordu Dash.

Gerek yok der gibi başını salladı Savannah. "Arabam Molly'de. Sen eve git. Sorun yok." Arabadan inmeden biraz duraksadı Savannah. "Ne dersin Dash?" dedi.

"Ne gibi?"

"Acaba bir kaçamak daha yapar mıyız bir ara?"

Gülümsememek için zor tuttu kendini adam. Yasak meyvenin tadına bakmış ve tamamen bağımlısı olmuştu. Kadını her zamankinden daha fazla arzuluyordu. "Belki bir dahaki sefere daha iyi bir otel buluruz."

"Tamam, nasıl istersen. Fakat, hımm… Yani... Böyle köhne bir otelde sanki biraz daha heyecan vericiydi. Hem daha önce duşun altında seks yapmamıştım hiç."

Harika. Sırf işin seks yönü önemliydi demek. Gerisi umurunda değildi. Hayatı hep böyle geçmemiş miydi zaten? "Doğru, gizli kapaklı yapmak heyecan katıyor tabii." dedi Dash. Bir dahaki sefere bütün gece yanında uyumak ve sabah gözünü kendisinin yanında açmak istediğini söylemenin bir faydası yoktu. Kadının istediği bu değildi herhâlde. "Öyleyse, sence ne zaman tekrarlayabiliriz?" diye sordu Savannah.

Bağımlısı olmuştu artık. "Yarına ne dersin? Belki Todd

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

okuldayken nehir kıyısındaki eve kaçabiliriz." Daha söyler söylemez tahrik olmuş ve içini şehvet duygusu kaplamıştı.

"Neden olmasın?" diye mırıldandı Savannah. Arabanın kapısını açıp indi.

***

Kısmet'in salonunda durmuş çatıdan geri kalana bakıyordu Savannah. Yanık deliklerden parlayan masmavi gökyüzü güzel bir bahar gününü müjdeliyordu.

Yangının kasten çıkarıldığı sonucuna vardıkları bilgisini paylaştıktan sonra, sigorta eksperi ile Allenberg itfaiye müdürü binadan ayrılmışlardı.

Allenberg itfaiyesi, yangının sinema salonunun herhangi bir tutuşturma kaynağından uzak bir köşesinde başladığını belirlemişti. Yaptıkları inceleme, parlayıcı ve çabuk tutuşabilen sıvı bir maddenin kullanılmış olduğuna işaret ediyordu. Soruşturma hâlen devam ettiğinden, Orangeburg laboratuvarı olay yerinden alınan örneklerin incelemesini tamamlamadan kesin bir sonuca varmak imkânsızdı.

Şayet bu bir kundaklama olayı ise, elbette sigorta şirketi tek bir kuruş ödeme yapmayacaktı. Yangın başladığında Savannah'nın karşıdaki tuhafiyede olması her iki adamın da hiç hoşuna gitmemişti.

"Yangını başlatması için pekâlâ birini tutmuş olabilirsiniz hanımefendi. İki haftadır Zeph Gibbs buraya girip çıkıyor. Onun kaçık olduğunu bilmeyen yok. Bana sorarsanız, o adamla anlaşmadan önce enine boyuna düşünmeniz gerekirdi." İtfaiye müdürü lafını hiç esirgemeyen bir adamdı doğrusu.

Zeph Gibbs hayatını tehlikeye atmış, Maverick'in ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Savannah'nın hayatını kurtarmıştı. Yangını mümkün değil, o başlatmış olamazdı.

Müteahhit John Rodgers elini kolunu sallayarak içeri girdiğinde, Savannah bütün olasılıkları aklından geçirmekle meşguldü. Elindeki koca deftere yaptığı gözlemleri not ederken pek bir neşeliydi bu sabah. Üstelik çalışırken ıslık çalmak cüretini de gösteriyordu. Hiç kuşkusuz, yangının verdiği zarar nedeniyle talep edeceği ekstra parayı hesaplıyordu.

Acaba adamla pazarlığa mı girişse ya da oracıkta kıçına tekmeyi mi vursa diye düşünürken, Dash geldi karşıdan.

Kalbi küt küt atmaya başladı. Yolun kenarında son öpüştüklerinden beri onu ilk görüşüydü. Bu sabah banyo kapısında karşılaşmamak için özellikle erken kalkmıştı. Adama karşı neler hissettiğinden emin değildi. Şehvet miydi? Evet, mutlaka. Gerçi bu şehvetten de öte bir şeydi.

Dash salona adım atar atmaz, tüm gerginliği ve öfkesi kayboluverdi. Bambaşka bir duygu kaplamıştı içini. Dash buradaydı. Güvendeydi Savannah. Biri binasını kundaklamış olsa bile.

"Kundaklama olduğu düşünülüyor." dedi titrek bir sesle. "Sigorta şirketi yan çiziyor."

John Rodgers ıslık çalmayı kesti.

Dash'in suratı asıldı. "Kim Kısmet'i kundaklamak istesin ki? Bina zaten dökülüyordu."

"Ekibiniz kapıyı kilitlemiş olsaydı bunlar gelmezdi başımıza." dedi Savannah, Rodgers'e bakarak. "Veletin teki eşek şakası yapmıştır muhtemelen."

"Ben kapıyı kilitledim." Rodgers arkasını dönüp ön kapıya doğru yürüdü. Dash ve Savannah da peşinden.

"Bak buraya." dedi Rodgers kilidi işaret ederek. "Herhangi bir zorlama belirtisi yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çünkü işçilerin kapıyı açık bıraktı." dedi Dash.

"Belki de Zeph bırakmıştır. Ya da sen, Dash. Belki projeksiyon odasına yılanları koyduğun gibi, yangını da sen başlatmışsındır." Rodgers yumruklarını kalçalarına dayadı. "Hâlâ herkese kasabanın kahramanı olduğunu kanıtlamaya çabalıyorsun."

"Hiçbir zaman kasabanın kahramanı olmadım." dedi Dash. "Ama yılanları projeksiyon odasına koyduğumu düşünmenizin nedeni de o işte." Dash sert sert bakıyordu Rodgers'a.

"Öyleyse, belki de Zeph kaçığı yapmıştır bu işi."

"Zeph böyle bir yeri yakacak bir adam değil. Ahşap işleri ile nasıl uğraştığını siz de görüyorsunuz. Projeksiyon odasına yılanları koyan da Dash değil. Beni korkutmak isteseydi, bahçeden toplayacağı bir solucan yeterdi. Bana kalırsa, işçileriniz kapıyı kilitlemeyi ihmal etmiş."

"Bak şekerim, senin bu işten bir halt anladığın yok. Bırak da Dash ile ben halledelim meseleyi."

"Kovuldun." dedi Savannah.

Rodgers irkildi. "Ama kontrat imzaladık."

"Çok yazık. Kapıyı kilitlemedin ve bak neler oldu. İşine son vermek için gayet geçerli bir neden." dedi Dash kollarını göğsünde kavuşturup.

"Tamam. Nasıl isterseniz. Kontratı feshetme şartını yerine getireceğinizi umuyorum. Depozitonuzu asla geri alamazsınız. Üstelik sigorta şirketi zararı karşılamazsa, binayı onarmanız da hayal olur tabii." Adam çekip gitti.

"Kovulmasına pek de üzülmedi, farkındasın değil mi?" dedi Dash.

"Yani kapıyı kasten açık bıraktığını mı ima ediyorsun? Delilik bu. Neden yapsın ki?"

Dash sinema salonunun içine girdi. Etrafa baktıktan sonra,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Her kim yapmışsa, çok kötü bir iş çıkarmış." dedi. "Tavan berbat ama lobi olduğu gibi duruyor. Binayı kurtarabiliriz."

"O kadar para yok bende. Rogers'a kontratı feshetme ücretini ödemezsem, dava açar ki onu bile karşılayamam. Üstelik bu projenin maliyeti de çok arttı. Borç alabileceğimi de sanmıyorum, Melek Geliştirme de herhâlde—"

"Bende para var. Her ne olursa olsun, bu binayı yenileyeceğiz. Eğer ki bu binayı biri kundaklamışsa, o herifi bulup dünyanın kaç bucak olduğunu göstereceğim ona."

Savannah karşı çıkmak üzere ağzını açtı ama vazgeçti. "Tamam." dedi.

Dash dönüp baktı. Şaşırmış gibiydi. "Karşı çıkmıyorsun, öyle mi? Hayret."

Hayır der gibi salladı başını Savannah. "Çıkmıyorum. Benim kadar severdin büyükbabayı. İkimiz bu konuda birlik olursak, sanırım hoşuna giderdi. Tanrı biliyor ya, eğer bu işi biri yapmışsa senin adamın ağzının payını vermene de hiç sesimi çıkarmayacağım. Üstelik paraya ihtiyacım var."

Kocaman güldü bu kez Dash. Savannah'nın yüreğinin yağları eridi. Aman Tanrım, basbayağı âşık oluyordu adama.

"Hem öğütlerini can kulağıyla dinlemeye de hazırım." diye ekledi.

"Başka şansın yok. Az önce müteahhite yol verdin."

"Doğru. Başından beri uyarmıştın. Sözünü dinlemem gerekirdi. Ama şimdi kilidi değiştirmeliyiz."

"Binayı kilitli bir tahta perdeyle çevirmemiz de gerekir. Gerçi Son Şans'ta bu aşırı bir emniyet tedbiri gibi görünse de kundakçının işini bitirmek için bir deneme daha yapmasını istemem. Şu anlaşma yaptığın mimarları da gözden geçirmek lazım tabii."

"Kim yapmış olabilir ki bunu?" diye sordu Savannah.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aniden kendisini saldırıya açık ve tamamen korunmasız hissetmişti.

"Seni durdurmak isteyen biri."

"Kim?"

Ne bileyim der gibi omuzlarını silkti Dash. "İlk akla gelen eski kayınvaliden."

Savannah başını iki yana salladı. "Claire zor bir kadındır ama ne olursa olsun kanuna karşı gelmez. Olsa olsa, kocası güçlü bir avukat olduğu için hukuk yoluyla bana baskı yapmaya çalışır. Gerçi bir büyükanne olarak elinde fazla bir koz veya hak yok. Todd'u eyelet sınırı dışına çıkarmadan önce enine boyuna inceledim konuyu. Öte yandan, eğer Greg'in birdenbire oğlunu düzenli olarak göreceği tutarsa, o zaman işim zor. Adama burada kalacak yer ayarlamam gerekecek. Maryland eyaletinde imzalamış olduğumuz bir vesayet anlaşması var."

"Bak işte, sırf bu nedenden ötürü binada *küçük* bir yangın çıkarsın diye Claire müteahhite rüşvet vermiş olabilir. Yani binaya büyük zarar vermeden, sadece senin hevesini kırmaya yetecek çapta bir yangın. Tabii bir de çıngıraklı yılanlar var. Birisi kasten o yılanları koydu projeksiyon odasına."

"Yok canım, çılgınlık bu. Öyle bir şey yapacak bir kadın değil."

"Senin başaralı olmanı engellemeye çalışacak tek insan Claire. Başkası gelmiyor aklıma. Burada herkes sana destek çıkıyor."

"Annem de istiyor başarısız olmamı."

"Sinema binasını ateşe verecek ya da seni sokmaları muhtemel yılanları yerleştirecek bir anne düşünemiyorum. O senin annen ve de ne olursa olsun, seni seviyor."

"Öyle mi düşünüyorsun sahiden?"

"Seni sevdiğine eminim. Yalnış yönlendiriliyor ama Todd ve senin için en iyisini yaptığını düşünüyor kendince. Öz babasının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sinemasını kundaklayacağını hiç sanmam."

"Ben de sanmam. Benim çuvallayacağımdan o kadar emin ki zaten, aklına bile gelmez." Savannah'nın ses tonu duygularını ele veriyordu.

Dash yanına yaklaşıp sarıldı Savannah'ya. "Çuvallamayacaksın canım."

Hiç utanıp sıkılmadan yapıştı adama. Birkaç dakika sarılmanın ne sakıncası vardı ki? Belki de bir şey kanıtlamak adına her şeyi tek başına başarması şart değildi. Tek istediği sinemayı hayata döndürmek değil miydi? Ne olmuştu yani Dash'in yardımına ihtiyacı varsa?

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 18

Kısmet yangınının üzerinden bir hafta geçmişti ki Bayan Andrews tarih dersine girdi ve herkesin önünde Todd'un okul müdürünün odasına gitmesi gerektiğini bildirdi.

Öğrenciler hep birden gülmeye başladı. Kitaplarını topladıktan sonra Todd, Bayan Andrews'un peşinden sınıfı terk etti. Acaba ne gibi bir yanlış yapmıştı? Elleri ter içinde kalmış, kalbi tıpkı annesinin yandığını düşündüğü gece gibi, hızlı hızlı atmaya başlamıştı.

Yangının stresini hâlâ atamamıştı üzerinden. Okulda herkes bunu konuşuyordu. Duymak bile istemiyordu Todd. Ya annesi Baltimore'a dönmeye karar verirse ne olacaktı?

Şampiyon'dan ayrılması gerekecekti.

Bay Atwater'ın futbol kampına da gidemeyecekti. Eğer başarılı bir futbolcu olabilirse, belki o zaman babası onunla ilgilenirdi. Babası zamanında çok iyi futbol oynardı.

Bayan Anderson'ın arkasından Bay Middleton'ın odasına girdi. Müdürün masasının karşısında siyahi bir Amerikalı oturuyordu.

"Todd, Bayan Darrett ile tanışmanı istiyorum."

Kadın gülümsedi. "Merhaba, Todd."

"Bayan Darrett sana birkaç soru sormaya gelmiş."

"Neyle ilgili? Yanlış bir şey yapmadım ben."

Bay Middleton gülümsedi. "Elbette yapmadın. Belki bize

anlatmak istediğin bazı şeyler vardır diye düşünmüştük."

"Ne gibi şeyler?"

Bayan Darrett'ın yapmacık gülüşünden Todd ne mal olduğunu derhâl anlamıştı. Bu şişko kadın numaracının tekiydi.

"Neden oturmuyorsun?"

"Oturmak istemiyorum. Tarih dersime gitmek istiyorum."

"Otur bakalım, Todd." dedi Bay Middleton.

Todd oturdu.

"Bak Todd." diye söze başladı Bayan Darret, "Sizinle birlikte oturan adamla ilgili bazı sorular sormak istiyorum."

"Ne demek bu şimdi?"

"Biliyorsun, sizinle aynı evi paylaşan bir bey var. Bay Randall."

"Ne olmuş ona?"

"Hiç seni rahatsız edecek bir şey yaptığı oldu mu?"

***

Hettie, Audi arabasını nehir kıyısındaki evinin önüne park etti. Teneke bir çatısı ve topu topu beş odası olan bu tek katlı sayfiye evi, bir zamanlar babasına aitti. Gençliğinde yaz mevsimini ön verandası Edisto Nehri'ne bakan bu küçük evde geçirirdi.

Kasaba sakinlerine ait, yan yana dizili yirmi kadar sayfiye evinden biriydi bu. Ev sahiplerinin hepsi Edisto Özel Kulübü yönetim kurulu üyeleriydi.

Şehir dışı veya kırsal kesimdeki diğer özel kulüplerin aksine burada ne tek bir tenis kortu ne de bir golf sahası vardı. Yalnızca bir nehir ve her yıl Allenberg Karpuz Festivali mangal partisinin yapıldığı kocaman bir köşkten ibaretti Edisto Kulübü.

Nisan ayının son günü evi yaza hazırlama zamanıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Normal olarak Violet gelir ve bütün işleri yapardı ama bu yıl Hettie kendisi gelmişti. Toz almak, yerleri süpürüp silmek her nedense hoşuna bile gitmişti. İşleri bitirdiğinde bir yorgunluk çayı yapıp verandadaki koltuğuna yerleşti.

Artık Jimmy hayatta olmadığına göre, büyük evi tamamen kapatıp haziran, temmuz ve ağustos aylarını bu evde geçirmekti Hettie'nin niyeti. Hatta parasını verip Violet'i tatile göndermeyi düşünüyordu. Eve kendisi bakacak, yemeği kendisi yapacaktı.

Sallanan koltukta bir ileri bir geri sallanıyor, hayatında yapmış olduğu yanlışları geçiriyordu aklından.

Yolun başında beliren koskoca kırmızı bir Cadillac araba daldığı hayallerden ayırdı Hettie'yi. Dash'in kendisini ziyarete gelmiş olduğunu düşünüp gerildi. Şu anda konuşmak isteyeceği en son kişiydi o. Yaptığı en büyük yanlışlardan biriydi.

Evin önünde duracağına, adam arabayı dosdoğru Miriam'ın evinin park yerine sürdü. Arabasından inip eve doğru yürürken bacağı biraz aksıyordu sanki. Sayfiye evine girdi ve az sonra evin kliması çalışmaya başladı.

Henüz beş dakika geçmemişti ki Savannah'nın küçük arabası göründü. Kadın arabasını Dash'in arabasının arkasına park edip eve doğru yürüdü.

Büyük olasılıkla evi yaza hazırlamaya gelmişlerdir diye düşündü Hettie. Ta ki bir saat sonra her ikisi de dışarı çıkıp arabalarına doğru yürüyene kadar. Ayrılmadan evvel durup sarıldılar birbirlerine.

Kendisini bir röntgenci gibi hissetmesine rağmen, Hettie gözlerini alamadı. O öpüşme kesinlikle iki kuzenin öpüşmesi değildi. Son derece ateşliydi. Birbirlerinden ayrılmakta zorlandıklarını anlamamak için budala olmalıydı insan.

Saat üç buçuğa geldiğine göre, Savannah on dakika sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dağılacak ortaokuldan oğlunu almak zorundaydı büyük olasılıkla.

Telefona sarılıp Rocky'yi aramak geldi ilk olarak aklına. Basbayağı heyecan verici bir olaydı bu. Hemen sonra, tamamen farklı bir şey düşündü.

Yıllardır kahramanca göğüs gerdiği yalnızlığı ağır bir battaniye gibi çöktü üstüne. Hele ki Dash gibi bir adamın kendisini hazır beklediğini bile bile bu yalnızlığa katlanmışsa. Hayır, Dash'i sevmiyordu, onunla birlikte olmaya niyeti de yoktu ama adamı bir başka kadınla görünce, elinde değil, kıskanmıştı.

Yok, Dash'i arzuladığından falan değil. Dash'in ve Savannah'nın bulduğu şeyi arzuluyordu. Savannah'nın Dash'i öptüğü gibi öpmek istiyordu birini. Adamı yiyip bitirmek istiyormuş gibi.

Gözlerini yumdu. Aptallık ediyordu yine. Özgürlüğü her şeyden önemliydi. Ateşli ve şehvet dolu öpüşmelerden bile.

İyi hoş da, Savannah o güne dek tanımış olduğu en özgür kadın değil miydi? Gel gör ki sanki Dash bulunmaz Hint kumaşıymış gibi öpüyordu adamı. Tabii Dash de sinema binası için bir ton para vermişti ve kadının bundan haberi bile yoktu. Kadının özgürlüğüne destek olmak için elinden geleni yapıyordu Dash.

Kahretsin.

Dash'i yanlış değerlendirmişti. Fena hâlde. Değişmişti adam. Olgunlaşmıştı. Jimmy'nin asla olamayacağı kadar iyi bir adam olmuştu.

Elbette onu sevmiyordu. Hiçbir zaman da sevmeyecekti. Ama kendisine acımasına rağmen, içinde bir mutluluk ışığı yanıyordu. Dash adına. Çünkü Savannah harika bir kadındı.

Taşlar şimdi yerli yerine oturuyordu işte. Tevekkeli değil Savannah, Bill'in evlenme teklifini reddetmişti.

Hettie hınzır hınzır gülümsedi. Bu ilginç gelişmeyi belki de Rocky'ye değil, Bill'e anlatmalıydı. Savannah'nın aslında kendisini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

reddetmemiş olduğunu bilirse, Bill herhâlde rahatlardı. Mesele Bill değildi. Bu iş bir kimya meselesiydi.

Peki, Bill acaba kimya meselesinin ne olduğunu bilir miydi?

***

Savannah okuldan aldığında Todd biraz durgun gibiydi.

"Günün iyi geçti mi?"

"Fena değil."

"Ne yaptın?"

"Hiçbir şey."

On iki yaşında bir çocukla konuşmaya çalışmak, kimi zaman anlamsızdı.

Eve vardıklarında, park yerinin girişinde mavi bir Chevrolet araba duruyor, aynı renk takım elbise giymiş bir kadın kapı önündeki verandada oturmuş Savannah'yı bekliyordu.

"Savannah White, değil mi?" diye sordu kadın, sallanan koltuktan kalkarak.

"Benim. Ne istiyorsunuz?" Savannah verandaya doğru ilerledi. Todd arkada kaldı.

"Teyzeniz burada bekleyebileceğimi söyledi." diye karşılık verdi kadın.

"Siz kimsiniz?"

"Allenberg Sosyal Hizmetler Departmanı'ndan Shawna Darrett." Elini uzattı. Savannah elinden geldiğince sıkı bir şekilde sıktı uzanan eli.

"Sizin için ne yapabilirim Bayan Darrett?"

Kadın, hâlâ arabanın yanında dikilen Todd'a baktı.

"Hadi yavrum, sen içeri gir de ben annenle konuşayım biraz."

Todd verandanın merdivenlerini ağır ağır çıktı. "Ona da bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sürü saçma sapan soru mu soracaksınız?"

Savannah şaşkınlıkla baktı oğluna. "Ne sorusu?"

"Bay Middleton bu hanımla konuşayım diye beni tarih dersinden çıkardı. Gözümün nasıl morardığını merak etmiş de bir alay saçma sapan soru sordu."

"Gözünün nasıl morardığını mı— Hayatım, herkes biliyor nasıl olduğunu."

"Öyle ama hanımefendi Dash'in bana vurmadığından falan emin olmak istemiş."

"Ne diyorsun sen?"

Çocuk omzunu silkip öfkeyle baktı Bayan Darrett'a. "Dash bana vurmadı, tamam mı? Hem beni kurbağa avlamak için bataklığa götürmesi de gayet normal. Ya da Bay Atwater'a götürmesi. Ya da benimle futbol veya frizbi oynaması."

"Bak şimdi, Todd, kimi zaman yaşça büyük bir adam—"

"Kapayın çenenizi, hanımefendi. Şampiyonu gezdireceğim şimdi." Todd arkasını dönüp kapıyı arkasından çarparak eve girdi.

"Neler oluyor?" diye sordu Savannah.

"Oğlunuz hep böyle kaba mıdır?"

"Bazen, özellikle de tamamen yabancı biri gelip onunla tek ilgilenen insanın kendisini suistimal etmekle suçlandığını söylerse. Taciz, suistimal ya da ihmal aramaya meraklıysanız, Todd'un babasını bulun."

Bayan Darrett gülümsedi. "Bakın, bunun zor olduğunun farkındayım. Evinizde herhangi bir suistimal veya ihmal olup olmadığını soruşturmamız gerekiyor. Görevimiz bu. Üstelik birisi Todd'a tacizde bulunulduğunu ya da taciz tehdidi altında olduğunu ofisimize rapor etmiş. Çocuğun uyuşturucu bağımlısı ve geçmişinde şiddet eylemleri olan bir adamla aynı evi paylaştığı ihbarı yapılmış."

"Kim ihbarda bulunmuş?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Maalesef isim zikredemem. Anonim bir rapor da olabilir. Her zaman gelir bize isimsiz ihbarlar. Biraz oturup konuşalım mı, ne dersiniz?"

Savannah sallanan koltukların birine oturdu ama öfkesi giderek artıyordu. Tam da Claire'in yapacağı türden bir işti bu. Kundaklamadan on kat daha etkiliydi. Ve elbette en iyi yasal beyinler vardı emrinde. Savannah ise bir başınaydı.

"Dash Randall ile ilgili birkaç sorum olacak."

"Eski büyük lig beyzbolcularındandır."

"Biliyorum. Geçmişini araştırdım. Gördüğüm kadarıyla beyzbol federasyonu kendisini üç ayrı durumda rehabilitasyona göndermiş."

"Bilmiyordum."

"Özellikle oğlunuzla aynı evde yaşadığı için biliyor olmanız gerekirdi."

"Ailemizdendir."

"Tacizcilerin çoğu öyledir."

"Kimseyi taciz etmedi. Üstelik artık ağzına bir damla içki koymuyor. Her perşembe akşamı Anonim Alkolikler toplantılarına düzenli olarak katılıyor."

"Biliyorum ama bir bağımlılık geçmişi söz konusu ki bu da hiç hoş değil. Peki, burada bulunduğunuz süre içinde, herhangi bir şiddet eyleminde bulundu mu? Dövüşme, kavga gibi."

Savannah ne desin bilemedi önce. Bu kadınla dürüstçe konuşması gerekiyordu. "Yani, evet, birkaç ay önce Dot'un Barı'nda bir kavgaya karıştı."

"Dot'un Barı mı?"

Savannah gözlerini yumdu. "Kasabada bir bar."

"İçiyor muydu?"

"Bilemem. Barın sahibi Dot Cox'a sorun. Gerçi Roy Burdett

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ile kavga ettiklerini biliyorum. Roy'un içtiğine eminim. Bunun dışında hiç—"

"Demek düzenli olarak bara gidiyor."

"Hayır. Sadece bir kez gitti."

"Anlıyorum."

"Ve oğlunuzla çok yakından ilgileniyor, öyle mi?"

"Evet."

"Size tuhaf gelmiyor mu?"

"Hayır. Bence harika. Hayatı boyunca babası pek ortada değildi, Todd'un bir erkeğe ihtiyacı var."

Shawna Darrett parmaklarını birbirine geçirdi. Uzun tırnaklarını parlak pembeye boyamış ve on parmağına en az beş yüzük takmıştı. Mavi renkli resmî bir kıyafet giyiyor olabilirdi ama bu kurumsal dış görünümünün arkasında gerçek bir insan vardı besbelli.

Uzun bir sessizliğin ardından sosyal görevli konuşmaya başladı.

"Bayan White, bunun zor olduğunu biliyorum. Bay Randall'ın zengin ve az çok ünlü olduğunu da. Ama Pennsylvania'daki o lise koçu ile olan olayları bir düşünün. Bu tacizciler bazen kapı komşunuz bile olabiliyor. Bu tip adamlar erkek çocukları kendilerine çeker. Öğrendiğime göre, Bay Randall ahırında birkaç çocuğa ders de veriyormuş."

Savannah kulaklarına inanamıyordu. Kadın gerçekleri nasıl da çarpıtıyordu böyle. "Özür dilerim ama Dash çocuklara ata binmeyi öğretiyor ve gördüğüm kadarıyla çok da başarılı. Hem öğrencileri onu çok seviyor. Aynı zamanda küçük lige yardımda bulunduğunu ve tabii Pop Warner futbolunu desteklediğini de öğrendim. Sırf maddi yardımdan söz etmiyorum. Onlara zamanını da veriyor."

"Çok doğru. Bütün tacizciler bunu yapar zaten."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aklınızı mı kaçırdınız siz?"

"Tabii bir de kundaklama ve yılanlara ilgili iddialar da var. Allenberg şerifi ile görüştüm. Gerçi Bay Randall'ın suçlu olduğunu düşünmüyor ama sinema binasının anahtarı yalnızca sizde, Dash Randall'da ve müteahhitte varmış. Bu da bir başka gerçek."

"Müteahhit kapıyı açık bıraktı. Binayı Dash yakmadı."

"Ya yılanlar? Anladığıma göre binaya yılanları koymuş ve sonra onları yakalarken videoya çeksin diye birini tutmuş."

"Asla böyle bir şey yapmadı. Şerifin size bunu söylemiş olduğuna inanamıyorum."

"Tam olarak öyle demedi. Gerçi, Bay Randall'ın bu olayda şüpheliler listesinde olduğunu itiraf etti. Siz de öylesiniz diyebilirim. Elbette, bu biraz kuşku uyandıran bir durum."

Öfkeden boğazı düğümlendi Savannah'nın. "Binayı benim yaktığımı mı düşünüyorsunuz? Sizce suçlu benim, öyle mi?"

"Hayır hanımefendi. Ben sadece Todd'un emin ellerde olup olmadığını anlamak için gerçekleri soruşturuyorum." Shawna uzanıp elini Savannah'nın dizine koydu. "Zor olduğunun farkındayım. Bay Randall kuzeniniz. Ama bu tür olaylar hep böyle gelişir. Kötü adam hep ailede herkesin güvendiği kişilerin içinden çıkar."

"Hayır. Siz çıldırmışsınız. Dash, Todd'u ne taciz ne de suistimal ediyor. Bir uyuşturucu bağımlısı ya da, Tanrı esirgesin, bir pedofil değil o. Ne ben ne de o kundakçı değiliz. Lütfen hanımefendi, rezalet bu."

"Araştırmalarıma göre, Bay Randall taciz geçmişi olan bir aileden geliyor. Tacizcilerin büyük bir yüzdesini tacize uğramış insanlar oluşturur. Bunu biliyorsunuz herhâlde."

"Yeter. Susun artık. Dinlemeyeceğim sizi." Savannah ayağa kalktı, gözleri yaşlıydı.

"Lütfen sakin olun hanımefendi. Çocuğunuz için en iyisini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapmaya uğraşıyoruz. Eğer bizimle işbirliği yapmazsanız, korkarım ki oğlunuzu daha güvenli bir yere yerleştirmek üzere gerekli adımları atmak zorunda kalacağız."

Savannah kadına döndü. "Güvenli yer mi? Yani koruyucu aileye mi vereceksiniz?"

"Bakın, mükemmel olmayabilir ama—"

"Koruyucu aile ile yaşaması, annesi, büyük teyzesi ve onunla ilgilenen bir adamla yaşamasından daha mı iyi? Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Hanımefendi, şayet o adam çocuğa zarar veriyor ve siz de göz yumuyorsanız, o zaman evet."

"Aman Tanrım. Delilik bu. Eski kayınvalidem hayatımı cehenneme çevirmeyi aklına koymuş. Bütün bunlar onun başının altından çıkıyor."

"Olabilir ama size tavsiyem, oturun ve sorularıma sükûnetle cevap verin. Aksi hâlde işler sarpa sarabilir."

Savannah dudaklarını ısırdı, gözyaşlarını eliyle sildi. Claire White'ın bu savaşı kazanmasına izin vermeyecekti. Bu kadının iftiralar atıp Dash'i lekelemesine de.

Yerine oturdu Savannah. "Tamam. Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

***

Dash sırıtarak indi arabasından ve eve doğru yürüdü. Bir haftadır Savannah ile gizli gizli buluşuyordu. Artık korkmuyordu. Tam tersine, mutluydu.

Mutluluğun da bağımlılık yaptığını keşfetmişti.

Savannah'ya tutkundu. Fena hâlde. Ama hiç de fena hissetmiyordu. Yıkıcı bir ilişki de değildi. Tek kelimeyle... İyiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çünkü kadının da kendisine tutulduğunu anlamıştı. İşte bu yepyeni, farklı ve harika bir duyguydu.

Artık açığa çıkmak, ortalıkta gözükmek istiyordu. Kimselere görünmeden her gün gizli saklı seks yapmanın âlemi yoktu. Zaten bunu bir sır gibi saklamak da istemiyordu.

Âşık olmuştu. Hem de aklı başında olarak. Tuhaftı ama Savannah ile beraber olmak fena hâlde aklını başından alıyor, içmiş kadar oluyordu. Neden daha önce düşünememişti bunu?

Ön kapıyı açıp eve girdi ve daha mutfağa varmadan Savannah'nın sesini duydu. Bir şeyler olmuştu. Adımlarını sıklaştırdı. Kadının ruh hâlinden anlıyordu artık.

"Claire, bu denli alçalacağını tahmin etmemiştim." Kızgındı Savannah. Vay canına, bugüne dek sesinin böylesine sert çıktığını hiç duymamıştı.

"Peki, bu iğrenç şeyi sen yapmadıysan kim yaptı öyleyse? Rica ediyorum, sen aradan çekil ve Greg'e beni aramasını söyle. İki olgun insan gibi konuşmamız gerekiyor."

Dash mutfağa girdiğinde Savannah sırtı dönük bir şekilde evyenin başında duruyor, pencereden dışarı bakıyordu. Vücudunun yay gibi gerildiği belliydi. Hattın diğer ucunda büyük olasılıkla Baltimorelu kötü cadı vardı.

Savannah kulağından ayırıp ahizeye baktı. "Kaltak." diye homurdandı.

"Suratına mı kapattı telefonu?" diye sordu Dash.

Savannah döndü. Vay canına, yüzü allak bullaktı.

"Ne oldu sevgilim?"

"Hiç." dedi Savannah. Kâğıt havluya uzanıp bir parça kopardı ve burnunu sildi.

"Ağlamışsın. Bir şey olmuş olmalı."

"Hayır, olmadı diyorum." Gözlerini kuruladı. "Yemeği

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hazırlamalıyım. Bu akşam kitap kulübü var." Adamın yüzüne bakmıyordu.

"Sevgilim, kötü cadı yine ne iş çeviriyor?"

"Hiçbir şey. İşleri yokuşa sürüyor ve bu da beni o kadar kızdırıyor ki. Öfkeli olmak hoşuma gitmiyor işte. Beni yalnız bırak lütfen. Yemek hazırlamalıyım."

Savannah dört dönmeye başladı mutfağın içinde. Savannah'nın yemek pişirme sevdasının duygusal bir nedeni var aslında diye düşündü Dash. Sally teyze ile Savannah çok samimiydiler. Belki büyükbabasını daha iyi hatırlıyordu kadın fakat pek çok yönden Sally teyzeye benziyordu. Sally teyze hemen hemen hiç öfkelenmezdi ama öfkelendiğinde ağlardı. Savannah'nın gözyaşları kendisini ele veriyordu.

Onu yalnız bırakmalıydı. Ama yapamıyordu. Earnest amcanın Sally teyze ile nasıl başa çıktığını anımsadı. Mutfakta aylak aylak gezinip Savannah'nın arkasına geçti, ellerini kadının gergin omuzlarına koydu ve kendisine doğru çevirdi.

Ne öpmeye ne konuşmaya ne de başka bir şey yapmaya yeltenmedi. Var gücüyle sarıldı kadına. Kadın sanki göğsünde erimiş, içini ısıtıyordu. Cinsel bir sıcaklık bile değildi, sadece... Çok iyiydi. Dünyanın en güzel duygusuydu kadına sımsıkı sarılmak. Özellikle de kadın ona böyle yaslanınca. Kimse yapmamıştı bunu daha önce. Hiç kimse.

İki sağlam dakika birbirlerine sarılı öylece kaldıktan sonra Savannah ayrıldı. Hâlâ göz göze gelmemeye çalışıyordu. Canı bir şeye sıkılmıştı ama konuşmayacaktı.

Derdini paylaşmasını istiyordu Dash fakat zorlamanın sırası değildi. Kadına zaman tanımalıydı. İşin tuhafı, artık dünya kadar zamanı olduğundan emindi.

Hiçbir yere gitmiyordu Savannah. Burada kalıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yemek yapmalıyım." dedi.

"Tamam. Ayağının altından çekiliyorum. Todd nerede?"

"Oliver'a gitti. Akşam yemeğine orada kalacakmış."

"Tanrı İçin Golf'e gidip atış yapacaktık akşamüstü."

"Unuttu herhâlde. Yaşıtlarıyla oynaması hoşuma gidiyor."

Doğru gitmeyen bir şey vardı. Dash üstelemeyecekti. "Tamam." Aşağı inip verandaya çıktı. Miriam teyze sallanan koltuğunda uyukluyor gibiydi.

Çenesinin üstündeki deri bal mumu gibiydi. Son günlerde epeyce çelimsizleşmiş, güçten düşmüştü. Dash'in yüreği buruldu. Mim teyze eylül ayında seksen beş yaşını dolduracaktı. Teyzesinin günlerinin sayılı olduğunu kabullenmeliydi. Aslına bakılırsa, Harry amca öldüğünden beri her şeye ilgisi giderek azalıyordu. Sanki burada olmak yerine, gidip Harry'nin yanında olmak istiyordu. Onunla olmak istiyordu.

Şu anda bunları aklına getirmenin sırası değildi. Savannah'nın gözlerini neden kaçırdığını düşünmenin de.

Miriam ölür, bir de Savannah kasabayı terk ederse hâli ne olurdu?

***

Savannah burnunu çekti, gözyaşlarını tuttu ve makarnalarla peyniri karıştırıp lazanyayı hazırladı.

Ağlamaya bir son vermeliydi. Claire'in ne haltlar yediğini Dash'e nasıl anlatabilirdi ki? İnsanların kendisini çocuklar için bir tehdit olarak gördüğünü öğrenirse, adam mahvolurdu. Tek başına karşı koymaya kalksa, Dash'in adı iyiden iyiye lekelenirdi. Bu dedikoduyu düşünmemeye çalıştı. Karşı koymanın vereceği zarar ve acıyı aklına bile getirmek istemiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lazanyayı fırına verip salatayı yıkamaya koyuldu. Zarar görecek tek kişi Dash değildi.

Teyzesinin sağlığından endişe duyduğundan, Savannah son haftalarda Doktor Cooper ile birkaç kez görüşmüştü. Savannah ısrarla önüne yemek koyduğu hâlde, Miriam'ın hızla zayıfladığının ikisi de farkındaydı. Doktora göre Miriam iskemik ataklar ya da ufak ufak inmeler geçiriyor olabilirdi. Orangeburg'daki tam teşekküllü hastanede ciddi tetkikler yapılması gerekiyordu. Miriam gitmekte direniyordu.

Miriam güçten düşmüştü. Sağlığı iyi değildi. Yaşlıydı. Bu tetkikler kadını öldürebilirdi.

Yine gözleri yaşlarla doldu.

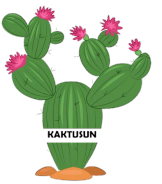
Baltimore'a dönse, belki Dash ve Miriam'a yapılacak saldırılar sona ererdi. Ama Todd'un kalbi kırılırdı, üzülürdü. Şampiyon'u burada bırakması gerekecekti. Dash'i burada bırakması gerekecekti. Edindiği arkadaşları burada bırakması gerekecekti. Oğluna bunu nasıl yapardı?

Kendisine nasıl yapardı bunu? Dash'e âşık olmuştu. Onu bırakmaya gönlü razı değildi. Ama kalamazdı.

Yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarını sildi. İçinden çıkılması imkânsız bir durum diye düşündü. Ne yaparsa yapsın, birinin canı yanacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 19

"Bakın" dedi Molly, "Kitap tarihle mi yoksa başka bir şeyle mi ilgili ona karar vermeye çalışıyorum. Romanın kahramanı kendi yaşantısının görgü tanığıydı, öyle değil mi?"

"Çünkü günlüğünü yazmış." dedi Jenny. "Elbette görgü tanığı."

"Öyle ama yaşantısının sorumluluğu kendisine ait değil ki. Romanın kahramanı sanki yazar bize Troçki'yi ve kırmızı devrimi anlatabilsin diye tarihi olayların içinde sürükleniyor."

"Evet ama sonunda o çukura dalıp bir daha asla ortaya çıkmayarak hayatının sorumluluğunu üstleniyor." dedi Jenny.

"Tabii eğer ölüme külahı ters giydirdiğini düşünürseniz, öyle. Yoksa eğer adam hayatına son vermişse, bence düpedüz korkaklık." diye söze karıştı Kenzie. "Sonuçta ben *Gurur ve Önyargı* romanını daha çok sevdim. Bir dahaki sefere belki *Mansfield Parkı* gibi bir şey okuyabiliriz. Kahramanın sonunda öldüğü romanlardan nefret ediyorum."

"Peki şuna ne—" diye başladı Cathy ama Nita sözünü kesti.

"Hayır Cathy, June Moring'in romanlarından birini okumayacağız, anlaşıldı mı?"

Cathy derin bir iç çekti ve Jenny yine Barbara Kingslover'ın *Boşluk* adlı romanını tartışmaya başladı. "Harrison Shepherd ölmedi. Kendi hayatından kaçtı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Savannah elindeki mor örgü faciasından ayırmıyordu gözlerini. Kendisi de hayatından kaçmak istiyordu ama *Boşluk* romanının kahramanının yaptığı gibi değil. Hem üstelik deniz alçaldığı zaman içinden geçerek kaçıp kurtulabileceği bir deliği de yoktu zaten.

Aslında belki de evde kalmalıydı bu akşam. Gerçi kalmış olsa, bir sürü insan nasıl olduğunu sormak için arayacaktı. Son Şans'ta olaylar böyle gelişirdi. Elle tutulur veya doğrulanabilir bir mazeretiniz olmaksızın, yükümlülüklerinizden yan çizemezdiniz. Küçük bir kasabada yaşamanın olumsuz yönlerinden biri de kesinlikle buydu.

Molly ile Jenny homurdanarak tartışmayı sürdürürken, Savannah örgüsüyle cebelleşiyordu. Ters örgüyü bir türlü beceremiyordu işte.

Tam yanında oturan Rocky eğilip, "Neden ağladın sen şekerim?" diye fısıldadı.

En eski arkadaşının endişeli yeşil gözlerine baktı Savannah. "O konuda konuşamam."

"Elbette konuşabilirsin." dedi Rocky, Savannah'nın dizine hafifçe vurarak. Sonra kitap kulübü hanımlarına döndü. "Tamam hanımlar, yeterince konuştuk bu kitabı. Sanırım biraz kasvetli ama eğiticiydi. Bence Savannah'yı neşelendirmenin bir yolunu bulmalıyız şimdi."

Savannah kafasını kaldırdı. Herkes kendisine bakıyordu.

"Tatlım, ne oldu sana? Yüzünden düşen bin parça. Miriam ile ilgili bir sorun mu var yoksa?"

"Ah yani, biraz endişeliyim."

"Tabii endişelenirsin." dedi Rocky. "Geçen pazar kilisede hiç beğenmedim onu. Pek iyi görünmüyordu. Annie Jasper'den duyduğuma göre doktor bir inme geçirmiş olabileceğini düşünüyormuş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Savannah'nın gözlerinde yaşlar birikti.

"Ah, şekerim benim." Rocky Savannah'ya, belki de neredeyse Dash'in kendisine az önce mutfakta sarıldığı kadar içtenlikle sarıldı.

Aslında Rocky de bayağı iyi sarılmıştı ama Dash'in kollarında geçirdiği o anların eline su dökemezdi. Hem o dakikaları hem de kayınvalidesinin kendisine yaptıklarını düşünmek gözyaşlarını iyice hızlandırdı.

"Çabuk kadına bir dilim çikolatalı kek getirin." dedi Hettie. Savannah, Rocky'den uzaklaştı ve gözyaşlarını tutmaya çalıştı. "Özür dilerim."

"Hiç önemi yok. Miriam'ı hepimiz çok severiz."

"Sorun yalnızca Miriam değil." dedi Savannah ve hemen pişman oldu.

"Başka ne var?"

Savannah omuzlarını silkti. "Eski kocamla bazı sorunlar var."

"Ne gibi?"

"O ve annesi Baltimore'a döneyim diye ciddi baskı yapıyor."

"Aman Tanrım, bunu yapamazsın. Hele ki Dash, Kısmet'in yenilenmesi için bir ton para akıtmışken." dedi Hettie ve der demez yaptığı gafı anlayıp, "Ah ben ne yaptım, sana bunu söylememem gerekirdi." diye ekledi.

Savannah, Hettie'ye baktı. "Ne demek istiyorsun? Ne parası? Ben Dash'ten para falan almadım. Başta teklif etmişti ama ben hayır dedim. Gerçi yangından sonra durum değişti."

Hettie derin bir iç geçirdi. "Sakın Dash'e kızma şekerim, tamamen temiz duygularla davrandı. Kısmet için sana bağışta bulunsun diye, Melek Gelişim'e bir ton para aktardı. Ama sana verilmesini şart koştu. Sanırım çocukken hep didiştiğiniz için ondan para kabul etmeyeceğini tahmin ediyordu ve bu paranın senin olmasını istedi. Herkes gibi o da binanın yenilenmesini çok arzu ediyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rocky gözlerini devirdi. "Tamam, Hettie durumu gayet güzel çevirdi canım. Aslında Hettie istedi diye sana yardım ediyor."

"Ne?"

Hettie öfkeyle baktı Rocky'ye, Rocky de ona. "Hanımlar, burası bir kitap kulübü, tartışma yeri değil—" diye araya girecek oldu Nita ama Hettie sözünü kesti.

"Rocky, dediğin doğru değil. Ben ona—"

"Hayır, tamamen doğru, Hettie. Kasabada herkes Dash'in sende gönlü olduğunu biliyor. Yıllardır sana tutkun olduğunu da. Ve son zamanlarda istediğin her kahrolası şeyi yaptı ve sen bir kez olsun teşekkür etme zahmetine bile katlanmadın. Sen sadece... Bilmiyorum ama Hettie, budalalık ediyorsun. Dash seni seviyor, harika bir adam ve sen ona bok gibi davranıyorsun."

"Dash bana vermeniz için size para mı verdi?" diye sordu Savannah.

"Evet şekerim." dedi Rocky. "Büyük bir kısmı sinemaya aktarılmak koşulu ile Melek Gelişim'e bir ton bağışta bulundu."

"Ve bunu sen istedin diye yaptı, öyle mi?" Savannah, Hettie'ye bakıyordu.

"Öyle. Ama aslında—"

"Evet, istedi." dedi Rocky. "Tıpkı fabrikayı kursun diye Hugh'a arsayı verdiği gibi—çünkü Hettie'nin o fabrikaya ihtiyacı vardı."

Hettie'nin yüzü pancar gibi kızardı. "Hayır efendim, işin aslı öyle değil—"

"Hayır, öyle. Hettie, kavga etmeye niyetim yok ama Dash'in senin için yapmayacağı şey yok, bunu en aptal insan bile fark eder. Jimmy'den on kat daha adam gibi adamdır Dash. Acaba sen ne zaman gerçekleri görmeye başlayacaksın?"

Savannah'nın duyguları altüst olmuştu. "Ama öyle değil." dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rocky güldü. "Savannah, şekerim, sen Jimmy'yi tanımadın. Babası çok zengindi ve kendisi de kasılmaktan başka bir halt etmezdi. Bana kalırsa, Dash her zaman ondan daha iyi bir adam olmuştur."

"Yok, demek istediğim o değildi. Ben sadece—" Savannah devam edemedi. Hettie Marshall ile Bill'in ruh eşi olduğunu iddia etse, hem herkes onunla dalga geçecek hem de Dash ile kendisinin son günlerde neler yaptıkları ortaya çıkacaktı.

Ve de şu anda bunları ifşa etmek istemiyordu. Hayır. Dash'in kendisini onun Dash'i sevdiği kadar sevdiğinden emin değildi henüz.

"Peki o hâlde, *ne* demek istedin?" diye sordu Hettie. Muhteşem görünüyordu. Savannah'nın asla olamayacağı kadar güçlü. İnsanların asla karşı gelemeyeceği, alay etmeyeceği veya kuşku duymacağı türden bir kadın. Dash elbette âşıktı bu kadına. Hettie gibi bir kadını kim istemezdi ki? "Ne olmuş Dash'e, Savannah?"

"Hiçbir şey..." diye mırıldandı. Hettie aynen Claire'in her zaman baktığı gibi bakıyordu kendisine. İyi arkadaş yerine koyduğu bu insanların önünde daha fazla küçük düşmeden çekip gitmeliydi. Örgüsünü çantasına tıkıştırıp ayağa kalktı.

"Gitmeliyim." deyip kaçtı.

Elbette, Hettie de seğirtti arkasından. "Bekle." diye seslendi.

Savannah köşeyi dönmeden Hettie yetişti. "Dursana şekerim. Ne diyecektin Tanrı aşkına?"

"Hiç."

Hettie usulca omzundan tuttu Savannah'yı. "Dinle beni Savannah, Dash ile aranızda geçenleri biliyorum. Beni sevmiyor. Rocky yanılıyor."

"Seviyor." Doğru olduğunu biliyordu. Kahretsin, Dash zaten birkaç kez Hettie'ye karşı bir zaafı olduğunu kaçırmamış mıydı ağzından? Hem, Dash ile sadece hoş vakit geçiriyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aralarında ciddi bir ilişki yoktu. Hiçbirinin ağzından "seviyorum" lafı çıkmamıştı ki. Herhangi bir anlamı olmayan, ateşli seks yapmak için sinsice buluşuyorlardı, o kadar.

"Uzun zamandan beri sana âşık." dedi Savannah. Kelimeler boğazına düğümlenmişti âdeta.

Hettie içini çekti. "Tamam, uzun zaman önce beni sevdi ama ben evliydim. Elde edemiyordu beni ve o yüzden sevmek kolaydı. Aslında çok gençken kısa süreliğine bir ilişkimiz olmuştu ama ben uzun zaman önce soğudum ondan. Nedense o üstesinden gelemedi. Gerçi, sanırım şimdi yeni bir hayata başlamaya hazır."

Hayır der gibi başını salladı Savannah. "Mümkün değil. Böyle bir şey olamaz." Canı acıyordu ama ne kadar imkânsız olduğunun farkındaydı. Sosyal hizmetlerden gelen kadın bu yolu seçerse başlarına neler geleceğini ayan beyan söylemişti. Dash ile ilişkisi olduğu ortaya çıkarsa, adamın şöhreti yine yerle bir olurdu. Bunu yapamazdı ona.

Hem başka birine körkütük âşık olduğunu bile bile, adama tutulmanın ne âlemi vardı? Hettie ile boy ölçüşemezdi. Hettie gibi bir kadın olsa, beş yüz bin dolarlık bağıştan kuşku duyardı. Hettie sinemayı yenileyecek olsa, asla John Rogers gibi birini tutmazdı. Hettie büyük olasılıkla Dash'in bağışları ile değil, hazırladığı iş planları sayesinde kredi bularak yenilerdi binayı.

Savannah binayı yenileme konusunda da çok saf ve aptalca davranmıştı. Annesi haklıydı. Yaptığı en iyi iş mutfak işiydi.

"Her şey güzel olacak tatlım. Adama kızma." dedi Hettie.

"Kızmıyorum." Gözyaşlarını silip omuzlarını dikleştirdi.

Sonra Hettie'nin yüzüne baktı. "Biliyor musun Hettie, bence sağda solda oynaşmaktan vazgeçip Bill'i ayartmaya bak. Birbirinize aitsiniz."

Hettie'nin gözleri büyüdü. "Ne diyorsun sen? Ben yemek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapamam ki."

Savannah boş ver der gibi silkti omuzlarını. "Adam bir aşçı aramıyor. Ona doğru yolda eşlik edecek birine ihtiyacı var. Sen gözlerin kapalı yaparsın bunu. Keşke senin gibi bir kadın olsaydım. Gerçekten."

***

Hettie, rahibin evinin kapısına doğru aceleyle yürüdü. Karolina çamlarının gölgelediği bu tuğla ev, bekâr Bill Ellis'ten çok, bir aileye yakışırdı. Çam iğneleri ile kozalaklar, kapının önünde âdeta bir halı oluşturmuş ve mis gibi kokuyorlardı.

Ziyaret için geç bir saat olduğunun farkındaydı. Zile bastı. Kitap kulübünde olanlardan sonra buraya gelmek delilikti aslında.

Hayır, değildi. Savannah, Bill'i ayartması gerektiğini söylediği anda, içinde bir şeyler kıpırdamış, tuhaf bir şekilde rahatlamıştı. Sanki birdenbire yerli yerine oturmuştu bilmecenin bütün parçaları.

Bu geceki kitap üstüne yapılan tartışmalar bir şeye açıklık getirmişti. Hettie uzun, hatta çok uzun zamandır kendi hayatına seyirci kalmıştı.

Jimmy hayatta iken bile kendisinden kopuk yaşamıştı. Birkaç yıl önce Sarah Rhodes ona, basit şeylere duyduğu inancın o kadar da aşınıp solmadığı genç kızlık dönemindeki gibi hissetmeyi öğretmişti yeniden.

Değişmişti. Geçmişle bağlarından ne kadar uzaklaşırsa, hayatı o kadar düzeliyordu. Sürüncemede bıraktığı bir şey daha kalmıştı. İstemediğine hükmettiği ama aslında her şeyden fazla istediği bir şeydi bu.

Dash ile Savannah'nın arasında olanı istiyordu. Şu anda Savannah öfkeli olabilirdi fakat Hettie aslında gerçekleri ağzından

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaçırdığına memnundu. Savannah ve Dash, aralarında müthiş bir şey olduğunu er ya da geç anlayacaklardı.

O kadar müthiş bir şeydi ki bu, Dash'in nihayet geçmişin üstesinden gelip yoluna devam etmesine yardım edecekti. Hettie'nin de yoluna devam etme zamanı gelmişti.

Saçları alnına bukle bukle düşüyor, mavi gözleri ilgiyle bakıyordu. Rahip kılığından kurtulmuş, kot pantolon ve tişörtüyle daha bir adama benzemişti.

Çok yakışıklı bir adama.

Her dönüp kendisine baktığında yüreğini hoplatan adama.

"Hettie?" dedi Bill. "Bir şey mi oldu?" Kaşları çatılmıştı.

"Geçen baharda Tanrı İçin Golf'ü temizlerken bana arkadaş olduğumuzu söylemiştin, hatırlıyor musun?"

Adamın dudakları seğirdi. "Elbette."

"Tamam o hâlde." dedi Hettie havalı havalı.

"Tamam, ne?"

"Senin arkadaşın olmak istemiyorum." diye fısıldadı.

Bill gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Arkadaşın olmak istemiyorum. Aşçı olarak beş para etmem ama senin..." Lafı söyleyemiyordu bir türlü. Sevgilisi olmak istiyordu. Ama adam Episkopelyen bir rahipti. Rahiplerin sevgilisi olamazdı.

Hettie adamın çıplak ayak parmaklarına dikti gözlerini. Bill anlamış olacaktı ki parmaklarını oynatıverdi.

Hettie gözlerini kaldırdı. Adamın yüzünde çarpık bir tebessüm belirmiş, göz kenarındaki kırışıklar bakışlarını yumuşatmıştı. Belki milyonlarca kez adamın kendisine böyle baktığını görmüştü Hettie ve hep kalp atışları hızlanmıştı. Jimmy öldürülmeden önce bile böyle olurdu.

"Ben... Ben..." Hadi bakalım, ne söyleyecekti şimdi?

Bill kapının dışına çıkıp kadının yanağını okşadı. Eli sımsı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cak ve yumuşaktı. "Evet?" dedi tek kaşını kaldırıp.

"Evet." diye fısıldadı Hettie elini onunkinin üstüne koyarak. Gözlerini yumdu.

Daha ne olduğunu anlamadan Bill, Hettie'yi kendisine doğru çekmiş ve sımsıkı sarılmıştı. Kutsal şarap gibi içiyordu kadını. "Yanlış olduğunu biliyorum ama artık arkadaş olmak istemiyorum."

"Nesi yanlış bunun?" diye fısıldadı adam kulağına.

Hettie gözlerinin içine bakmak için azıcık geri çekildi. "Çünkü istediğim şey pek hoş değil."

"Değil mi?" Ağzının kenarları kıvrıldı. "Bence çok hoş olmalı. İçeri girmez misin? Sana Süleyman'ın Ezgisi'ni okurum."

"Ah, çok iyi olur ama ben daha fazlasını istiyorum. Çıldırdım mı ben, Bill? Bana çıldırdığımı söyle, hemen gideyim."

"O kadar çok istiyorsan Hettie, birlikte Georgia'ya kaçabiliriz, ne dersin?"

Şok tabancası ile vurulmuş gibi irkildi Hettie. "Ne yani, birlikte Georgia'ya kaçıp *evlenelim* mi demek istedin sen?"

"Evet, aynen. Orada hiç beklemeden evlendiriyorlar. Güney Karolina'da üç gün bekleme süresi var. Seni bilmem ama ben uzun zamandır bekliyorum seni. "

"Neler söylüyorsun?"

"Koskoca malikânenin kapısına dayanıp önünde diz çökemeyeceğimi biliyordum. Evliliğe hazır değildin henüz. Senin hazır olmanı bekledim."

"Öyleyse neden Allenberg kasabasındaki güzel aşçıların her biriyle akşam yemeği yiyordun?"

"Çünkü seni rahatsız edeceğini biliyordum, öyle değil mi?"

"Ama Savannah'ya evlenme teklifi ettin."

"Evet, beni reddedeceğini bildiğim için herkesin gözü önünde yaptım bu işi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne yani, reddedeceğini biliyor muydun?"

"Elbette. Komployu Miriam ile birlikte kurduk. Bana garanti verdi. Hatta Savannah'nın nasıl canını sıkarım diye bana tüyolar bile verdi. Aslında çok basitti. Ne zaman oğlunu görsem, dırdırcı, yaşlı bir rahip gibi davranıyordum."

Şaşkınlıktan Hettie'nin ağzı açık kaldı. "Yok canım, olamaz böyle bir şey. Miriam yapmaz."

"Ama yaptı. Savannah'nın başka birine ait olduğunu söyledi."

Hettie kahkahalarla gülmeye başladı.

"Nesi komik bunun?"

"Savannah ile Dash inanılmaz bir aşk yaşıyor. Edisto kulübünün orada öpüşürlerken gördüm. Acaba senin onlara yemeğe gitmelerin falan Dash'i kıskandırmış olabilir mi?"

Bill gülümsedi. Sonra da bir din adamına göre çok seksi sayılabilecek bir şekilde öpmeye başladı Hettie'yi.

Üstelik elleri de kadının orasında burasında günahkârca dolaşıyordu. Hem Lillian Bray de dâhil, komşuların her an görebileceği bir yerde, adamın evinin kapısının önünde oluyordu bunlar.

Aslına bakılırsa böylesi daha bir heyecan katıyordu. Bill Ellis ile öpüşürken yakalanmak kesin milletin ilgisini uyandırırdı.

Bir süre sonra (dakikaları kim sayıyordu ki?), Bill ayrıldı Hettie'den ve yüzüne baktı. "Bence hemen Georgia'ya gitmeliyiz." Adamın sesi boğuk çıkmıştı.

"Ah, bunun için biraz acele—"

Parmağını kadının ağzına götürüp susturdu onu. "Evet, her türden dedikoduya çanak tutacak ama umurumda değil. Beklemekten usandım. Haydi, gidiyoruz."

"Ama—"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adamın tek kaşı yukarı kalktı. "Yoksa duygularından emin değil misin?"

Hettie adama baktı, kalbi küt küt atıyor, bedeni şarkılar söylüyordu. "Eminim." Bunları söylemekle, yıllardır kendi çevresinde ördüğü saçma sapan duvarları yıkmış oldu.

"Hep doğru olanı yaptım. Hep milletin benden beklediklerini yerine getirdim."

"Ben de."

"Ama artık öyle olmayacağım. Kendi hayatıma seyirci kalmayacağım. Hayatıma balıklama dalacağım. "

"Ben de."

Gülümsedi Hettie. "Haydi Georgia'ya kaçalım."

***

Savannah'nın çarşamba akşamı da, perşembe sabahı da kâbus gibi geçti. Dash ile banyo kapısında karşılaşmamak için erkenden ayaklandı. Todd'u zamanından önce okuluna bıraktı. Sonra da bir kahve içmek için Kountry Mutfağı'na girdi.

T-Bone Carter ve garson kız Ricki Wilson, güzel bir kahve yaptılar. Evde yaptığı kadar güzel olmasa bile, hiç fena değildi. Burada saklanıyordu, herkesin içinde.

Eve gidip Dash ile yüzleşecek cesareti yoktu. Öfkeliydi, suçluydu ve perişandı. Yüreğinin ne istediğini bile bilmiyordu. Son Şans'tan ayrılmaya gönlü yoktu ama kalamazdı. Kâğıt peçetenin üstüne artıları ve eksileri çiziktirdi. Faydasızdı.

Şayet kalacak olursa, eski kayınvalide ve kayınpederinin lekelemeye çabaladığı Dash'ten para alması gerekecekti. Mümkün değildi bu. Yüreği farklı bir şey söylese bile.

"Aman Tanrım, sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyorum

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Savannah." Rocky apar topar pastaneye girmiş, tam karşısına oturmuştu. "Olanlara inanamayacaksın."

Son Şans'ta yaşamaya başladığından beri Savannah her şeye inanmaya hazırdı. Hangi kasabanın hemen dışında Tanrı İçin Golf diye bir golf sahası olabilirdi ki? "Ne oldu?"

"Hettie ve Bill birlikte kaçmış."

Adrenalin hormonu fışkırdı Savannah'nın içinden. Tepeden tırnağa önce alevler bastı, sonra buz kesti. Ama şaşırmadı, mutlu oldu. Nedenini tam olarak açıklayamazdı.

"Evet, biliyorum, şaşkına döndüm. Hettie. Ve Bill? Peki, teyzen rahip iyi bir aşçıyla birlikte olmalı dememiş miydi?"

"Hayır. Öyle demedi. Bir rahibin maaşıyla yaşamaya razı bir kadın aramalı dedi. Aslına bakarsan, Bill'e verdiği öğüt *Gurur ve Önyargı* romanında Leydi Catherine'in Bay Collins'e verdiği öğüde çok benziyor. Sanırım Miriam teyze neredeyse ezbere bilecek kadar defalarca okumuş o romanı. Tuhaf, çünkü hafızası artık çok zayıfladı."

"Hiç şaşırmıyorsun artık, değil mi?"

"Yok, şaşırmıyorum."

Rocky kaşlarını çattı. "Sana ne oldu böyle? Bütün gece ağlamış gibisin. Sakın Bill'i elinden kaçırdığın için üzüldüm deme bana."

Savannah başını iki yana salladı. "Hayır, ondan değil."

Rocky birden doğruldu oturduğu yerde. "Hay aksi, şu ana kadar bunun senin için ne anlama geldiğini hiç düşünemedim. Çok üzgünüm. Hettie, Bill ile kaçtığına göre artık Dash sana yardım etmeye pek hevesli olmayacak sanırım." Rocky uzanıp Savannah'nın elini tuttu. "Üzülme canım, başka para kaynakları da var. Boş ver Dash'i."

Ah, keşke o kadar kolay olsa.

Tam o sırada kapı açıldı ve Savannah'nın zaten berbat geçen günü, tam bir cehenneme döndü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hah işte, demek buradasın. Her yerde seni aradım." dedi eski kocası Greg, Savannah'nın yanına gelerek. Vay canına, amma da şişmanlamıştı son gördüğünden bu yana. Solgun ve kaba görünüyordu. Savannah on dokuz, Greg yirmili yaşlarındayken, futbol oynadığı için filinta gibi bir delikanlıydı. Kolejin en popüler adamıydı. Müthiş bir dansçıydı, oldukça çapkındı ve zengin bir ailenin oğluydu. Ne olmuştu buna böyle?

Kolay yem olmuştu bu herife. Çıkmaya başladıklarında, onunla birlikte olmak Savannah'yı değerli, zeki ve özel hissetirmişti.

Ve bu hemen hemen üç yıl sürmüştü.

Önlerinde durmuş Rocky'ye dik dik bakıyor, bir yandan da terliyordu.

"Leydi Woolham, sizi eski eşim Greg White ile tanıştırayım. Greg, bu hanım Leydi Woolham."

"Leydi Woolham mı?" Greg, Rocky'nin üstündeki Melek Gelişim logolu pembe tişörte ve eskimiş kot pantolonuna bakıyordu hayretle. Leydi hazretleri biraz dökülüyordu bugün.

"İyisi mi, ben gideyim artık." dedi Rocky. " Merak etme, Savannah, yarın her şey daha iyi olacak." Son Şans'ın bütün kadınlarının, işler ters gitse bile her şeyi tozpembe görmelerine hayret ediyordu Savannah.

Greg karşısındaki koltuğa yerleşti. Önündeki peçetelikten birkaç kâğıt peçete çekip yüzünün terini sildi. Hazır bekleyen bir kalp krizi geçirecekmiş gibi duruyordu. Yalnızca otuz iki yaşında olan bir adam için acınası bir durum.

Herhangi bir giriş yapmaya gerek duymaksızın, "Baltimore'a dönmelisin." dedi Greg.

Savannah daha önce peçeteye çiziktirdiği artı ve eksilere baktı. "Dönmeli miyim?" diye sordu birdenbire öfkelenerek.

Başını kaldırdı Greg. "Velayet anlaşmamıza göre her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hafta sonu Todd'u görmeye hakkım var. Her hafta onu uçakla mı göndereceksin?"

Vay canına, ağır silahları sürüyordu şimdi ortaya. "Her hafta sonu onu görmek istiyor musun gerçekten? Hatırladığım kadarıyla aylarca hafta sonları telefon edip ziyaretleri iptal etmiştin. Sonunda aramaya bile gerek görmedin. Nihayet nafakayı ödemeyi de kestin. Bunu annene asla söylemedim, biliyorsun."

"Geri dönmelisin."

"Tabii yoksa annen Dash Randall'ı dünya âleme rezil edecek, değil mi? Bahse varım ki onu her gece CNN televizyonuna çıkaracak bir reklam kampanyası üstlenmeye yetecek parası da vardır."

Greg güldü. Savannah'nın midesi bulanıyordu. "Haklısın. Sen de bunu istemezsin elbette. Doğruya doğru bebeğim, ben de istemem. Bir de Todd'un başına gelecekleri düşün. Nereden bakarsan bak, en akıllıca çözüm Baltimore'a geri dönmen."

Derin bir iç çekti Savannah. Zaten kendisi de aynı sonuca varmamış mıydı? Şampiyon'dan ayrılmak Todd'u üzecek olsa bile, oğlunu babasını görmekten mahrum edemezdi. Bir babanın yok olmasının ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Babası ile zaman geçirebilmek için her şeyinden feragat etmeye razıydı. Şimdi bile. Hiçbir şeyi umursamayan serserinin teki olduğunu bile bile.

Öne doğru eğildi Savannah. "Greg, eğer her hafta sonu Todd'u göreceğine erkek sözü verirsen, dönerim Baltimore'a."

Tombul ellerinden birini uzatıp Savannah'nın elini tuttu. "Söz veriyorum sana. Beş para etmez bir baba olduğumu biliyorum ama siz buraya taşınınca gerçekten çok sarsıldım."

Sesi titriyor gibiydi. Büyük kahverengi gözleri içtenlikle bakıyordu. Samimiydi. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Evliliğimizin yürümemesine de ben sebep oldum. Çok üzgünüm. Gerçekten. Sen harika bir kadınsın. Mükemmel bir annesin.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İnanılmaz bir aşçısın. Elmalı turtanı özlüyorum. Todd'u özlüyorum."

Savannah gözlerini yumdu, derin bir soluk aldı. Adama yemek yapmak ne büyük zevkti bir zamanlar. Adamı ofisinde, asistanının üstünde pantolonu inmiş vaziyette basıncaya dek, çok mutlu üç yıl geçirmişti.

Oğlunu baba-oğul ilişkisinden yoksun bırakamazdı. Zaten Greg istese, Maryland'de dava açar ve Todd'u her hafta kendisine vermesini şart koşabilirdi. Harry amcanın cenazesine gitmek üzere Baltimore'dan ayrıldığı günden beri biliyordu bunu. Aslına bakılırsa, kaçarken Greg'in aklını başına toplayacağını ve ne kaybettiğini idrak edeceğini ümit etmişti.

Başını evet der gibi salladı ve açtı gözlerini. "Geri geleceğim." dedi. "Okuluna gidip haberi Todd'a sen vermek istemez misin?"

"Ah, ne iyi olurdu." dedi elini ceketinin iç cebine götürüp. "Ama uçağa yetişeceğim, fazla zamanın kalmadı." Yalan söylemediğini anlasın diye bir yandan bileti sallıyordu elinde.

"Sizi arabayla götüremem çünkü çok büyük bir dava üzerinde çalışıyorum. Annem diyor ki, yeni bir ev bulana kadar memnuniyetle onun evinde kalabilirmişsiniz."

Elbette. Savannah o anda tartışmaya girebilirdi ama önündeki çiziktirilmiş peçeteye baktı. Tartışmanın bir anlamı yoktu. Yenilmişti. Ama belki, sadece belki, bu felaketten Todd adına bir şeyler kurtarabilirdi. Bunu becerebilirse, o zaman mesele yoktu. Çünkü her şeyden çok, Todd'un babasıyla bir ilişkisi olmasını istiyordu.

"Tamam." diye fısıldadı. "Cumartesi geliriz arabamızla. Toparlanmam ve buradaki işleri yoluna koymam için birkaç gün gerekecek."

"Harika." Oturduğu yerden kalktı Greg.

"Gerçi, önemli bir şey isteyeceğim."

"Ne gibi?" Gerilmişti.

"Annene Güney Karolina Sosyal Hizmetler Departmanı'nı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aramasını söyle. Bundan böyle Dash Randall ilgili tek bir laf edilmeyecek. Anlaşıldı, değil mi?"

Greg rahatladı ve başını salladı. Böylelikle o tehdidi koz olarak kullananın Claire olduğunu onaylanmış oldu. "Merak etme. Ben hallederim. Eve döneceğine göre, zaten sorun kalmadı."

Arkadasını dönüp lokantadan çıktı Greg. Savannah gözlerini kapatıp adamın ayrılırken söylediklerini düşündü.

Baltimore artık evi değildi ki.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 20

Savannah'nın kendisinden kaçtığını anlamıştı Dash. Kendisi kalkana kadar kadın evden çıkmış oluyordu. Ne kahvesi hazırdı ne de termosu. Boyalı Köşe Ahırı'ndaki ofisinde oturmuş ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

Daha dün sabah mutfakta sarılmaları geldi aklına. Ne güzeldi. Kadın omzuna yaslanmıştı. Hep öyle yaslansın, kendisine güvensin istiyordu. Güvendiği adam olmak istiyordu. Kaçındığı adam değil. Sadece onu beceren adam değil.

Bütün kalbiyle seviyordu Savannah'yı. Henüz duygularından söz etmemişti gerçi. Söylemeliydi ama kadının tepkisinden korkuyordu. Hettie'nin yıllar önce davrandığı gibi olsun istemiyordu. Katlanamazdı.

Ne gibi bir taktik uygulayacağı üzerine kafa yorarken, ofisin kapısı açıldı. Üstündeki pembe tişörtle hiç de uyumlu olmayan ciddi bir surat ifadesi takınmış Rocky deBracy daldı ofisine. "Bazı kötü haberler getirdim sana Dash." dedi ofisteki tek konuk sandalyesine yerleşerek.

Dash'in boğazı düğümlendi. "Mim teyze iyi mi?"

"Sakin ol, sorun Miriam değil. Gerçi çok iyi olmadığının farkındayım."

"Basbayağı kötü durumu. Peki, Miriam değilse, mesele ne?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kısmet yine darmaduman mı oldu yoksa?" Gerildi Dash. Kötü haber duyma havasında değildi bugün.

"Yara bandı çeker gibi çarçabuk söyleyeceğim."

"Hadi ama tatlım."

"Hettie ve Bill birlikte kaçmış. Dün gece Georgia'ya gidip evlenmişler. İlk akşamlarını da Augusta'da bir otelde geçirmişler öğrendiğim kadarıyla. Lillian Bray sevinçten havalara mı uçsun yoksa utancından ölsün mü bilemedi. Bana kalırsa, bu olay Son Şans'ın güç dengelerini değiştirecek. İsa'nın Kilisesi Gönüllü Hanımları'nın başkanı olarak Lillian her gün Hettie ile muhatap olmak zorunda kalacak. Ne de olsa, Hettie artık bölge papazının *karısı*." Dash gülmemek için zor tuttu kendini.

"Pek mahvolmuş gibi durmuyorsun."

Dash omuzlarını silkti. Umursamıyordu.

"Haydi, Dash, sert adamı oynama. Canının yandığını biliyorum."

"Bill'in Hettie'yi seçmesine şaşırdım sadece. Hettie yemek yapamaz ki."

"Evet, biliyorum. Savannah diyor ki Miriam'ın verdiği evlilik önerisinde yemek pişirme değilmiş önemli olan. Az önce Savannah'ya rastladım, habere şaşırmadı bile. Vay canına, bu sabahki dedikodum amma da başarısız. İkinizin de şok geçireceğini sanıyordum."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim. Kahvemin içine gözyaşı akıtmamı ister misin? Zaten berbat bir kahve bu. Bu sabah kahvemi kendim yapmak zorunda kaldım, hiç beceremedim."

"Mutsuz olmanı istemem. Ama en azından çok şaşırırsın diye düşünmüştüm. Hâlâ Hettie'yi etkilemeye çalıştığın gibi bir hisse kapılmıştım. Yani o sinema binası için bu kadar para vermen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

falan, bana öyle geldi ki—"

"Kadının aşkını mı satın alıyordum?" dedi Dash.

"Evet ya."

"Belki de öyle başladı sanırım. Yani Hettie'yi memnun etmeye çalışıyordum galiba ama işler değişir, bilirsin."

"Aman Tanrım." Rocky'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. "Buraya arkadaşın olarak seni teselli etmeye gelmiştim. Hayatını kararmış hisseder de Dot'un Barı'na gidip yine içmeyesin diye. Ama şimdi anlıyorum ki bana ihtiyacın yokmuş meğer."

"İlgilendiğin için sana minnettarım Rocky ama gayet iyiyim."

Rocky'nin suratı asılmıştı. Aklından geçen soruları görür gibi oldu Dash. İki ile ikiyi toplayıp birden fazla doğru cevap bulabilecek, aklı çok hızlı çalışan ender kadınlardan biriydi Rocky.

Bir süre Dash'e ters ters baktıktan sonra, birden yüzünde güller açtı. "Aman Tanrım. Seni hınzır seni. Sen ve Savannah. Bunu tahmin etmeliydim işte. Tıpkı şeydeki gibi... Tıpkı *Gurur ve Önyargı* romanındaki gibi."

"Ne diyorsun yahu?"

"Romanda da kadın ve erkek kahramanlar birbirine âşık olmadan önce birbirinden nefret ederler. Tıpkı onun gibi." Rocky gülümsedi ama sonra kaşlarını çattı. "Olamaz, Dash, felaket bu. Derhâl Kountry Mutfağı'na gitmelisin, acele et. Savannah'nın eski kocası gelmiş kasabaya. İşini bilen bir adama benziyor. İyi anlamda söylemiyorum tabii."

"Ne diyorsun?"

"Dash, adam kadını kolundan tutup Baltimore'a götürmek için gelmişti sanki. Savannah da berbat görünüyordu."

Dash bunu *duyar duymaz* yerinden kalkıp kıçına neft yağı sürülmüş gibi arabasına doğru koşmaya başladı. Rocky de peşinden.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana bak Dash, eski kocasının yüzünü gözünü dağıtman Savannah'nın hiç hoşuna gitmeyecektir."

"O kadar aptallık edecek değilim." diye söz verdi Dash arabaya binerken. Rocky'ye tatlı tatlı gülümsedi. "Biraz büyüdüm artık."

"O da büyüdü." diye bağırdı arkasından Rocky.

Dash, Kountry Mutfağı'na vardığında, Savannah da eski kocası da ayrılmışlardı.

Sinema binasına koştu ama kadın orada da yoktu. İşçiler sinema salonundaki kolonları güçlendiriyorlardı. Bayağı ilerlemişti işler. Zeph lobideki ahşap işlerini onarıp yeniliyor, inanılmaz bir iş çıkarıyordu. Eski bina kelimenin tam anlamıyla küllerinden doğacaktı. Memnundu Dash.

Earnest Brooks gurur duyacaktı kendisiyle.

Eve yöneldi, kapının önünde Savannah'nın Honda'sını görünce rahatladı. Eski kocası yoktu ortalıkta. Duygularını itiraf etmenin zamanı gelmişti. Kahretsin, Bill ve Hettie'den ilham alıyordu. Belki o da Savannah ile kaçmalıydı. Böylelikle eski koca avucunu yalamış olurdu.

Elbette Todd'u da almaları gerekecekti çünkü çocuğun onayı olmadan annesini kaçırmak doğru olmazdı.

Tamam anlaşıldı, kaçamazlardı. Ama bir çaresini bulacaklardı elbette. Verandanın merdivenlerini ikişer ikişer tırmanırken bayağı ümitliydi.

Savannah'yı mutfakta bulamadı. Salonda pembe dizi izleyen Miriam'ın da Savannah'nın nerede olduğundan haberi yoktu. Kahretsin, bugünlerde Mim teyze kendisinin nerede olduğunun farkında mıydı ki? Ümidi biraz kırılmıştı sanki.

Üst kata çıktı. Savannah odasının camı önünde durmuş, bahçedeki kocaman meşe ağacına bakıyordu. Bakışları dalgındı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yorgun ve üzgün görünüyordu.

Dash'in kalbi buruldu. Artık çok geç kalmış, treni kaçırmıştı. Enine boyuna düşüneyim derken, iş işten geçmişti besbelli.

Savannah dönüp arkasına baktı. Gülüyordu sanki ama buna gerçek bir gülümseme denemezdi. Mutlu değildi. Bakışları Dash'e takıldı önce, sonra girdiği kapıya ve nihayet yerdeki halıya.

Dash kollarını kavuşturdu. Tek bir laf etmedi Savannah. Yüzünden söylemek istediklerini okuyabiliyordu. Elveda diyecekti. Hayatına girmiş her kahrolası insan gibi, o da terk edecekti.

Ama bir bedeli vardı. En azından yüzünden belli oluyordu bedel ödeyeceği. Sanki hiç söylemek istemiyormuş gibi duraklıyor, sanki karşısındaki adamın aynı acıyı çekmesini önlemeye çalışıyordu.

Bir büyük gözyaşı damlası süzüldü Savannah'nın gözünden. Dash yanına gidip ona sımsıkı sarılmamak için kendisini zor tutuyordu.

Aşktan söz etmenin sırası değildi. Şimdi olmazdı bu. Yüreğini açmak zaten zordu. Tanrı yardımcım olsun diye geçirdi içinden. Kapıyı kilitleyip kadını içeride alıkoymak istiyordu.

Yapamazdı. Sevdiği insanların elveda demesini hiçbir zaman önleyememişti. Onları yanında tutacak kadar iyi, güçlü ya da önemli olamamıştı asla.

"Gidiyorsun." Soru değildi. Sormasına gerek yoktu.

Savannah yanağından gözyaşını sildi. "Gitmeliyim."

Nedenini sormadı. Öğrenmese de olurdu. İnsan kalamıyorsa, mutlaka geçerli bir nedeni vardır. Böyle bir olayı atlatmanın en iyi yolu sanki hiç önemi yokmuş gibi davranmaktı.

Omzunu silkti. "Ana yol tam kasabanın göbeğinden geçer prenses, zaten yolu biliyorsun. Her işte bir hayır vardır. O kahrolası sinema binası zaten koca bir para tuzağıydı. "

Savannah gözyaşlarını zapt etmeye çabalıyordu. "Başından beri bunu söyledin bana ama ben kulak asmadım. Şimdi bütün

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

parayı senin verdiğini öğrendim. Tabii Hettie istedi diye."

"Tatlım, Hettie'nin bu işle—"

"Hettie ve Bill'i de duydum. Ama orası ilgilendirmez beni. Senin paranı alamam."

"Gitmenin nedeni bu mu? Para yüzünden mi? Sebep oysa, aptallık ediyorsun."

"Gitmemin nedeni para değil."

"Ah."

"Gitmek zorundayım. Greg, Todd ile zaman geçirmek istiyor. Söz verdi. Yaptığımız velayet anlaşması gereği her hafta sonu Todd'u görmeye hakkı var. Burada kalırsam her hafta sonu onu uçakla göndermem gerekeceğini söyledi. Bu konuda karşı çıksam bile, yasalar onun tarafında. Ama zaten karşı çıkmaya gönlüm razı değil. Mademki babası nihayet oğlu ile zaman geçirmek istiyor, Todd'u babasından mahrum edemem. Nasıl yaparım bunu?"

Vay canına. Kadının sözleri en savunmasız yerelere atılan mermiler gibiydi.

"Yapamazsın."

"Mart ayında kaçtığımda böyle bir şey olacağını tahmin ediyordum. Şayet Greg düzenli olarak Todd'u görmek isterse, konuyu bir kez daha gözden geçirmek zorunda kalacağımı biliyordum. Greg beni elbette şaşırttı, bunu yapacağını hiç ummadım ama Todd için en doğrusu neyse onu yapacağım."

"İyi yaparsın."

"Anlayacağını biliyordum. İkimiz de babasız büyüdük. Todd'a yapamam bunu."

Başıyla onayladı Dash. "Toplanmana yardım edeyim mi?"

Yok der gibi başını salladı Savannah. "Eşyalarımın büyük kısmı Baltimore'da bir depoda. Cumartesi ayrılıyoruz kasabadan."

Yine başını hafifçe salladıktan sonra Dash odadan çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Anonim Alkolikler, işte bu nedenle onun gibi heriflere ilişkilerden uzak durun derdi.

Kahretsin. Bir içkiye ihtiyacı vardı.

***

Savannah, Dash'ten ne umduğunu tam olarak kestiremiyordu. İçindeki aptal seslerden biri keşke adam kapıyı kilitlese de seni alıkoysa, diyordu.

Bir diğer ses de adam önünde diz çöküp kalman için yalvarsa keşke, diyordu.

Bir tanesi de adam görkemli bir ilan-ı aşk etsin istiyordu.

Evet, bir zamanların şımarık küçük kızı bütün bunları istiyordu.

Hâlbuki bugünün olgun kadını bu fantezilerin saçmalığının farkındaydı. Bir kere, yalvaran bir adama hayranlık duyacağından hiç emin değildi. İkincisi, Dash yalvaracak bir adam hiç değildi. Üçüncüsü, gizli saklı sevişmek aşk demek değildi.

Tamam, isterse beyni kırk kere bunları tekrarlasın dursun, yüreği söz dinlemiyordu. Dash'i seviyordu.

Ama adam onu sevmiyordu. Bunun sadece ateşli, anlamsız bir seks macerası olduğunu açıklamamış mıydı? Parayı verdiyse, Hettie istedi diye vermişti.

Gideceğini duyunca gösterdiği tepki de o kadar... Yol kasabanın içinden geçer, sen zaten yolu bilirsin falan...

Kendisini vazgeçirmek için tek bir girişimde bulunmamıştı.

Yani en mantıklısı Baltimore'a dönmekti. Özellikle de Greg buralara kadar gelmeye zahmet edip oğlunu düzenli olarak göreceğine söz verdiği için.

Elbette Todd'u görmeye gerek bile duymadan kasabadan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sıvışmıştı Greg. Çok can sıkıcıydı bu. Tipik Greg'di. Akıl karıştırıyordu. Her neyse, peşinden gelmişti ya, başlı başına bir dönüm noktası sayılırdı bu.

Mutfak masasına oturup bir kahve daha içti. Bu kaçıncıydı kim bilir. O nedenle biraz asabiydi. Ayağının dibinde uyuklayan Şampiyon birden fırlayıp havlamaya başlayınca nerdeyse ödü patlayacaktı.

Az sonra sokak kapısı güm diye kapandı ve Todd'un ayak sesleri duyuldu koridorda. "Selam anne, kurabiye kaldı mı?"

Köpek çocuğun çevresinde hoplayıp zıplıyor, kuyruğunu sallayıp duruyordu. Todd kafasını birkaç kez okşadı. "Bekle oğlum, birkaç bisküvi atayım ağzıma, seni çıkaracağım."

Todd doğruca bisküvi kavanozuna koştu. Savannah oğlunun çok sevdiği bu bisküvileri, fıstıklı tereyağı ve üzümlü çöreklerle birlikte daima hazır bulundururdu.

Todd üç bisküvi kaptığı gibi köpeğin tasma kayışına uzandı.

"Bir dakika Todd, gitmeden önce bir şey diyeceğim."

Çocuk annesine döndü. Amma incelmişti yüzü bu son aylarda. Davranışları da. Mükemmel değildi ama Son Şans yaramıştı. Dash iyi gelmişti.

Ama ne yaparsın ki biyolojik bağlar baskın çıkıyordu. "Tatlım, bugün babanla konuştuk."

Çocuk olduğu yerde kalakaldı. Köpek zıplayıp duruyordu. "Sahi mi?"

"Evet. Baltimore'a dönmemizi istiyor."

Todd gözlerini kırpıştırdı. "Eski evimize mi?"

"Yok, hayır. Yeni bir ev bulana kadar bir süre büyükannenlerde kalacağız."

"Büyükannemlerde mi?" Köpeğe baktı.

"Biliyorum. Şampiyon'u burada bırakman gerekecek ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eminim Dash ona çok iyi bakacaktır. Daha da önemlisi, baban senin ziyaretlerin konusunda daha ilgili olacağına söz verdi. Hafta sonlarını babanla geçirmek istemez misin?"

Oğlunun yüzündeki o yürek yaralayıcı ifadeyi gördü. Nasıl hissettiğini gayet iyi biliyordu. "Evet." dedi Todd.

"Öyleyse, sanırım dönmemiz daha doğru olacak. Biliyorsun, büyükanne seni Gilman'a göndermek istiyor, yani..."

"Evet. Belki orada futbola yazılırım."

"Eminim baban gurur duyacaktır. O da futbol oynardı."

"Evet, biliyorum. Dash ile onun kolejdeki pozisyonuna baktık. Maryland'in en iyi defans oyuncusuymuş." dedi Todd.

"Öyleydi. Oynarken izlemiştim." dedi Savannah.

"Belki bana bir şeyler öğretir."

Greg'in oğluna o zamanı ayıracağından çok kuşkulu olmasına rağmen Savannah, "Gayet tabii." dedi. Bunu demek zorundaydı, çünkü belki, sadece belki, ufak da olsa bir şans vardı. Aksini düşünse, bu adımı atmazdı. "Eşyalarımızı toplamamız lazım. Cumartesi sabahı erkenden yola koyulmalıyız. Yarın yapacak işlerim var. Sinema binasını yenileme çalışmalarına son vermem gerekecek."

Todd köpeğine baktı yine. Dudakları titriyordu. Erkek olmayı öğreniyordu. Ağlamıyordu. Sızlanmıyordu. İçini çekti yalnızca. Sonra kayışı köpeğin tasmasına geçirdi. "Şampiyon'u dışarı çıkarmalıyım."

***

Dash arabasını park yerinde bıraktı. Sarhoş olmak başka, kaza yapıp birini öldürmek başka şeydi. İçki ile motorlu taşıtları karıştırınca başına neler geldiğini gayet iyi biliyordu.

Başı öne eğik, parke taşlarını saya saya kaldırımdan aşağı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yürüyordu. Saymak iyi geliyor diye düşündü. Duygu patlamasını önlüyor. Yüreğinin paramparça olmasını önlüyor.

Hem sayıyor hem de düzenli soluk alıyordu. İki taş... Nefes al. İki taş... Nefes ver.

Palmetto Bulvarı'na dek böyle devam etti. Dot'un Barı'na gitmek için sağa saptı ve durdu.

Kısmet, bar ile durduğu nokta arasındaydı. Giriş saçağına baktı başını kaldırıp. Daha yarım saat önce Earnest amcanın kendisiyle gurur duyduğundan emindi.

Fakat şimdi? Savannah giderse, Kısmet'e ne olacaktı?

Yeni kurulan güvenlik kapısından sinema binasına girdi. Zeph zarar görmüş kolonlardan birinin üstünde harıl harıl çalışıyordu. Gerçi yeni cila elbette eskisi gibi olmuyordu ama oymalar fevkalade onarılmıştı.

Yaşlı siyahî adam tahtaya öyle bir saygıyla dokunuyordu ki Dash hayran kaldı. Yanık tahta kokusu bir hafta içinde oldukça azalmıştı. Başka kokular vardı şimdi. Talaş, vernik ve alçı.

Bu toz, kir ve kül yığını içinden önemli bir şey doğuyordu. Ve cumartesiye bunların hepsi son bulacaktı. Savannah gidiyordu.

Gözlerini yumdu Dash.

"Bayan Hettie'nin haberini duydum." dedi Zeph.

Dash neredeyse gülecekti. İşe bak sen, Dot'un Barı'na gitse herkes kim bilir ne düşünecekti?

"Birkaç Nehi[2] getirdim." dedi Zeph, ta Vietnam Savaşı'ndan kalmaymış gibi görünen plastik soğutucuya işaret ederek. Kapı kolunu ayarladıktan sonra, yaşlı adam Dash'e baktı. Şalvar gibi kot pantolonu talaş ve tahta parçalarıyla kaplıydı. Gömleğinin yakası ve manşetleri lime limeydi. Ama soğutucuyu açıp içinden iki buz

2 1924 yılında Amerika'da üretilmeye başlanan ve onlarca çeşidi bulunan meyveli soda.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi portakallı Nehi çıkarırken, ağzı kulaklarındaydı.

Birinin kapağını açıp Dash'e uzattı, diğerini kendisi aldı. "Sıkıntılarından kurtulmak için Nehi gibisi yok." dedi şerefe der gibi şişesini kaldırarak.

Yıllar var ki Dash ağzına Nehi sürmemişti. Bir yudum aldı. Sanki rüyadaydı. Kahretsin, bir zamanlar hep Nehi içerdi. Earnest amcanın şeker tezgâhının arkasındaki soğutucusu daima ağzına kadar Nehi şişesi ile dolu olurdu.

"Earnest hep Nehi içerdi. Yerleri süpürmek terletir insanı, derdi rahmetli." dedi Dash.

"Öyle." diye karşılık verdi Zeph. "Yaşlı Bay Brooks'u hatırlıyorum. Tabii küçükken ben yukarıda oturmak zorundaydım."

"Üzüldüm buna. Ben buraya geldiğimde böyle kurallar yoktu."

Zeph omuzlarını silkti. "Onun suçu değildi ki. Bay Brooks adaletsiz zamanlarda yaşamış adil bir adamdı. Siyahileri yukarıda oturtmasa, 1960'larda kimse gelmezdi buraya."

"Adil bir *adamdı*. Özlüyorum onu." Dash'in sesi basbayağı titriyordu. Earnest amca öldüğünde Dash beyzbol takımı oyuncusuydu ve tabii Earnest öz ailesi sayılmadığından cenaze için izin alamamıştı. Onun yerine, zil zurna olana kadar kafayı çekmiş ve başını belaya sokmuştu.

Sanki Dash'i en çok korkutan şeyin ne olduğunu biliyormuş gibi, "Tek başına yaşamanın bir sırrı vardır." dedi Zeph dosdoğru gözlerinin içine bakarak.

Anılarından kurtulmaya çalıştığı için Zeph'e kulak kesilen Dash bir yudum soda içti. O ana kadar Zeph'in nasıl bir hayat sürdüğünü hiç düşünmemişti. Büyük olasılıkla Zeph, Son Şans'ın en yalnız insanıydı.

"Neymiş o sır?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Okumak."

"Okumak mı? Bak buna çok şaşırdım. Yemin ederim ki bana bir köpek almamı söyleyeceğini sanıyordum."

Zeph gülümsedi. "Hayır, Bay Dash, köpeğe ihtiyacınız yok sizin. Zaten bir köpeğiniz var. Çok iyi birkaç kediniz ve bütün o atlarınız. Binicilik derslerine gelen çocular da işin cabası. Beyzbol ve futbol takımındaki çocuklar da var tabii. Hayır efendim, iyi bir kitap bir köpeğe bakmaktan çok daha kolaydır. Ve okuduğunuz zaman nereye isterseniz, oraya gidersiniz. "

"Hiç iyi bir okur olmadım."

"Ben de değildim başlangıçta. Ama insan ne yapması gerekiyorsa, onu yapar."

Dash neden bu kadar yalnız olduğunu sormak istiyordu Zeph'e. Neden ormanda yaşadığını. Neden Son Şans'ta gölge gibi dolandığını. Soramazdı ama. Zeph asla yanıtlamazdı. Yaşlı adamın şeytanları vardı. Dash biliyordu bu şeytanları.

Dash yapılan işlere göz gezdirdi. Tanrı yardımcısı olsun, bu projeden vazgeçmek istemiyordu. Çalışmaların devam etmesini istiyordu ama Savannah olmadan değil. "Sence film izlemek kitap okumak kadar etkili olabilir mi?" diye sordu.

"Belki. Gerçi iyi bir kitap filmden çok daha uzun sürer. Hem ikinci el kitap veren dükkândan bedava kitap alabilirsin. Veya dilersen kütüphaneye üye olursun. Kütüphaneye gittiğinde Nita'yı ziyaret edersin ki bu da sana iyi gelir."

"İyi fikir."

Dash sodasını bitirmişti, şişeyi Zeph'e verdi. "Çok iyi iş çıkarıyorsun Zeph, aferin. Bu ahşap oymaları senden başkası kurtaramazdı."

"Benim için zevk, Bay Dash. Eski şeylere yeniden hayat vermeyi çok severim. "

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dash arkasını dönüp kapıya yöneldi. Dışarı çıktığında içki içme arzusu yatışmıştı. Earnest amcanın ruhu arkasındaydı sanki. Ağzındaki portakal aromalı sodanın tadı ayık hayatın çok daha güzel bir hayat olduğunu anımsatıyordu.

Hem Zeph yalnız olmadığını hatırlatmıştı. Tam olarak yalnız sayılmazdı. Atları vardı ve çocukları ve Miriam. Bir de tabii Melek Gelişim'in kızları.

Kısmet'in girişine baktı uzun uzun. Earnest amca bir çocukla babasının arasına asla girmezdi. Hayatta yapmazdı. Hele bencil duyguları için, asla.

Kararını vermişti. Earnest amca gibi olacaktı.

Dash sinema binası projesini tamamlamak için Savannah'nın iznini alacaktı. Parasal açıdan hiçbir anlamı olmayan bir projeydi ama olsun. Sinema salonunu açarsa, insanlar gelirdi. Hem sinemadaki çocukların yanı sıra, binicilik okulundaki çocuklar, futbol takımındakiler, futbol programına katılanlar, küçük lig oyuncuları, hepsi gelirdi sinemasına.

Kahrolası, Son Şans gibi bir yerde insanın kendini yalnız hissetmesi mümkün değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

Dash eve dönerken yolda Todd'a rastladı. Çocuğun iki gözü iki çeşmeydi.

"Hey" dedi Dash kuru bir sesle, "Ne oldu?"

Çocuk gözlerini ovuşturup omuzlarını silkti. "Annem söyledi mi sana? Baltimore'a dönüyoruz."

"Duydum canım."

"Babam hafta sonları beni görmek istiyormuş."

"İyi ya, ne güzel işte."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Todd başını salladı ama dudakları titriyordu. "Ben de sevinirdim buna aslında ama bir süre büyükannemle yaşayacakmışız." Şampiyon'un başını okşadı ve sonra ne olduysa oldu ve kendinden geçti. Kaldırıma çöküp yüzünü köpeğin sırtına gömdü. Şampiyon gülümsedi ve sadece bir köpeğin verebileceği bir aşkla çocuğun yüzünü gözünü yalamaya başladı.

Dash'in göğsü o kadar sıkıştı ki zar zor nefes alıyordu.

Bir zamanlar kendisi de bir köpeğe böyle bağlanmıştı. Yıllar önce, hayatının ilk on bir yılını geçirdiği çiftlikten bir sabah kendisini almaya geldiklerinde, aynen böyle hissetmişti. Çiftlikte cehennem hayatı yaşamış olmasına rağmen, ayrılmak istemiyordu. Çünkü yaşlı köpeğini bırakmak zorundaydı. Adı Murphy'di.

Kendinden geçene kadar ağlamıştı o gün. En zoru da veda etmekti. O köpeğe ne olduğunu asla öğrenemedi. Büyük olasılıkla sosyal hizmetlerden yetkililer onu hayvan barınağına göndermişlerdi.

"Endişelenmene gerek yok." dedi Dash. "Ben çok iyi bakacağım ona." Yere çöküp çocuğun omzunu sıktı. "Benim başımdan da aynısı geçti. Neler hissettiğini biliyorum. Biri senin dünyadaki en yakın arkadaşını elinden alıyormuş gibi. İnan bana, babanla zaman geçirecek olman bundan çok daha önemli. Şampiyon hiçbir şeyden yoksun kalmayacak. Asla. Onunla ilgili hiçbir endişen olmasın."

"Ama Zeph'e söz verdim."

"Ne söz verdin oğlum?"

"Şampiyon'un her zaman yanında olacağıma."

"Senin adına ben üstleniyorum bu görevi."

"Bunu yapmanı istemiyorum ki."

Aman Tanrım, ne iyi bir adam olacaktı bu çocuk. Beş para etmez babasından hayır gelmese bile, Todd'un annesi vardı. Söz konusu oğlu olunca, Savannah bir anne aslan kesilirdi. Bu çocuk

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için doğru olanı yapacağına hiç kuşkusu yoktu Dash'in.

"Sorumluluğunu bu kadar ciddiye alman doğrusu çok hoşuma gidiyor oğlum. Seni tanımış olmaktan da onur duyuyorum." dedi Dash ama sesi giderek daha boğuk çıkıyordu.

Todd kaldırdı kafasını. "Ağlıyor musun?"

Dash zoraki gülümsedi. "Yok canım, hiç öyle şey yapar mıyım?" Çocuk dikkatle inceledi onu. "Şu anda *ağlıyorsun* ama değil mi?"

"Yani ağlamamaya çalışıyorum diyelim. Seni özleyeceğim." Kelimeler boğazına düğümlendi. Ağzından çıkana dek, ne kadar doğru olduklarının farkında bile değildi Dash.

Todd'un yanağından da kocaman bir gözyaşı döküldü. "Ben de. Keşke babam senin gibi olsaydı."

Dash'in yüreğinde güçlü ve tertemiz bir şeyler fışkıran bir kaynak doğdu. Önce bir dereye dönüştü, dere ırmağa ve sonunda yaşadığı zavallılık duygusu ile örmek için hayatı boyunca çabaladığı duvarları yıkan, gürül gürül akan bir nehre .

Akıntıya karşı koymadı. Akıntının kendisini sağa sola vurup parçalayacağını sanmıştı ama öyle olmadı. Tam tersine, sakin, huzur dolu bir yere sürükledi.

Boğazına düğümlenip gözlerini yaşartan o duygunun adını pekâlâ biliyordu. Çok seviyordu bu çocuğu. Sevebiliyor olması bir mucize değildi, asıl mucize çocuğun da onu çok seviyor olmasıydı. Todd'un onu bu denli sevmesi bir dolu sorumluluk da getiriyordu beraberinde.

O an, yaşadığı süre içinde Todd'un hiçbir şeyden yoksun olmayacağına and içti. Bu çocuğu gözetecek, sorumluluğunu üstlenecek, asla ve asla hüsrana uğramaması için elinden geleni yapacaktı. Çocuk açısından şimdi verilecek en doğru karar, gitmesine izin vermekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hadi ama. Babanla zaman geçirmek istediğini biliyorum, öyle değil mi?"

Todd evet dedi başını sallayarak. "Ama neden her ikisi birlikte olmuyor?" İçtenlikle baktı Dash'e. "Neden senin de arkadaşın olamıyorum?"

"Olabilirsin tabii. Hep buradayım ben. Dilediğin zaman ararsın."

Elinin tersiyle burnunu sildi Todd.

"Hiç sanmıyorum. Sen kötü bir adammışsın, öyle diyorlar."

"Kim diyormuş?"

"Okula gelip bana bir sürü soru soran kadın."

"Ne gibi sorular?"

"Seni hiç sarhoş gördüm mü ya da hiç kavga falan ettin mi veya..." Çocuk dudaklarını birbirine bastırıp başka yöne baktı.

"Veya ne?" Dash'in öfkesi hortlamıştı yine. Ellerini yumruk yapıp sıktı, adrenalini tavan yaptı.

"Bilirsin işe."

"Hayır, bilmiyorum."

"Bana dokundun mu gibisinden."

Art arda küfürleri sıralamamak için kendini zor tutuyordu Dash.

"Onlara iyi biri olduğunu söyledim. Benimle top oynuyor diye illa da tuhaf bir tip demek değil, dedim. Soruları sormaya gelen kadın bana inanmadı. Üst üste aynı soruları tekrarladı durdu. Nihayet sonunda ona sen bir cadalozsun dedim ve okul müdürü Bay Middleton ile başım belaya girdi. İnan ki kadın *gerçekten* cadalozun tekiydi."

Dash ayağa kalktı "O kelimeyi kullanmamalıydın. Yanlış yaptın."

"Evet, her neyse. Babam çok kullanır o lafı ama."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dash sımsıkı yumdu gözlerini. Öfkesi içini yakıyordu ama kendini tuttu. "Bana doğruyu söylediğin için sana minnetarım Todd." Bu kadar sakin konuşabildiğine hayret ediyordu.

"İyi de benim pek işime yaramadı. Başıma gelenlere baksana. Gilman Okulu'na gitmek zorundayım, büyükannemle yaşayacağız, köpeğimi yanıma alamıyorum, hem futbol kampına da katılamayacağım." Derin bir of çekti. "Hem de Zeph ile balığa çıkacaktık."

"Zeph'le mi?"

"Evet, kasabada karşılaşıyoruz hep. Balık tutulacak en iyi yerleri biliyor. Baltimore'da balık tutacak yer bile yok."

"Her yerde balık tutabilirsin istersen. Babana sorarsın, o götürür seni."

"Sanki götürür de. Babam götürse götürse, beni bilardo salonuna götürür, ben de arabada beklerim. Ama hakkını yemeyeyim, video oyunları alır hep."

Çocuk yanaklarındaki yaşları sildi elinin tersiyle. "Köpekle sinema binasına kadar gideceğiz. Cumartesi ayrılıyoruz. Zeph ile vedalaşacağım."

Todd yerinden doğrulup sinema binasına doğru yürümeye başladı. Dash de eve doğru.

Küplere binmişti.

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 21

Savannah bir yandan akşam yemeğini hazırlıyor, bir yandan cumartesi günü Todd ile birlikte gideceklerini Miriam'a nasıl söyleyeceğini düşünüyordu.

Dash kapıyı çarpıp eve girdiğinde elleri bileklerine kadar hamura bulanmıştı. Adam çizmeleriyle sanki tahta döşemeye çekiçle vuruluyormuş gibi ses çıkararak girdi mutfağa.

"Hangi akla hizmet söylemedin bana?"

"Neyi?"

"Todd'un okulda sosyal hizmetler departmanı tarafından sorguya çekildiğini?"

Eyvahlar olsun. Demek Todd ağzından kaçırmıştı. Gözlerini kapatıp Tanrım bana güç ver, dedi içinden. "Canın yansın istemedim."

"Şu anda yanmıyor mu sanıyorsun? Senin verdiğin şu çılgın karar acıtmıyor mu sanıyorsun?"

Ellerini yumruk yapmış sıkıyor, sık ve kısa soluklar alıp veriyordu. Gözleri cam gibi parlaktı. Kimsenin gözleri Dash'inkiler kadar mavi olamazdı.

"Dash?" diye seslendi Miriam koridordan ince ve güçsüz sesiyle. "Yine kavga mı ediyorsunuz siz?"

"Evet."

"Hayır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Miriam bastonuna yaslanmış tek ayağını sürüye sürüye mutfağa girdiğinde gözleri ateş püskürerek bakıyorlardı birbirlerine. Miriam'ın saçları darmadağındı bugün. Yarı çıldırmış gibi bir hâli vardı. Çok suçlu hissetti kendini Savannah.

Kişisel sorunlarına o denli dalmıştı ki Miriam'ı ihmal etmişti. Sabahları yaşlı kadının saçını taramasına biri yardım etmeliydi. Ya gittiğinde ne olacaktı? Kim ilgilenecekti Miriam teyze ile?

Dash elinden geleni yapardı elbette ama saç örmeyi bilmezdi. Yemek de yapamazdı kadıncağıza.

"Yine ne oldu?" diye sordu Miriam teyze.

"Yok bir şey." dedi Savannah. Dash'e ters ters bakıyordu.

"Sence bir şey yok, öyle mi? Neden alakasız biri Todd'un okuluna gelip benimle ilgili pis pis sorular sormuş? Bilmek istiyorum."

"Ne gibi sorular?" dedi Miriam.

Savannah içini çekti. "Bana bakın, bu olay Claire White'ın başının altından çıktı. Kadın bana istediğini yaptırmak için mümkün olan her yolu deniyor."

"Yani bu yüzden mi gidiyorsun?"

"Gidiyor musun?" diye sordu Miriam titreyen bir sesle.

Dash'in ağzının ortasına bir yumruk atmak geldi Savannah'nın içinden. "Sağ ol, Dash. Ben de planlarımın değiştiğini Miriam teyzeye aynen böyle açıklamayı düşünüyordum zaten."

"Gidiyor musun?" diye sordu Miriam yine. "Hay aksi, bunu hiç hesaba katmamıştım." Derhâl saçlarını dağıtmaya başladı yaşlı kadın. Büyük olasılıkla yeniden örmek için açıyordu saçlarını mutfağın orta yerinde.

"Evet, Mim teyze, gidiyor. Bir savaştan kaçıyor."

"Durum sandığın gibi değil Dash. Claire White'ın, tıpkı on yaşımdayken benim yaptığım gibi, senin adını lekelemesine izin vermek istemiyorum. Hem üstelik bu mücadeleye girersem, sosyal

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hizmetler baskın yapar ve Todd'u koruyucu bir aileye verirler. Bu mu istediğin?"

Sözünden döner gibi oldu Dash. "Gitmek zorunda değilsin."

"Zorundayım. Daha önce de söyledim. Greg buraya geldi bugün ve eğer dönmezsen her hafta sonu Todd'u Baltimore'a göndermelisin dedi."

"Yapılabilir. Ya da onunla anlaşır, Todd'u yaz tatilinde Baltimore'a gönderirsin. Senin gitmene gerek yok."

"Bunu yaparsam, Claire senin adına öyle bir leke sürer ki insan içine çıkamaz hâle gelirsin. Peki, sonra ne olur? Kimse sana güvenmez. İşin batar. Küçük Lig de Pop Warner da seni dışlar. Gitmeliyim Dash. Sana bunu yapamam. Benim için önemlisin. Farkında değil misin?"

Hızlı ve kısa kısa soluk alıyor, öylece duruyordu Dash. Adama koşup ona sarılmak, burada kalmayı ne kadar çok arzuladığını söylemek istiyordu. Ama bu kadar bencil olmaya hakkı yoktu.

"Sinema binasını bitirmeme izin verir misin peki?" diye sordu Dash.

Tam nedenini soracaktı ki fikrini değiştirdi. Belki onun da sinemaya ihtiyacı vardı.

"Sinema binasını sana bırakıyorum." dedi Savannah.

"Bana mı bırakıyorsun?"

Omuzlarını silkti Savannah. "Baltimore'da yaşayacağıma göre, yanımda götüremem. Hem son on senedir pek bir şeyde başarılı olamadım. Sinemayı yoluna sokamadan nasılsa batırırdım. Diyelim ki ele alacak cesareti buldum, yine de senin yardımın olmadan projeye başlayamazdım. Eugene Hanks ile konuşup tapuyu senin üstüne yaptıracağım. Verdiğin onca paraya karşılık elimden gelen ancak bu kadar."

"Para önemli değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, Dash, önemli. En azından benim için."

Dash derin bir soluk alıp evden çıktı. Kapıyı çarpmadan çekip gitmesi pek hayra alamet değildi.

***

Sinema binası artık onundu. Cuma öğleden sonra Eugene Hanks'in ofisinde evrakları imzalamıştı. Sonra buraya gelmiş, lobideki katlanan sandalyelerden birine çökmüştü. Şampiyon kafasını çizmesinin üstüne dayamış, ayağının dibinde uyuyordu.

İşçiler gideli bir saat olmuştu. Tavandaki iş lambasından başka ışık olmadığı için binanın çoğu karanlıktı. Eski süslü halılar kaldırılmış yer döşemesi ortaya çıkmıştı. Zeph sayesinde ahşap canlanmıştı.

Maverick, şekerleme tezgâhının üstüne yayılmış düşman gibi hırlıyordu. Kedi ne Dash'e ne de Şampiyon'a yüz vermezdi. Hatta Savannah'dan başka kimseyle geçindiği yoktu.

Kedinin Savannah'ya özel bir ilgisi vardı. Savannah ne zaman binaya gelse bacaklarına dolanır, kadın onu kucağına alıncaya kadar miyavlayıp dururdu. Yarı yabani avcı bir kedinin böylesine arsızca davrandığına hiç tanık olmamıştı Dash daha önce. Hatta Savannah'nın kendisini bir bebek gibi kucağına alıp dolaştırmasına bile sesini çıkarmazdı.

"Sen ve ben, Mav." dedi kediye. "İkimiz de yanlış kadına âşık olmuş iki zavallıyız. Ve bu, kedicik, hayatımın öyküsü."

Bir portakallı Nehi alıp uzun bir fırt çekti. "Böyle bir durumda Earnest amca ne yapardı acaba?"

"*Miyav.*"

"Teşekkürler. Çok yardımcı oldun. Bence Earnest amca başını asla böyle bir belaya sokmazdı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dash içini çekti. "Yarın gitmiş olacak, bana kalan yalnızca bu sinema binası, bir köpek ve bir kedi. Sanırım daha kötüsü de olabilirdi. Gerçi bundan beter ne olabilirdi ki?"

Kadının uğruna savaşmak istiyordu ama kaybedilmiş bir davaydı bu. Todd'u babasından ayırmaya hakkı yoktu. Savannah kalacak olsa, peşinden gelecek savaşı kaldırabileceğinden de emin değildi. Avukata danışmış ve Todd üzerinden bir kavganın çok pahalıya patlayabileceğini öğrenince, kanı donmuştu. Zaten kötü bir namı vardı, savaş çok çirkin bir hâl alırdı.

Todd'un bu tür bir şeye göğüs germesini istemiyordu. Todd için en iyisini yapacağına and içmişti hem.

Bu, Savannah'dan vazgeçmek anlamına geliyordu. Bırak kadını gitsin anlamına geliyordu. Bırak çocuğu gitsin anlamına geliyordu. Çok acıtıyordu. Fena hâlde.

Alkolizmde iyileşme sürecinin on iki adımını düşündü. İlk adımda kendisinin güçsüz olduğunu, ikinci adımda yalnızca kendisinden daha üstün bir gücün akıl sağlığına kavuşmasını sağlayabileceğini kabullenmesi gerekiyordu. Üçüncü adımda ise Tanrı'yı anlamalı ve anladıkça hayatını ona teslim etmeye karar vermeliydi.

Başından beri Savannah'nın da bir bağımlılık olduğunu biliyordu. Yıkıcı bir bağımlılık değilse bile, bedeni ve ruhu ile arzuluyordu kadını. Onsuz yaşabileceğini düşünemiyordu. İçinden bir ses, acını azaltmak istiyorsan git bir viski şişesi bul, diyordu.

Öte yandan, kadının hayal ettiği adamlardan biri gibi olmak istiyordu. Onun kahramanı olmalıydı. Aynı kadınla elli yıl evli kalmış Earnest amca gibi bir adam olmak istiyordu. Kadının gitmesine izin vermek istemiyordu. Kadını hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Todd'un babası olmak istiyordu. Bu durum yüreğini paramparça etmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Lütfen, Tanrım, lütfen bana yardım et."

Ve o noktada koyverdi kendini. Daha önce hiç böyle ağlamamıştı. Büyükbabaların kendisine daha çok vuracaklarını öğrenecek yaşa geldiğinden beri böyle ağlamamıştı. Hüngür hüngür ağlıyordu. Earnest amcanın sinemasında, tek başına.

Şampiyon uyandı ve ön patilerini Dash'in dizine koydu. Dash yere çöküp öyle bir sarıldı ki köpeğe. Tıpkı yıllar önce Murphy'ye sarıldığı gibi.

Ağlaya ağlaya içini boşalttıktan sonra, köpeğe sarılıp öylece durdu bir süre. Köpekçik yüzünü yalıyordu. Evet, okumaya başlamalıydı. Belki böylelikle Zeph gibi yalnız olmayı öğrenebilirdi. Belki.

Tam o sırada cep telefonu çaldı. Açmadı. Beş dakika sonra bir daha çalmaya başlayınca gözyaşlarını silip elini cebine attı.

Tanıdığı bir numara değildi.

Cevapsız aramalara baktı. Aynı numara en az on kez aramıştı.

Konuş düğmesine bastı. "Dash Randall." Sesi çatlak çıkmıştı. Kontrol etmeye çalıştığı duyguları hâlâ boğazında düğümlenmiş duruyordu sanki.

"Nihayet." dedi bir erkek sesi.

"Kim konuşuyor?"

"Prior, Jacobson ve Howard Şirketi'nden Andrew Prior."

Dash'in haftalar önce tuttuğu araştırma şirketi. Tamamen unutmuştu.

"Ah, daha önce telefona cevap veremediğim için özür dilerim."

"Bay Randall, bilmeniz gereken yeni bir şey keşfettik."

"Nedir?"

"Araştırmamızı istediğiniz adam Gregory White ile ilgili."

"Evet."

"Bakın, adam avantacının teki ama bu çok önemli değil

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sizin için. Borçlarını ödemekten kaçınıyor, vaktinin çoğunu bilardo salonu Pimlico'da geçiriyor. Üstelik adam bir şerefsiz çünkü bir yıldır oğlunun nafakasını bile ödememiş. Geçelim bunları, en önemli mesele bu değil aslında."

Dash doğruldu. "Başka ne var?"

"Ancak bugün öğrenebildik. Nisan ayının on üçünde Baltimore'da McCormick ve Shmick adlı restoranda biriyle öğle yemeği yemiş. Adamın kim olduğunu bilmiyorduk. Gerçi fotoğraflar var elimizde."

"Tamam. Sakın mafya tetikçisi olmasın?"

"Üzgünüm. O kadar dramatik biri değil. Nihayet bugün fotoğraftaki adamın Allenberg kasabası JBR İnşaat'ın müdürü John Rodgers olduğunu keşfettik. Bay White son birkaç gündür Güney Karolina'daydı ve JBR İnşaat'ın ofisine uğramış. Böylece öğrendik ki yangın başladığı sırada binanın müteahhidi JBR İnşaat'mış. Bay White ile yılan olayı arasında herhangi bir ilişki bulamadık ama bizimle anlaşmanızdan önce olduğuna göre, pek de şaşırmadık bu işe."

"Nisan ayının on üçü mü dediniz?"

"Evet, sinema binasının kundaklanmasından bir önceki hafta. Bildiğimiz kadarıyla, John Rodgers'ın Baltimore'da bulunmak için herhangi bir nedeni yok. Ne o günden önce ne de sonrasında hiç gitmemiş oraya."

"Fotoğraf var mı?"

"Var. E-posta ile göndermemi ister misiniz?"

"Evet, derhâl."

Konuşma biter bitmez odayı arşınlamaya başladı. Amma uzun sürüyordu fotoğrafın varması. İletiyi gelir gelmez anında Allenberg Şerifi Stone Rhodes'a gönderdi.

Daha Dash tuşlara basmayı tamamlayamadan, Stone aradı. "Az önce yolladığım fotoğraf eline geçti mi?" diye sordu Dash.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, geçmedi. Sinemaya konan yılanlar konusunda bir gelişme kaydettiğimiz için arıyorum. O yılanların Long Island'da Yılanlar Dünyası adlı bir dükkândan satın alındığını öğrendik. Meğer bu tür çıngıraklı yılanları satan pek fazla dükkân yokmuş, o sayede bütün satıcıların izini sürdük ve olaydan önceki haftalarda yaptıkları satışları inceledik. İki adet çıngıraklı yılan satın almak pek olağan bir şey değilmiş ama biz bunu yapan kişiyi bulduk. Kredi kartıyla ödemiş."

"Kim almış?"

"Adamın adı Nathan Martel ama herkes ona 'New Yorklu Nate' diyor. Bilardo üçkâğıtçısıymış. Gerçi bu adamla Savannah arasında bir ilişki kuramadık."

"Sanırım size yardımcı olabilirim. Savannah'nın eski kocası vaktini bilardo turnuvalarında geçirir. Greg büyük olasılıkla bu üçkâğıtçıları tanır, en azından birkaçını. Dahası, sana gönderdiğim fotoğrafta John Rodgers, Savannah'nın eski kocasıyla yemek yiyor. Fotoğraf yangından bir hafta önce Baltimore'da çekilmiş. Kalıbımı basarım ki bu Greg White yangın çıkarsın diye Rodgers'a para vermiştir ve büyük olasılıkla yılanları koysun diye New Yorklu Nate denen herifi de o ayarlamıştır."

"Yani sence bu, yalnızca Savannah ile eski kocası arasındaki ailevi bir çekişmeden mi ibaret?" diye sordu Stone.

"Emin değilim doğrusu ama böyle bir teorim var. Sanırım Greg White kumarbazın biri. Todd babasının sürekli bilardo oynadığını söyledi. Tuttuğum özel araştırma şirketinin bulgularına göre Greg White büyük bir hukuk şirketinin ortağı olmasına rağmen, ne borçlarını ne de çocuğun nafakasını ödeyebiliyormuş."

"Yani Savannah adama şakası olmadığını göstermek için çalım atmış, adam da öfkelenmiş öyle mi?" diye sordu Stone.

"Hayır, düşündüğüm bu değil. Bana kalırsa Greg'in kumar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

borçlarını zengin annesi ödüyor. Ama bu kez parasal yardımda bulunmak için Greg'in Todd'u Baltimore'a geri getirmesini şart koştu. Claire White, Todd'a pençelerini geçirmek için her yolu kullanacak bir kadın. Güney Karolina Sosyal Hizmetler Departmanı'nı bile benim üstüme saldı."

"Ne diyorsun?"

Dash bundan sonrasını söylemekte çok zorlandı. "Beni pedofillikle suçlamak istiyorlar."

"Gülünç bu."

"Bana güvendiğin için sağ ol."

"Kasabada herkes senin bir çocuk avcısı olmadığını bilir Dash. Vay canına, bu insanlar gerçekten çok kötü. İyi ki Savannah ve Todd kaçıyor."

Yerel yasaların büyük olasılıkla her zaman olduğu gibi, kendi tarafında olduğunu fark eden Dash'in içi biraz olsun ferahladı. Her şey iyi olacaktı.

"Gönderdiğin fotoğrafa bakıyorum şimdi." dedi Stone. "Bana sorarsan yarın JBR İnşaat'a git ve John Rodgers'ın ifadesini al. Ben de Baltimore polisini arayacağım. Teşekkürler Dash... Olanlardan ötürü çok üzgünüm. Biliyorsun, görevim icabı her bir ipucunun izini sürmem gerekiyor."

"Tabii Stone, biliyorum. Kasabada herkes nihayet ne yaptığını bilen bir şerifimiz olduğu için çok mutlu."

Dash telefonu kapattıktan sonra tuvalete gidip yüzünü yıkadı.

Yüzünde bir gülümseme ile kuyruğunu sevinçten sağa sola sallayan Şampiyon'a baktı.

O da güldü. "Earnest amca olsaydı ne yapardı, artık *biliyorum* işte." dedi köpeğe.

Earnest amca insanların iyi olduğuna inanmalısın demez

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

miydi hep? Yol geçilmez gibi görünse de Tanrı'ya güvenmeli ve dua etmelisin demez miydi?

"Teşekkür ederim." diye fısıldadı ışıkları söndürüp kapıyı kilitlerken. Sanki Earnest amca orada, yanı başında duruyordu. Koruyucu melek gibi.

***

Savannah, son kazağını da katlayıp içine yerleştirdikten sonra valizin fermuarını çekti. Yarın bu saatlerde Claire'in Baltimore'un Roland Park semtindeki koskoca evinde valizini boşaltıyor olacaktı.

Düşüncesi bile canını sıkıyordu. Claire'in aşçısı Savannah'nın mutfağa girmesine bile izin vermezdi. Oturabileceği bir kat bulduktan sonra da zaten yemek yapacağı bir kalabalık olmayacaktı.

Ne kurbağa sıçratma ne Paskalya eğlenceleri ne de Karpuz Festivali olacaktı. Kitap kulübünde veya tuhafiyedeki arkadaşları da olmayacaktı. Her gün Kısmet'e gidip sinema salonunun küllerinden doğuşunu izleyemeyecekti. Sabahları önemli bir şeyler yapıyormuş duygusuyla uyanmayacaktı.

Ve banyo kapısındaki karşılaşmalar olmayacaktı. Ya da mutfakta sabahları Dash'e bir fincan kahve uzatmak, termos ve sandviç hazırlayıp eline tutuşturmak da olmayacaktı. Nehir kıyısındaki evde kaçamak buluşmalar da yoktu artık.

Bütün bunlardan çaresiz vazgeçecekti. Aksi düşünülemezdi bile.

Valizi kapının kenarına koyup ışığı söndürdü. Daha erkendi. Verandada oturup Miriam ile çene yapmaya niyeti yoktu. Miriam konusunda o denli derin bir suçluluk duyuyordu ki.

Bu durum yüreğini paramparça ediyordu. Yatağın üzerine attı kendisini ama ağlamadı. Dün gece o kadar ağlamıştı ki gözyaşları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kurumuştu artık. Oğlu için en iyisini yapma kararlılığından başka hiçbir şeyi kalmamıştı. Ve tabii ki Dash için de.

Dash gelene dek bir süre yatağında evin sessizliğini dinledi. Kocaman arabasının lastikleri park yerindeki çakıl taşlarını ezdi önce. Girişteki basamaklarda ve verandada çizme sesleri duyuldu. Sonra evin içindeki merdivenlerin tepesinde. Sağa döneceği yerde sola döndü. Lanet olasıca. Kendisini görmek istemediğini bilmiyor muydu?

Kapısını tıklattı.

"Çekil git."

"Hayır." Kapıyı açtı Dash. Keşke kilitleseydi. Koridordan gelen ışıkta silüeti belli oluyordu. Kot pantolonu ve kovboy gömleği vardı üstünde. Yüzünü göremiyordu ama varlığı bile Savannah'nın yüreğini hoplatmaya yetmişti.

"Ne istiyorsun?"

"Savannah." Odanın içine doğru bir adım ilerledi. "Uzun uzadıya düşündüm durdum, tatlım. Biliyor musun, öyle zehirli insanlar vardır ki onların senin hayatında yeri olmadığını kabullenmen gerekir. Babam da büyükbabam da böyle insanlardı. Onlar olmadan çok daha iyi bir durumda olduğumu anlamam bir ömür sürdü ve bilmem kaç Anonim Alkolikler seansına ve kim bilir kaç kova gözyaşına mal oldu."

Savannah yatağında doğruldu. "Lütfen. Durum sandığından daha karmaşık. Hem, Todd'un hakkı var—"

"Sus biraz, bırak lafımı bitireyim."

Sustu Savannah. Dinledi. Başka ne yapabilirdi ki?

"Todd'un babasından kopmamasını istediğini biliyorum. Nedenini de. Hatta anlıyorum bile. Ama çocuğu oraya geri gönderemezsin."

"Göndermek zorundayım Dash. Ben—"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Adam hem kumarbaz hem aşağılık herifin teki. Todd ile doğru dürüst zaman geçirmeye en ufak bir niyeti yok. Bir kere daha düşünmelisin."

"Teşekkür ederim önerilerin için. Neyin doğru olduğunu bilecek kadar aklım var." Yoktu elbette ama ne yapması gerektiğini Dash'ten öğrenecek değildi ya.

"Dinle tatlım, senin eski—"

"Neler oluyor *yukarıda* Tanrı aşkına?" diye seslendi Miriam koridordan. Savannah'nın odasına girip ışığı yaktı. "Yine mi tartışıyorsunuz?"

Saçları özenle örülüp toplanmıştı ve gözlüklerinin içinde parlayan gözleri berrak ve keskin keskin bakıyordu.

"Yeğeninle ciddi bir sohbet sürdürmeye çalışıyorum Mim teyze."

"İyi de oğlum, berbat bir iş çıkarıyorsun. Şu anda onun bilmesi gereken tek şey, senin onsuz yaşayamayacağın. Onu söylesene."

Belli ki Miriam usanmıştı artık. Savannah'ya baktı. "Sana gelince tatlım, doğrusu bu ya, ben çok yaşlandım. Seni burada alıkoymak için zavallı, bunak, yaşlı kadını oynamak canıma yetti artık. Dash'in etrafında dolanıp adamı deli etmenden bıktım. Üstelik Son Şans'ın çöpçatanı görevimden emekliye ayrılıyorum. Görevi devredebilmem için senin burada kalman gerekiyor."

Dash ve Savannah Miriam'a bakakaldı. Yaşlı kadın da beyaz kaşlarından tekini kaldırıp azarlar gibi baktı ikisine de. "Ne var?"

"Çöpçatanlığı Savannah'ya mı devredeceksin?" diye sordu Dash.

"Elbette. Öngürüsü var."

"Sahi mi?" diye sordu Savannah.

"Tabii ki var. Hettie ile Bill'in ruh eşi olduğunu herkesten önce sen bildin. Dash için bir şey öngöremediğin için suçlamıyorum

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

seni. Anlaşılması zor bir adam olmuştur hep. Sert dış görünüşüne aldanma, içinde altın gibi bir yüreği vardır. Herhâlde bunu anlamışsındır şimdiye kadar, öyle değil mi?"

Dash'e döndü sonra. "Ya sen oğlum, bu kadının iyi bir aşçı olmanın yanı sıra, çok iyi bir yüreği olduğunu anladın tabii. Hiç gençken sandığın gibi değilmiş meğer. Bak şimdi adın lekelenmesin diye nelere katlanmaya hazır, görüyorsun değil mi?"

Savannah'nın ağlamaktan kuruduğunu sandığı gözyaşları aniden gözlerinde birikti. Ayağa kalkıp Dash'e doğru yürüdü. "Mümkün değil kalamam."

"Mümkün." Dash kadının elini tutup kendi göğsüne, küt küt atan kalbinin üstüne bastırdı. "Gidemezsin çünkü tam burada sana verebileceğim bir ev var. Yüreğimde. Benimle ilgili kim ne derse desin umurumda değil. Seninle olmak istiyorum. Yemin ediyorum Savannah, her ne olursa olsun hep yanında olacağım. Bütün sorunlarınla beraber bana gelebilirsin. Seni neşelendirecek adam ben olacağım. Düşeceğin zaman seni kaldıracak adam ben olacağım. Savannah, seni seviyorum. Todd'u seviyorum. Her şeye göğüs gerebilirim, yeter ki sen hayatımda ol. Beni terk edersen, mahvolurum." Elini kadının elinin üstüne bastırdı. "Hayatımda o kadar çok terk edildim ki..." Sesi titremeye başlamıştı.

Savannah fazla beklemedi. Dash'in kollarına atıldı.

"Gitmek istemiyorum." Yaslandı adama. Dash kollarıyla sardı onu. "Senin canın yanmasın diye gitmeye karar vermiştim, düşündüm ki—"

"Sus, canım. Kimse canımı yakamaz. Ve yaşadığım sürece, kimse asla Todd'un canını yakamayacak."

"Baltimore'da yaşamak istemiyorum. Seni seviyorum."

Dash'in ağzı Savannah'nın dudaklarını buldu ve öyle bir öpüştüler ki Savannah neredeyse kendini kaybediyordu. Sağduyusu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geri geldiğinde, Dash'i itip uzaklaştı.

"Bunu yapamayız."

"Elbette yaparız. Gerçek kuzen değiliz ki."

"Yok, onu demek istemedim. Kalırsam Claire seni mahvedecek ve ben—"

Dash, Savannah'nın ağzını parmaklarıyla kapattı. "Böyle bir şey yapamaz. Birincisi, bugün anladım ki belki yalnız Lillian Bray dışında, Son Şans'ta herkes şüpheyi benim lehime yorumlayacaktır. Geri kalan her yerdeki insanlar benden şüphelenebilir ama onlar da benim umurumda değil. İkincisi, böyle bir şey zaten olmayacak."

Dash'in parmaklarını çekti ağzından Savannah. "Ama olacak."

"Hayır. Stone Rhodes senin eski kocanın işini bitirecek."

"Ne diyorsun?"

"Sanırım Greg kundaklama yüzünden hapsi boylayacak."

"Hadi canım."

"Maalesef. John Rodgers yangından birkaç gün önce Baltimore'da Greg ile buluşmuş. Ayrıca Stone yılanlar konusunda da bir ipucu bulmuş. Hayret ama New Yorklu Nate diye bir bilardo düzenbazına işaret ediyor ipuçları. Anlayacağın, ben bu işten yırttım."

"Gerçi bütün bunlar Todd'a zarar verecektir. Bağımlı birinin oğlu olmak kolay değil. Bana kalırsa, Greg kumar bağımlısı. Yani sen ve ben Todd'a destek olmalıyız. Oğlun bu felaketi atlatsın diye elimden geleni yapacağım. Tıpkı Earnest amcanın bana arka çıktığı gibi. Oğlun için ne gerekiyorsa yapacağım, sana söz veriyorum. Benimle evlensen de evlenmesen de."

"Evlenmek mi?"

"Çok şükür, nihayet." dedi Miriam bıkkın bir sesle.

"Evlenir misin?" diye sordu Dash.

Yüzüne bakıp hızlıca gözünü kırptı Savannah. "İstiyorum."

"O zaman evet de."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet."

Dash'in ağzı yine Savannah'nın dudaklarını buldu ve ona dünyanın en tatlı, en şefkatli öpücüğünü verdi. Savannah kollarını adamın boynuna doladı. Asla bırakmayacaktı onu. Asla.

"Ne oluyor?" dedi Todd odaya dalıp. Şampiyon bacaklarının etrafında dans ediyordu.

"Annenle kuzen Dash biraz takılıyorlar." dedi Miriam.

"Takılıyorlar mı?" dedi Todd. "Bademcik ameliyatı yapar gibi öpüşüyorlar sanki."

Miriam burnunu çekti. "Nereden öğrendin sen bu deyimi oğlum?"

"Oliver'dan. O da Sherrie Ann'e bademcik ameliyatı yapmak istiyor."

"Aman Tanrım, yanlış kız o." dedi Miriam. "Söyle Oliver'a o kızı sakın öpmesin."

"Olur Mim teyze, söylerim."

Yaşlı teyze ile çocuk bir süre durup hiç bitmeyen öpüşmeyi izlediler. "Annenle Dash birbirlerine âşık demiştim sana, değil mi?" dedi Miriam nihayet.

"Evet, demiştin. Sana inanmadığım için özür dilerim. Ama baksana, bu iş ciddi galiba."

"Öyle ya, hem de çok ciddi."

Todd, Şampiyon'un koca kafasına hafifçe vurdu. "Haydi oğlum, meğer Miriam teyze haklıymış. Annemle ben burada kalıyoruz anlaşılan. Gel de bavulumu açıp boşaltmama yardım et."

